Matt Lamy

100 CELE MAI BIZARE MISTERE ALE LUMII

CUPRINS

Bestii ºi monºtrii 000
Bestia din Bodmin 000
Bigfoot 000
Marele Om Gri 000
Monstrul din Loch Ness 000
Molusca Uriaºã ºi Fenomenul St. Augusta 000
Viermele Uciga° din Mongolia 000
Omul Molie 000
Ogopogo 000
Maimuþa sconcs 000
Monºtrii din Lacul Utah 000
Monstrul din Râul Alb 000
Yeti 000

Conspiraþii ºi mesaje 000
Rãpiri 000
Astronauþii antici 000
Zona 51 000
Întâlniri în zboruri comerciale 000
Informaþii guvernamentale 000
Viaþã pe Marte 000
Oameni în negru 000
Semnele de la Nazca 000
Harta Piri Reis 000
Pãdurea Rendlesham 000
Roswell 000
Explozia de la Tunguska 000
OZN-uri prãbuºite 000
Fenomenele extraterestre ºi interceptãrile militare 000

Energii zehnice ºi locuri mistice 000
Energii tehnice 000
Energia pãmântului 000
Cercurile din lanurile de grâu 000
Cristalele 000
Luminile Pãmântului 000
Liniile Ley 000

Triunghiul Bermudelor 000
Triunghiul Dragonilor 000
Insula Paºtelui 000
Piramidele de la Giza 000
Complexul arheologic de la Stonehenge 000
Cercul de piatrã de la Castlerigg 000

Oraºe ascunse ºi civilizaţii dispãrute 000
Atlantida 000
El Dorado 000
Lyonesse 000
Mu ºi Lemuria 000
Teotihaucan 000

Orori ºi locuri bântuite de fantome 000
Amityville 000
Casa parohialã Borley 000
Palatul Hampton Court 000
Longendale – locul cu strigoi 000
Maria Celeste 000
Valea Waterworks 000

Minuni ºi miracole 000
Îngeri 000
Coduri biblice 000
Bing Bang-ul 000
Copiii din Fatima 000
Manuscrisele de la Marea Moartã 000
Strigoiul vorbitor 000
Marele Potop 000
Statuile hinduse bãutoare de lapte 000
Lourde 000
Miracole moderne 000
Arca lui Noe 000
Sfântul Medar 000
Stigmatele 000
Giulgiul de la Torino 000
Vãlul Veronicãi 000
Statui plângãtoare 000

Psihoenergii ºi fenomene 000
Aurele ºi fotograful Kirlian 000
Radestugie 000
Percepţiile extrasenzoriale ºi Psihokinetoterapia 000

Levitaþia 000
Experienþe la graniþa dintre viaþã ºi moarte 000
Tabelul Ouija pentru comunicarea cu spiritele 000
Poltergeist – Fantome zgomotoase 000
Premoniþiile 000
Reîncarnãrile 000
Viziunile 000
ª edinþele de spiritism 000
Combustiile umane spontane 000

Persoane controversate ºi entitãþi enigmatice 000
Anastasia / Anna Anderson 000
Contelele de Saint Germain 000
Dracula 000
Jack Spintecatorul 000
Kaspar Hauser 000
Regele Arthur 000
Maitrey 000
Omul cu masca de fier 000
Nostradamus 000
Regina din Sheba 000
Uri Geller 000

Societãþi secrete ºi comori ascunse 000
Cavalerii templieri 000
Castelul Bennes 000
Chivotul 000
Sfântul Graal 000
Alchimia 000
Cruciaþii Rozei 000
Insula cu stejari 000
Blestemul lui Tutankamon 000

Diverse 000
Posesiunile demonice 000
Perpetuum mobile 000
Fenomenul Rods 000
Voodoo 000
Zombii 000

BESTII
ȘI
MONȘTRI

1

Bestia din Bodmin

Bestia din Bodmin este, un fel de pisicã preistoricã, o reprezentantã a unei specii despre care iniţial s-a crezut cã a dispãrut. Într-adevãr, se mai întîlnesc urme care seamãnã cu cele lãsate de o panterã ºi, ca ºi în cazul altor creaturi misterioase, se încearcã sã se dovedeascã existenţa acestora cu ajutorul tehnologiilor.

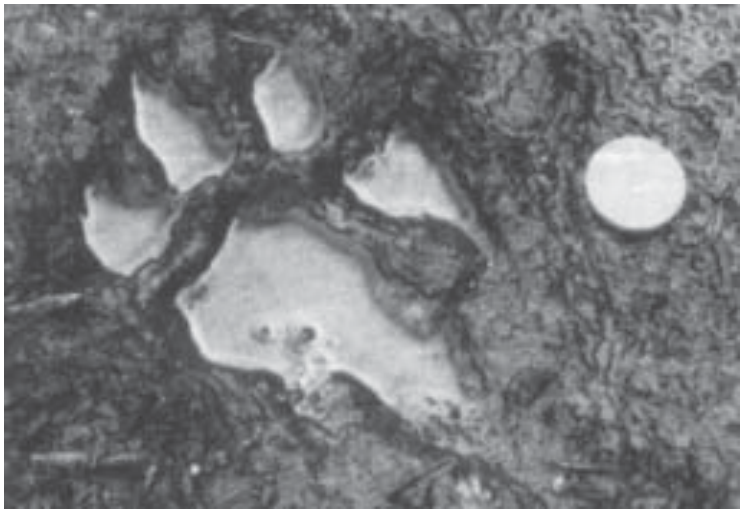

Urmele fiarei? Moneda de 10 pence indicã mãrimea acestor urme.

Mlaºtina Bodmin este o zonã din interiorul Parcului Naţional Cornwall, aflat în sud-vestul Angliei. Din 1983 ºi pânã în prezent au fost semnalate 16 urme de feline mari, iar specialiºtii susţin cã în aceastã zonã mlãºtinoasã s-ar afla, un grup în creºtere numericã. Urmele recent descoperite care aparţin unor feline mari împreunã cu puii acestora, vin în sprijinul aceastei teorii. În ciuda descrierilor amãnunţite ale unor martori credibili, într-un raport din 1995 al guvernului britanic se concluzioneazã cã în mlaºtina Bodmin nu sunt urme evidente de existenţa a felinelor uriaºe.

Cu toate acestea, din acel an au început sã aparã ºi dovezi palpabile. În iulie 1998 s-a dat publicitãþii o înregistrare video de aproximativ 20 de secunde, în care apãrea un animal mare ºi negru care hoinãrea prin mlaºtinã. Experþii cred cã urmele de labe reprezintã, pânã în prezent, cele mai concludente dovezi cã felinele uriaºe trãiesc în aceastã zonã. Unii dintre ei sugereazã cã aceste creaturi pot fi o specie autohtonã de feline despre care s-a crezut cã a dispãrut cu sute de ani în urmã.

Tot în 1998, cam în aceeaºi perioadã în care s-a dat publicitãþii înregistrarea video, Maurice Jenkins, un excavatorist care lucra la drumurile forestiere din zonã a afirmat cã în timp ce trecea pe lângã Emoor – o localitate de lângã Bodmin - a vãzut în lumina farurilor o creaturã ciudatã. *„Era o pisicã mare ºi neagrã, în pchii cãreia se reflecta lumina farurilor. Am încetinit pentru a o putea vedea mai bine; era de mãrimea unui câine collie, cu capul ºi coada negre. Dintr-un salt s-a pierdut în întunericul câmpului."*, avea sã declare Jenkins mai târziu.

În urmã cu câþiva ani au fost gãsite ºi dovezi biologice. În apropierea râului Fowley din zona mlaºtinii Bodmin s-a descoperit un craniu imens cu colþi foarte mari. Biologii de la Muzeul Naþional de Istorie al Marii Britanii, experþi în mamifere, care au studiat craniul au susþinut public cã acesta nu aparþine unei creaturi care se întîlneºte în mod normal în aceastã zonã. Judecînd dupã mãrimea ºi poziþia dinþilor, specialiºtii au ajuns la concluzia cã este vorba de o felinã uriaºã.

Pentru a aduna cât mai multe dovezi s-au instalat chiar ºi camere de supraveghere în infraroºu cu senzori de activare la orice miºcare. Mãsura a fost luatã dupã ce în noiembrie 1999 s-a produs un atac la o fermã de animale din aceeaºi zonã a mlaºtinii Bodmin. Un viþel ºi douã oi au fost sfâºiate atunci într-un mod foarte ciudat de cãtre o creaturã nemaivãzutã.

Bestia atacã din nou, sau este vorba de o vulpe ºi un iepure?

La încercarea de prindere a ciudatei creaturi a participat voluntar ºi o trupa a Forþei Regale Aeriene, care, în ianuarie 2001, a furnizat echipament militar de supraveghere pe timp de noapte. Comandantul trupei s-a gândit atunci cã va fi mult mai interesant pentru subordonaþii sãi sã participe la vânarea fabuloasei creaturi din mlaºtina Bodmin, decât sã ia parte la exerciþiile practice pe care le executã în mod obiºnuit împotriva unui duºman imaginar.

Cu siguranþã, ideea unei feline uriaºe care bântuie prin Marea Britanie nu este în totalitate bizarã. În mai 2001, în grãdina unei case din Barnet, din nordul Londrei, a fost vãzut un animal straniu ºi înfiorãtor. Un întreg echipaj de poliþie, inspectori RSPCA (Serviciul britanic de salvare ºi recuperare a animalelor sãlbatice) ºi veterinari au fost mobilizaþi sã prindã creatura care, pânã la urmã, s-a dovedit a fi... un râs.

O întâmplare asemãnãtoare a avut loc în septembrie 1998, când locuitorilor din Potters Bar ºi South Mimms li s-a spus sã se baricadeze în interiorul caselor pânã ce poliþia va captura felina uriaºã care fusese semnalatã în zonã. Trebuie precizat, însã faptul cã astfel de animale reprezintã doar o micã ameninþare la adresa populaþiei umane.

Fermierii din sud-vestul Angliei nu împãrtãºesc ideea cã aceste creaturi sunt inofensive. Pe de altã parte sunt ºi mulþi sceptici care cred cã bestia din Bodmin este, dacã existã cu adevãrat, o felinã strãinã evadatã, precum sunt cele care fug, aproape în fiecare an, din grãdinile zoologice ºi rezervaþiile naturale britanice. Se ºtie cã fac ºi achiziþii de feline care au fost deþinute ilegal. Existã, de asemenea, persoane care cred cã dacã o astfel de ciudatã felinã uriaºã deþinutã ca animal de companie ar evada, proprietarul ar ezita sã raporteze aceastã dispariþie.

Oricare ar fi adevãrul despre originea acestei creaturi, dovezile referitoare la existenþa unei feline uriaºe, neagrã ºi feroce, care strãbate þinutul mlaºtinii Bodmin sunt indiscutabile.

2

Bigfoot

În þinuturile sãlbatice din America de Nord se ascunde o creaturã cu blanã, asemãnãtoare cu o maimuþã. Este greu de acceptat ca un animal înalt de doi metri li zece centimetri, cu un corp musculos ºi imens sã stea ascuns. A fost vãzut de multe ori, doar pentru o clipã, ca sã disparã apoi în desiºul pãdurii. Seamãnã cu o fiinþã umanã în special datoritã poziþiei ortopede, respectiv mersului în poziþie bipedã, dar pentru cã are întregul corp acoperit cu pãr negru, des ºi scurt nu se poate spune cã aparþine speciei umane.

În douã secole de cãutãri fervente nu a fost gãsit nici un cadavru, sau mãcar un os al misterioasei creaturi. Singura dovadã ce-i atestã existenþa sunt urmele de picioare imense, motiv pentru care a ºi fost numitã „Bigfoot” (Picior mare).

Ca mulþi alþi monºtri legendari americani, Bigfoot este subiectul multor poveºti tradiþionale, ingenios construite, în care este numit în mai multe feluri – „Sasquatch", „Gigantul pãros din pãdure”, etc.. Prima poveste despre Bigfoot care a stârnit cu adevãrat interesul coloniºtilor europeni a început sã circule în 1811, când un sindicalist alb, David Thompson, a fost în nordul Munþilor Stâncoºi ºi a descoperit un set de urme masive, 35-45 centimetri, asemãnãtoare cu cele umane.

Peste mulþi ani, poveºtile despre Bigfoot s-au rãspândit ºi pe 4 iulie 1884 cotidianul *Daily Colonist* din Columbia Britanicã anunþa cã o echipa de oameni bine antrenaþi a prins un animal ciudat. În realitate animalul masiv ºi cu blanã neagrã pe care ei îl prinseserã a fost probabil doar un cimpanzeu.

Munþii Americani ºi Canadieni abundã în poveºti despre apariþiile lui Bigfoot, ba chiar au fost semnalate apariþii în grup ale misterioaselor creaturi care au atacat oamenii în pãdure. Fenomenul Bigfoot, cãci putem sã îl numim aºa, nu s-a arãtat niciodatã pe existenþa unei singure creaturi; întotdeauna oamenii au considerat cã acolo, în pãduri, este posibil sã existe un grup, o familie, în creºtere numericã.

Într-o primã fazã ºi-au manifestat interesul pentru fiara misterioasã doar pãdurarii, minerii ºi cei care trãiau ºi lucrau în zona unde au fost semnalate urmele. În 1958, când un buldozerist, Jerry Crew, care lucra în Zona Humboldt,

California, a fãcut câteva mulaje după niºte urme bizare, aparent umane, însă extraordinar de mari, pe care el le descoperise. Fotografia lui Crew cu mulajele în cauzã a fãcut înconjurul Statelor Unite după ce a fost publicatã de cãtre un ziar local. Imaginea omului care þinea în mânã mulajele uriaºe ale urmelor unei creaturi misterioase a reprezentat punctul de plecare al legendelor moderne despre Bigfoot. Dacã descoperirea buldozeristului a marcat lansarea mitului, întâmplarea petrecutã nouã ani mai târziu a fost cu siguranþã cea care a fixat temeinic locul lui Bigfoot în conºtiinþa americanilor.

Modelul lui Bigfoot, expus în faþa muzeului Statelor Unite, mai mare decât în realitate, sperãm.

În octombrie 1967 Roger Patterson ºi Bob Gimlin cãlãreau spre Bluff Creek, în Nordul Californiei, anume pentru a-l cãuta pe Bigfoot. Pe neaºteptate, o apariþie ciudatã l-a fãcut pe Patterson sã cadã din ºa. În timp ce Gimlin þintea cu o carabinã spre fiara din faþa lor, Patterson, care ºi-a recãpãtat repede prezenþa de spirit, a început sã alerge spre cresturã, având în mânã camera de filmat pe care o luaserã cu ei special pentru acest eveniment. Pelicula înregistratã de Patterson este, probabil, cea mai enigmaticã dovadã despre Bigfoot de care dispunem pânã în prezent. Înregistrarea prezintã o fiinþã imensã, pãroasã ºi bipedã, care se deplaseazã relativ încet spre întunericul pãdurii. Experþii care au studiat în amãnunt acest film au afirmat cã este vorba despre o femelã Bigfoot, pentru cã pe pieptul creaturii se disting douã glande mamare bine dezvoltate. În ciuda evidenþelor, existã mulþi sceptici care pun la îndoialã autenticitatea înregistrãrii. Existã specialiºti care afirmã cã dacã se ruleazã filmul cu o vitezã puþin mai mare decât cea normalã se poate observa cu uºurinþã cã este vorba de un om costumat. Oricum ar fi, înregistrarea rãmâne uimitoare. Spre exemplu, oamenii de ºtiinþã din domeniul biotehnologiei spun cã o fiinþã precum Bigfoot, are nevoie de cãlcâie proeminente ca sã se poatã deplasa în poziþie verticalã, or, creatura din film are aºa ceva. La rândul lor, experþii în producþii cinematografice industriale au crezut cã este vorba de efecte speciale, însã, dupã ce au examinat pelicula, nu au gãsit elemente care sã indice cã este vorba de un fals. De asemenea, o altã echipã de experþi ruºi, care au studiat filmul din punctul de vedere al vitezei înregistrãrii, au ajuns la concluzia cã, într-adevãr, creatura din imagine are picioare lungi ºi un mers lent ºi legãnat. Pe de altã parte, însuºi Gimlin a avansat teoria conform cãreia ar fi putut fi victima unei farse fãcute de un prieten. Acest lucru nu îl vom putea stabili niciodatã cu certitudine, pentru cã Patterson, celãlalt martor al întâmplãrii, a murit de cancer în 1972.

Pe baza semnalãrilor recente despre omul maimuþã lucrurile iau o nouã ºi ciudatã întorsãturã. Oamenii spun cã au vãzut OZN-uri în zona unde îºi fãcea apariþia lui Bigfoot ºi, de asemenea, mai susþin cã acum creaturile au ochi sticloºi ºi roºii, încadraþi de orbite strãlucitoare. Aceastã întorsãturã este cu adevãrat ciudatã, cu toate cã, de fiecare datã când au semnalat, apariþia creaturii, oamenii l-au descris ca având calitãþi supranaturale, astfel, atunci când moare, corpul lui Bigfoot dispare, se evaporã în eter. Teoria nu poate fi admisã, deoarece pentru a accepta cu adevãrat existenþa lui Bigfoot omenirea are nevoie de dovezi serioase ºi palpabile.

Imagine de pe filmul înregistrat de Roger Patterson.

3

Marele Om Gri – The Big Grey Man

Pe platourile înalte din Scoția – Highlands - se afla un loc mai înspãimântãtor decât oricare altul în lume. La adãpostul pâclei și ceții, care acoperã ținutul, oamenii spun cã o creaturã imensã și fioroasã pândește neîncetat. Îi spun „Înspãimântãtor ca Moartea", sau „Marele Om Gri – Big Grey Man". Cei care l-au vãzut afirmã cã aratã ca un bãtrân cu robã, ca un uriaș, sau chiar ca un diavol. Creatura înspãimântã nu doar prin prezența și forța fizicã, ci și prin sentimentele de depresie și panicã, mergînd pânã la suicid, pe care le induce tuturor celor de care se apropie.

Întuneric la poalele muntelui Ben MacDhui.

Majoritatea celor care l-au vãzut, sau doar i-au simțit prezența Omului Gri sunt oameni foarte serioși, împãtimiți iubitori ai muntelui. Prima persoanã care a declarat cã s-a întâlnit cu ciudatul „chiriaș" al muntelui a fost profesorul Norman Collie. Deși profesorul Collie era cunoscut ca o persoanã respectatã de cãtre comunitate, și ca un pasionat cãțãrãtor, în 1925, cînd a relatat povestea întâlnirii cu Marele Om Gri audiența de la Clubul Cairgorm a rãmas înmãrmuritã. Profesorul a spus atunci cã în 1891, în timp ce cobora de pe

culmea Ben MacDhui (cel de al doilea vârf important din Scoţia, înalt de peste 1200 de metri, un test extraordinar de dur chiar ºi pentru cei mai experimentaţi cãlãrãtori), a auzit paºi în urma lui. La început, cum era învãluit de ceaţã, a crezut cã este vorba de ecoul propriilor sãi paºi, dar, pânã la urmã ºi-a dat seama cã zgomotul pe care îl aude nu corespunde cu cel pe care îl fãcea el, mergînd mai degrabã un uriaº care îl urmãrea pe el. Collie a spus cã avea impresia cã *cineva mergea dupã el, însã cu paºide trei-patru ori mai mari decât ai lui*". Îngrozit, profesorul a alergat orbeºte, din cauza ceţii, ºapte sau opt kilometri în josul muntelui, pânã ce nu a mai auzit acel zgomot ciudat. Collie nu s-a mai întors niciodatã pe munte ºi pânã la moarte a rãmas ferm convins cã acolo, pe vârful Ben MacDhui se întâmplã „*ceva foarte ciudat*".

În timpul celui de al doilea Rãzboi Mondial Peter Densham lucra ca salvamontist, fiind preocupat îndeosebi de localizarea ºi salvarea piloţilor ale cãror avioane se prãbuºeau în Cairngorms. Într-o zi, când se afla pe culmea Ben MacDhui, un mor de ceaţã foarte densã a învãluit brusc vârful, iar el s-a aºezat pentru o clipã, aºteptând sã se îmbunãtãţească vremea. După un timp a început sã audã sunete ciudate, ca un fel de crãnţãnit ºi brusc a simţit foarte aproape de el o prezenţã vie. S-a ridicat ca sã cerceteze împrejurimile, dar imediat a fost cuprins de un sentiment puternic de panicã. Înainte de a-ºi da bine seama ce se întâmplã, alerga în vitezã cãtre poalele muntelui, pe o cãrare extrem de peiculoasã, aflatã pe marginea unei râpe. Peter Densham a spus cã „*am încercat sã mã opresc din acea coborâre periculoasã, dar mi-a fost foarte greu, era ca ºi cum altcineva mã împingea. Pânã la urmã am reuºit sã mã abat de la acel drum periculos, însã cu peţul unui mare efort de voinţã*".

De atunci mulţi oameni au spus cã în zonã au vãzut fiinţe ciudate, sau cã au detectat o prezenţã supranaturalã care i-a fãcut sã se simtã în pericol. Una dintre cele mai recente relatãri datează de la începutul anilor ’90, când trei bãrbaţi se plimbau prin pãdure, în afara localitãţii Aberdeen. Unul dintre petrecãreţi a zãrit o siluetã umanã care alerga pe cãrarea din faţa lor. În acel moment le-a fãcut semn prietenilor sã se opreascã ºi când aceºtia s-au uitat în direcţia respectivã au vãzut o figurã ciudatã, nu tocmai umanã. Câteva sãptãmâni mai târziu, acelaºi grup se afla în zonã, însã de acestã datã cu conducând un autoturism, când, brusc, ºi-au dat seama cã fuseserã urmãriţi de cãtre aceeaºi vietate ciudatã, înaltã ºi întunecatã. Creatura a alergat în acelaºi ritm cu maºina, deºi aceasta avea o vitezã de 72 kilometri/orã, totuºi, pânã la urmã fiara a obosit ºi s-a oprit. ªi de acestã datã bãrbaţii au fost cuprinºi de teamã.

Amatorii de poveºti cu monºtri au emis tot soiul de ipoteze cu privire la originea fiarei. Unii spun cã ar fi un extraterestru, sau o fantomã a unui bãtrân localnic (Highlander), sau chiar o creaturã misticã ºi inteligentã. O teorie interesantã este aceea potrivit cãreia pe culmea Ben MacDhui se aflã o poartã cãtre altã dimensiune ºi aceastã creaturã este paznicul ei. Dacã într-adevãr acesta este rolul sãu, atunci cu siguranţã îºi face treaba foarte bine. După o întîlnire cu Marele Om Gri, foarte puţini oameni s-au mai încumetat sã se aventureze pe culmea Ben MacDhui.

4

Monstrul din Loch Ness

Dintre toate creaturile ciudate semnalate pe Pământ cea mai celebră și în același timp subiectul celor mai multe povești, este de departe Monstrul din Loch Ness. Ea, Nessie, pentru că dintre toți monștrii scoțieni acesta este văzut ca un fel de fetișcană de dimensiuni considerabile reprezintă pentru oameni un fenomen inexplicabil. Monstrul din Loch Ness este o celebritate internațională care, prin faima sa, a influențat benefic industria turistică locală, în mai mare măsură decât orice alt scoțian respectabil. S-au realizat documentare despre Nessie, s-au făcut programe, filme și chiar desene animate. Așa, deși apare în fiecare an, ca și când ar vrea să certifice unele dintre aceste producții media, Nessie s-a dovedit a fi prea timidă pentru face obiectul celei mai mari cercetări științifice efectuate vreodată. În aceste condiții pare firească întrebarea dacă Nesie este într-adevăr o creatură ciudată, apărută din negura vremurilor, care bântuie adâncurile lacului Loch Ness?

Loch Ness, Scoția. Este acesta habitatul unui plesiozaur?

Loch Ness este un lac, o mare acumulare de apă proaspătă, are 38 de kilometri întindere și se află în ținutul Great Glenn - o vale ca o tăietură masivă, care împarte în două ținutul înalt din Scoția (Highlands). Lacul are aproape trei sute de metrii adâncime și, în unele puncte o milă și jumătate lărgime. Prima relatare despre un monstru care trăiește în aceste ape datează din anul 565 d.Hr., când Sfântul Columba a salvat un înotător care era pe punctul să fie atacat de către bestie. În realitate experții afirmă acum, în total acord, că Sfântul Columba s-a întâlnit cu un animal marin,

Prima fotografie a monstrului din Loch Ness, care a declanºat curentul „Nessiemania”.

obiºnuit, care se gãsea în afara mediului sãu natural. Cu toate acestea lacul continuã sã fie punctul central al unor întâlniri ciudate, un fenomen care persistã ºi în secolul XX.

În 1933 s-a construit ºoseaua care trece pe lângã þãrmul lacului Loch Ness ºi de atunci datează nenumãrate legende despre Nessie. În luna aprilie a acelui an, 1933, un cuplu de localnici a spus cã a vãzut un animal enorm care se juca în apele lacului. Ei au relatat acest lucru paznicului crescãtoriei de somoni amenajatã în zonã care, ulterior, a vãzut el însuºi monstrul. Paznicul a descris creatura ca având un gât lung, de 1,8 metri, un cap ca de ºarpe ºi o umflãturã uriaºã. Din cât ºi-a putut da seama, paznicul a afirmat cã, animalul are 9 metri. În luna iulie a aceluiaºi an, o familie din Londra a fost pe punctul sã lovească cu maºina un animal masiv, întunecat, cu gât lung, care se plimba pe ºosea ºi care imediat a dispãrut în apã. De asemenea, la începutul anului urmãtor, un tânãr, student la medicinã veterinarã, a fost cât pe ce sã lovească cu motocicleta o creaturã cu corp voluminos, cu aripioare ca de peºte, gât lung ºi cap mic.

De-a lungul timpului mulþi oameni au încercat sã înregistreze imaginea ciudatei creaturi. Un singur martor al lui Nessie a reuºit sã facã în 1933 o fotografie nerelevantã înfãþiºând *ceva* care ieºea din apã. În 1934 un doctor din Londra a dat publicitãþii o altã fotografie incredibilã a celebrului monstru. În ea se vedeau un cap ciudat ºi un gât care ieºeau din apã. 60 de ani mai târziu fotografia s-a dovedit a fi un fals. În aprilie 1960 un inginer aeronautic a înregistrat pe o peliculã de 16mm *ceva* care se miºca în valurile lacului Loch Ness. Nici acum nu se ºtie cu precizie ce înfãþiºau acele imagini, cert este însã cã experþii de la departamentul foto al Forþei Regale Aeriene au confirmat veridicitatea înregistrãrii. Câþiva dintre aceºtia chiar ºi-au dedicat restul activitãþii ºtiinþifice cãutãrii celebrei Nessie.

Nessie a fost vãzutã ºi în ultimii ani. În iunie 1993 un cuplu care stãtea pe o bancã pe marginea lacului a relatat cã a vãzut o creaturã ciudatã ºi imensã înotând prin apã. Din spusele lor animalul are aproape 12 metri, gâtul lung, ca de girafã ºi carnea de pielea maroniu deschis. Mai târziu, în aceeaºi searã, un tatã cu fiul sãu, în drum spre casã, au declarat cã au vãzut ceva deosebit în apã. Le-au spus reporterilor cã au observat un animal cu gât de girafã care înota alene nu departe de mal. Din cauza asemãnãrilor evidente

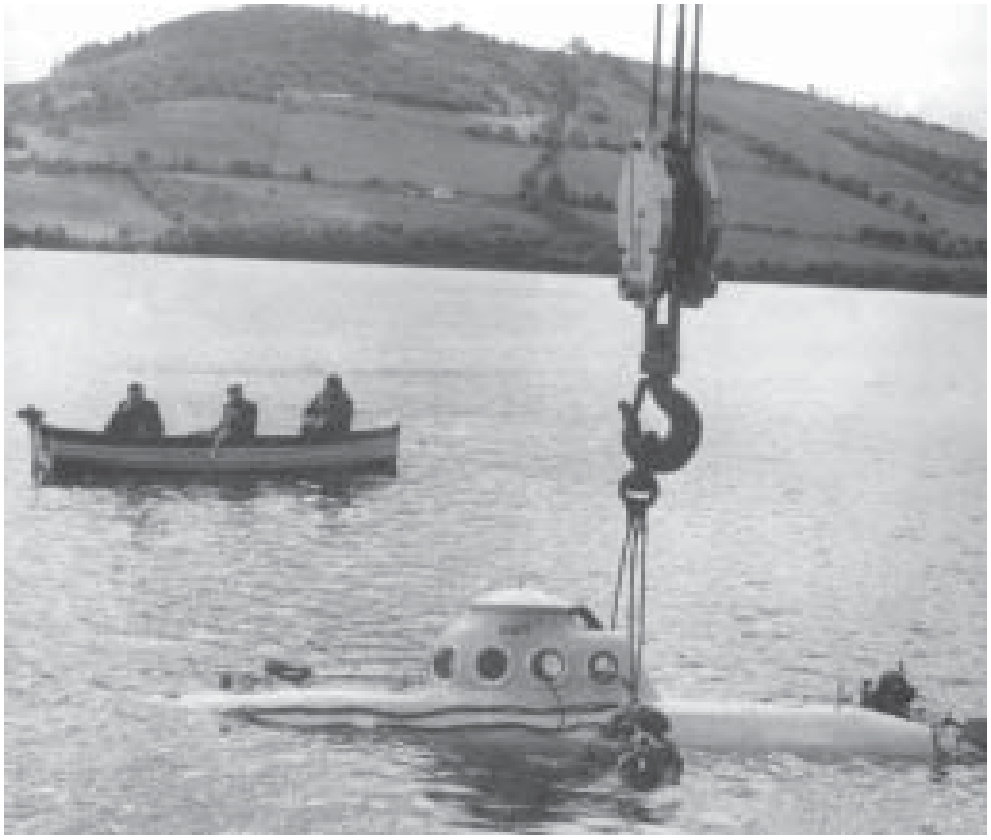

Vânãtorii monstrului: cãutarea monstrului continuã.

dintre cele douã relatãri agentul de pariuri William Hill a declarat cã ºansele ca în apele lacului Loch Ness sã existe o creaturã ciudatã oscileazã între 500 -1 ºi 100 -1.

În ciuda a peste 3000 de mãrturii similare ale unor persoane diferite, Nessie nu ºi-a semnalat niciodatã prezenþa în faþa echipelor de cercetãtori ºtiinþifici. Cercetãtori de la Academia de ª tiinþe din Boston ºi Massachusetts au organizat prima expediþie de proporþii mari de la începutul anilor ’70. Dotaþi cu camere de luat vederi subacvatice ºi echipament de localizare cu ajutorul sunetelor, sonare, membrii expediþiei au reuºit sã înregistreze imagini ale unei fãpturi asemãnãtoare cu un peºte de aproximativ 2,4 metri lungime, care avea un corp de 6 metri ºi au fãcut chiar o fotografie, este adevãrat, cam neclarã, a feþei ciudatei creaturi. În 1987, a fost folosit un sonar extrem de performant la o operaþiune de cercetare prin „mãturare” a fiecãrui colþiºor al lacului Loch Ness. Operaþiunea, numitã „Operation Deepscan”, a fost un real succes, dat fiind cã s-a obþinut un portret actualizat al lui Nessie, care, se pare, are 1,2 metri. Reuºita operaþiunii se datpreazã folosirii sonarului Deepscan, un aparat impresionant, care a scanat ºi cele mai mari adâncimi ale lacului.

Cu toate acestea, dovezile au fost neconcludente; alte cercetări, mai recente, au condus la rezultate edificatoare. În martie 2000 o echipă de oameni de ştiinţă norvegieni, membri ai unei echipe internaţionale de cercetători subacvatici, au înregistrat nişte zgomote bizare în apele lacului Loch Ness. La un moment dat, oricine ar fi fost cel care a produs acel zgomot chiar s-a ciocnit de microfonul subacvatic al echipei de cercetători. Acelaşi grup de cercetători mai înregistrase o serie de zgomote neobişnuite atribuite altui monstru legendar dintr-un alt lac din Norvegia. Zgomotul înregistrat în lacul Loch Ness poate fi descris ca fiind între fornăitul unui cal şi plescăitul unui porc în timp ce mănâncă, destul de asemănător cu cel pe care îl detectaseră anterior cercetătorii în lacul din Norvegia. Aceste probe pot sugera nu numai că în cele două lacuri există creaturi ciudate, ci şi că ele ar putea fi înrudite. În ultimii ani scanările cu echipamente sonar au scos la iveală caverne subacvatice imense, cu deschiderea îndreptată către fundul lacului. Structurile în cauză au fost numite sugestiv „Vizuinele lui Nessie", pentru că sunt suficient de încăpătoare încât să adăpostească o întreagă familie de monştri.

S-a căzut deja de acord asupra faptului că există o colonie de asemenea creaturi, care se perpetuează, , pentru că altfel nu aveau cum să continue apariţiile lui Nessie, cu atât mai mult cu cât unii martori au afirmat că au văzut mai multe creaturi în acelaşi timp la suprafaţa apei. Specia din care face parte monstrul din Loch Ness, Nessie, este încă necunoscută, chiar dacă experţii sugerează că ar putea fi vorba de un mamifer, sau o specie primitivă de balenă. De asemenea, poate fi o vidră uriaşă, sau o focă cu gât lung, ori un ţipar imens, sau chiar o morsă gigantică. În orice caz, Nessie pare a fi foarte asemănătoare cu o creatură aflată în prezent pe cale de dispariţie. Acesta este numit „*plesiozaur*", un dinozaur marin care a dispărut de pe Pământ de peste 60 de milioane de ani. Este dotat cu înotătoare, cap mic şi corp foarte mare, iar unii experţi afirmă chiar că sunt încredinţaţi că aceste câteva animale au rămas în lacuri de pe vremea ultimei perioade ai Epocii Glaciare.

Nici una din aceste teorii nu este pe deplin plauzibilă. Chiar dacă pleisiozaurii au supravieţuit dezastrului care a înecat toate celelalte creaturi preistorice, se consideră că, în general, un animal cu sânge rece n-ar fi putut supravieţui în apele foarte reci ale lacurilor scoţiene. Dacă Nessie este într-adevăr un mamifer acvatic modern, la fel ca o balenă, sau o focă, atunci trebuie să se ridice frecvent la suprafaţă pentru a respira. De aici şi foarte desele semnalări ale martorilor. O asemenea concluzie nu poate decât să confirme presupunerea că în adâncimile întunecate ale lacului Loch Ness există într-adevăr ceva. În ciuda interesului crescând faţă de acest subiect, cercetările ştiinţifice n-au fost încununate de succes, iar lacul continuă să rămână habitatul celui mai faimos şi mai misterios monstru din lume.

5

Molusca Uriaº ã º i Fenomenul Sfânta Augusta

„ª *tim mai multe despre suprafaþa Lunii, decât despre adâncurile oceanelor noastre*", susþin bãtrânii. Pe mãsura trecerii timpului, se adunã din ce în ce mai multe dovezi relevante în acest sens. Ce fel de creaturi trãiesc, în realitate, pe fundul mãrilor? Se spune cã în jurul insulelor Bahamas º i pe coasta de sud-est a Americii se spune cã a fost capturatã o caracatiþã uriaºã care prindea înotãtori imprudenþi º i bãrci micuþe. Populaþia de pe insule a denumit-o

Imensul corp al unei caracatite a ieºit din apele mãrii pe þãrmul din Florida. Sã fie într-adevãr o creaturã misterioasã?

„*Molusca*" º i crede cã trãieºte în cavernele din strãfundul mãrii. Cert este cã, nimeni nu a vãzut aceastã creaturã în mediul sãu natural; în orice caz n-a existat nici un supravieþuitor care sã relateze ulterior ce a vãzut.

Într-o searã de noiembrie a anului 1896 doi bãrbaþi mergeau cu bicicleta de-a lungul coastei, în afara oraºului natal St. Augustine, Florida. Cum se uitau

ei spre plajã au observat un stârv uria°. Avea 7 metri lungime, 5,4 metri lãjime, patru picioare înãlțime °i pãrea sã aibã mai multe picioare. Cei doi bãrbați au raportat descoperirea lor, fondatorului Societãții de Istorie °i Industrie din St. Augustine, dr. Dewitt Webb, care s-a deplasat imediat sã cerceteze cadavrul. Dr. Webb a fotografiat corpul, menționând cã avea o culoare argintiu-rozalie °i a luat mostre de țesut. De asemenea, Webb a mai specificat în observațiile sale faptul cã pielea uria°ului animal prezenta urme de zgârieturi °i avea o grosime de 9 centimetri. A estimat cã greutatea corpului ar putea fi de aproximativ 6-7 tone. A fost nevoie de patru cai °i o întreagã echipã de localnici pentru a deplasa cadavrul uria°ei creaturi. Cu mari eforturi s-a reu°it deplasarea corpului aproximativ 12 metri în susul plajei, pentru a nu fi mãturat de valurile agitate ale mãrii.

Webb a fost convins încã de la început cã nu este vorba de o parte din corpul unei balene, ci cã trebuie sã fie vorba de o specie necunoscutã de caracatițã uria°ã, a°a cã a trimis scrisori cu descrieri exacte ale ciudatului animal la mai mulți oameni de °tiințã. Unul dintre ace°tia a fost profesorul Verrill de la Muzeul Național (actualul Smithsonian) din Washington DC. Verrill a declarat inițial cã ciudata creaturã este, în fapt, un cefalopod uria°, un monstru marin cu corp lung °i 10 brațe în jurul gurii. Abia dupã ce doctorul Webb i-a trimis mai multe informații °i-a schimbat opinia °i a spus cã este vorba de o caracatițã. Verrill a emis ipoteza cã tentaculele ar putea avea o lungime de circa 30 metri, însã a refuzat sã vadã cadavrul °i nici nu a vrut sã aloce fonduri, sau sã contribuie în vreun fel la conservarea corpului creaturii. Cu toate acestea, profesorul a emis pretenția ca aceastã nouã specie descoperitã sã-i poarte numele, respectiv „*Caracatița Gigantică Verrill*”. Pânã la urmã °i-a schimbat din nou opinia, dupã ce a primit mostre de țesut, °i a afirmat cã trupul reprezintã, cel mai probabil, capul unui ca°alot. Webb a fost foarte dezamãgit °i a încercat sã pãstreze cât mai multe mostre din creaturã. În cele din urmã cadavrul a fost luat luat de valuri °i dus înapoi în mare.

40 de ani mai târziu, doi biologi marini, dr. F.G. Wood °i dr. J.F. Gennaro Jr., au descoperit în ziare cîteva istorioare despre monstrul marin de la St. Augustine. S-au interesat la Smithsonian °i au luat mostrele originale pe care Webb i le trimisese lui Verrill. Wood lucrase în Bahamas °i auzise de faimoasa moluscã uria°ã, „*Lusca*". Legenedele spun cã a fost o caracatițã uria°ã, cu tentacule lungi de 72 metri, care a trãit în gropile adânci de pe fundul mãrii. Studiind mostrele, Wood °i Gennaro au fost în mãsurã sã spunã cã, într-adevãr, corpul a aparținut unei caracatițe uria°e. În cele din urmã, deducția doctorului Webb s-a dovedit a fi corectã.

În ultimii ani s-au descoperit alte dovezi ale unor creaturi marine uria°e, necunoscute pânã în prezent. Pove°ti despre monstrul marin cu corp lung °i 10

braţe în jurul gurii, cefalopodul uriaº, circulã de secole, însã abia în ultimii ani s-au prezentat detalii riguroase ºi cu adevãrat ºtiinţifice. Cu toate acestea, chiar ºi în zilele noastre se relateazã uneori poveºti bizare. Recent, un pescar francez a fost atacat de o creaturã marinã cu mai multe picioare, iar biologii marini gãsesc mereu resturi de cefalopod, mai mari decât ceea ce se cunoaºte în mod obiºnuit.

În aprilie 2003, a fost descoperit cel mai mare cefalopod în apele din Antartica. Exemplarul gãsit nu era încã matur, însã cu toate acestea avea dimensiuni impresionante, de peste 15 metri. Prin comparaţie, caracatiţele obiºnuite sunt mici peºtiºori; astfel exemplarul cel mai mare care a fost capturat a avut doar 4 metri. Deci creatura din St. Augustine rãmâne încã un fenomen neexplicat.

6

Viermele Uciga° din Mongolia

Sub nisipul fierbinte al dunelor de°ertului Gobi bântuie o creaturã atât de înfrico°ãtoare încât popula]iei mongoleze îi este teamã sã-i rosteascã numele, iar când o fac spun doar „*Allghoi khorkhoi*”, ceea ce înseamnã „*viermele subteran*”, pentru cã aceastã creaturã care aparent seamãnã cu un °arpe dolofan °i ro°u, este un monstru uciga°, de°i aratã ca un intestin de vacã. Acest vierme uria° mãsoarã aproape un metru douãzeci centimetri lungime °i poate omorî un om într-o clipitã. Cum face acest lucru? Nu se °tie! Unii spun cã scuipã o otravã foarte toxicã, al]ii cã emite curen]i electrici foarte puternici. Indiferent cum omoarã, ac]ioneazã extrem de rapid °i uneori chiar de la distan]ã. În partea vesticã a globului, acest monstru este cunoscut sub denumirea „*Viermele Mongolez al Mor]ii*”. Nomazii mongoli cred cã viermele gigantic î°i acoperã prada cu o substan]ã acidã care transformã, corodeazã absolut orice, dându-i o culoare galbenã. Legendele spun cã atunci când creatura declan°eazã atacul î°i scoate corpul din nisip pe jumãtate °i începe sã se umfle pânã când explodeazã, împrã°tiind o otravã mortalã peste toate victimele care-i ies în cale. Otrava este atât de puternicã, încât victimele mor instantaneu.

Imaginea Viermelui Uciga° din Mongolia, alcãtuitã pe baza depozi]iilor martorilor oculari.

Pentru cã Mongolia s-a aflat sub dominaþie rusească pânã în 1990, în celelalte þãri din lume s-au aflat foarte puþine lucruri despre monstrul uciga°. Abia în zilele noastre cercetãrile efectuate au fost în mãsurã sã furnizeze dovezi despre existenþa acestui monstru. Ivan Mackerle, unul dintre cei care au participat la urmãrirea monstrului din Loch Ness, a studiat regiunea °i a vorbit cu mulþi localnici despre faimosul vierme. În timpul redactãrii lucrãrii despre morþile ciudate atribuite viermelui uciga°, Mackerle a ajuns la concluzia cã acest vierme nu este doar o simplã legendã. Cu toate acestea, nu se poate afirma cu certitudine cã viermele existã. Experþii sunt de pãrere cã nu este vorba de un vierme, deoarece de°ertul Gobi reprezintã o arie prea fierbinte pentru ca fiinþele din specia anelidelor sã poatã supravieþuiască. Unii speciali°ti sugereazã cã ar fi vorba de un miriapod, însã ace°tia au picioare scurte °i piele solzoasã, pe când martorii care au vãzut creatura spun cã aratã întocmai ca un vierme, fãrã membre °i cu un corp lipsit de asperitãþi. Dupã toate probabilitãþile, ar fi vorba de o specie de °arpe vermifug. Localnicii sunt însã convin°i de existenþa viermelui uciga° °i vor fi necesari mulþi ani de cercetãri pentru a satisface curozitatea oamenilor de °tiinþã.

7

Omul Molie

Această creaturã pare a fi rodul imaginaţiei unui scriitor foarte stresat. Un monstru umanoid de circa 2 metri înãlţime, cu corp musculos, ochi mari ºi roºii ºi aripi imense maro; o creaturã care se poate ridica de la pãmânt zburând vertical, capabilã sãzboare cu o vitezã uluitoare, o creaturã care atacã ºi mutileazã animalele de companie ºi inspirã o teamã teribilã copiilor ºi tuturor celor care o vãd. Mai bine de jumãtate de an, la mijlocul anilor ’60, peste 100 diverºi rezidenţi ai unui orãºel din vestul Virginiei au vãzut foarte clar o creaturã oribilã care a terorizat mica lor comunitate. Era vorba de Omul Molie.

La începutul lunii noiembrie 1966 mai multe persoane au relatat faptul cã au vãzut o „pasãre” ciudatã în jurul localitãţii Point Pleasant din vestul Virginiei, SUA. Pe 12 noiembrie 5 gropari care sãpau un mormânt au semnalat prezenţa unei fiinţe umane maronii care ºi-a luat zborul din niºte copaci din apropiere, după care a trecut pe deasupra capetelor lor. După trei zile, teribila creaturã avea sã terorizeze din nou comunitatea.

Text foto: Ce vezi?

Pe 15 noiembrie două cupluri de tineri se plimbau cu maºina în apropiere de rezervaţia naturalã McClintic, aflatã lângã localitatea Point Pleasant. Zona este cunoscutã de localnici ca „TNT”, pentru cã în timpul celui de al doilea rãzboi mondial acolo a fost un depozit de proiectile ºi, de asemenea, în vecinãtate, mai sunt abandonate multe instalaţii chimice ºi industriale. Târziu în noapte cele două cupluri s-au apropiat de un vechi generator industrial a cãrui uºã fusese practic smulsã din balamale. Acela a fost momentul în care,

din întuneric, au văzut îndreptaţi către ei doi ochi roºii, imenºi ºi strălucitori. Ochii, asemănători cu două discuri hipnotice ºi înfiorătoare erau ataºate de ceva care „*semăna cu un bărbat, dar era mult mai mare, peste doi metri înălţime ºi care avea pe spate două aripi încreţite*”. Când creatura a început să se apropie de ei tinerii au luat-o la fugă, ºi când s-au uitat în urmă au văzut-o ridicându-se vertical în aer, fără a da din aripi. Când a desfăcut aripile avea o anvergură de circa trei metri ºi a ţinut ritmul cu autoturismul tinerilor, deºi acesta a atins viteza de 160 kilometri pe oră. Până la urmă grupul a ajuns la marginea oraºului, unde misteriosul urmăritor aerian a făcut stânga-mprejur ºi a dispărut. Tinerii s-au dus direct la postul local de poliţie ca să raporteze ceea ce au văzut. Deºi autorităţile nu au găsit nimic în zona menţionată, le-au dat crezare tinerilor, presupunînd că aceºtia au văzută într-adevăr ceva în zona numită TNT. Peste numai câteva zile, poliţia a fost asaltată cu reclamaţii individuale venite din partea localnicilor care declarau că un soi de pasăre gigantică terorizează comunitatea. Pasagerii din autoturisme au trăit experienţe bizare când ciudata creatură s-a năpustit din cer asupra maºinilor ºi tot din cauza misterioasei creaturi s-au întrerupt de mai multe ori ºi emisiile posturilor locale. Un bărbat care locuieºte în Salom, la circa 140 de kilometri de Point Pleasant, a observat că în momentul în care s-a întrerupt emisia postului de televiziune câinele a scâncit într-un mod foarte ciudat către curte, ieºind să vadă despre ce este vorba a văzut doi lumini roºii strălucitoare în depozitul de fân, către care fugise câinele. Omul, îngrozitor de speriat s-a întors în casă, a închis toate uºile ºi ferestrele, iar peste noapte a dormit cu puºca în mână. Câinele lui a dispărut fără urmă.

Cea mai înfiorătoare poveste despre Omul Molie pare să fie cea care a survenit pe 16 noiembrie 1966. O tânără mamă plecase cu maºina să-ºi viziteze niºte prieteni care aveau o casa chiar lângă zona numită TNT. Din cele spuse de ea reiese că a văzut niºte lumini roºii ciudate pe cer ºi când a ajuns la casa prietenilor ei a detectat un foºnet lângă maºină. „*S-a auzit ca ºi cum ceva ar fi căzut pe pământ ºi s-a ridicat înceti ºor. Era o creatură de culoare gri, mai mare decât un om, cu niºte ochi teribil de strălucitori*”, a declarat tânăra mamă. Îngrozită, ºi-a luat fetiţa de mână ºi a fugit în casă, încuind uºa în urma sa. Creatura le-a urmărit până pe verandă, după care s-a holbat pe ferestre. Când a sosit echipajul de poliţie Omul Molie dispăruse.

Omul Molie a fost văzut ºi în cursul anului următor de foarte mulţi martori oculari, inclusiv pompieri ºi piloţi. Treptat în locul acesta semnalările au fost raportate unor OZN-uri, lumini ciudate ºi un „*Om în negru*”. Pe 15 decembrie 1967, la ora locală 17,00, podul care leagă localitatea Point Pleasant de Ohio s-a prăbuºit. În urma acestui accident au murit 46 de oameni, iar jalea locuitorilor din Point Pleasant a fost mai îngrozitoare decât fiara misterioasă. Faima creaturii a început să pălească, aceasta fiind în cele din urmă datâ uitării. Dar, ºi acum mai sunt oameni care cred că dezastrul provocat de prăbuºirea podului poate fi opera Omului Molie.

8

Ogopogo

În cazul criminalilor dată în urmărire există aproape întotdeauna şi o recompensă pusă pe capul lor. Spre satisfacţia vânătorilor, se pare că şi pentru prinderea fiarelor misterioase au început să se acorde recompense. Între august 2000 şi septembrie 2001 trei companii de lângă localitatea Lake Okanegan au promis 2 milioane de dolari celui care va putea să furnizeze o dovadă incontestabilă că legendarul monstru Ogopogo realmente există. Crima comisă de această creatură este foarte greu de relatat. În orice caz sunt multe poveşti despre întâlnirile localnicilor cu această creatură şi despre crimele comise de ea asupra populaţiei lipsite de apărare. Faptul că Ogopogo este un infractor recidivist care a stîrnit nelinişte în rândul populaţiei civile nu poate fi pus la îndoială.

Localitatea Lake Okanegan se află în Columbia Britanică, Canada şi se întinde pe o suprafaţă lungă de 160 de kilometri şi lată de 300 de metri. Băştinaşii din tribul Salish cred în existenţa unui şarpe teribil, pe care ei îl numesc „*N'ha-a-tik*", în traducere „*Demonul lacului*". Ei spun că demonul - căruia, pentru a-i face pe plac, îi aduc ofrande - îşi are locuinţa în mijlocul lacului. Iniţial coloniştii europeni au luat în derîdere această legendă, dar o dată cu trecerea timpului Ogopogo a captat atenţia multora dintre cei care s-au stabilit în apropierea lacului.

Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea imigranţii albi au început să vadă fenomene foarte stranii în apele lacului. Una dintre primele poveşti este aceea relatată de un om care a traversat lacul împreună cu cei doi cai ai săi, pe care îi ţinea de dârlogi şi care înotau în urma lui. O forţă ciudată a tras animalele sub apă şi doar omul a putut să se salveze după ce a tăiat curelele cailor în care se încurcase.

Martorii oculari spun despre creatură că are în jur de 15 metri lungime,piele verde, mai multe umflături şi un cap mare, ca de cal. Câţiva oameni, în timp ce adunau alge pentru mâncare, au reuşit să vadă creatura îndeaproape. Ei spun despre Ogopogo că are totuşi picioare foarte mici, prevăzute cu un fel de degete. Se poate spune că este vărul nord-american al monstrului din Loch Ness. Cele mai multe relatări despre întâlniri cu monstrul aparţin unor persoane care locuiesc în oraşul Kelowna şi în împrejurimile acestuia, deci foarte aproape de lacul cu pricina şi din acest motiv mulţi căutători de monştrii au căzut de acord asupra faptului că, într-adevăr, monstrul Ogopogo tăieşte în zona indicată în legendele originale.

9

Maimuþa sconcs

La mijlocul anilor ’70, la câþiva ani dupã ce s-au fãcut publice înregistrãrile despre Bigfoot, Poliþia din Florida s-a confruntat cu un adevãrat torent de sesizãri potrivit cãrora în mlaºtinile statului trãiesc creaturi asemãnãtoare. Mulþi martori oculari au descris fiara ca pe o maimuþã stând în poziþie bipedã, de aproximativ doi metri înãlþime, acoperitã de un pãr maroniu deschis. Pãrea în totalitate o clonã a lui Bigfoot, ºi totuºi un aspect distinct a atras atenþia autoritãþilor asupra posibilei existenþe a monstrului din Florida: mirosul amestecat ºi foarte puternic de ouã stricate, bãlegar ºi cuºcã de elefant. Un martor a spus chiar cã îi sugera mirosul împrãºtiat de un sconcs în interiorul unui camion care transportã gunoi menajer. Aºa cã i s-a dat numele de „*Maimuþa sconcs*".

Maimuþa sconcs, sau doar o maimuþã noctambulã? Doar creatura din fotografie poate sã ºtie cu certitudine

Dupã primul val de relatãri, faima Maimuþei sconcs a început sã pãleascã. Au apãrut câteva fotografii, mulaje de urme ºi s-au colectat mostre de pãr, dar apariþiile monstrului erau din ce în ce mai rare. Au circulat zvonuri potrivit cãrora monstrul a fost prins de Forþele armate ale SUA ºi încarcerat în Parcul Naþional Everglades. S-a mai spus, de asemenea, cã ciudatul animal a dãrâmat un zid de beton pentru a evada ºi a se întoarce în mlaºtinile familiare. Câþiva cãutãtori ai Maimuþei sconcs cred chiar cã aceasta a fost dusã în Rezervaþia Naturalã

Naţionalã Big Cypress, însã nici unul dintre cei 70 de pãdurari care patrulează în zonã nu i-au semnalat prezenţa.

În ultimii ani prezenţe similare s-au înregistrat în Ochapee, Florida. Un grup de turiºti care vizitau parcul Everglades au afirmat cã au vãzut o creaturã care semãna cu o maimuţã ºi se deplasa pe cãrarea din apropierea mlaºtinii. Mai târziu a fost vãzutã traversând ºoseaua, chiar prin faţa casei pompierului ºef din localitate. Omul ºi-a luat aparatul de fotografiat ºi a reuºit sã surprindã imaginea monstrului care se retrãgea în mlaºtinã. Fotografia înfãţiºează, într-adevãr, un monstru imens acoperit pe tot corpul cu pãr maroniu, dar însuºi pompierul a spus cã poate sã fie un om îmbrãcat într-un costum de maimuţã. În condiţiile unui asemenea scepticism manifestat chiar de un martor ocular cum se mai poate afirma cã *Maimuţa sconcs* existã cu adevãrat?

10

Monºtrii din Lacul Utah

Potrivit legendelor care circulã în statul Utah marele lac al statului, Great Lake, adãposteºte nu doar unul, nici doi, ci de-a dreptul cinci monºtri înfricoºãtori. Strãmoºii localnicilor cred cã lacul ar fi fost blestemat de cãtre *Ielele apelor* care atrag cãlãtorii sã intre în apã unde îi aºteaptã moartea. Cam pe vremea când au sosit primii pelerini coloniºti triburile bãºtinaºe au început sã spunã poveºti despre o ºopârlã de apã gigantică, lungã de circa 4 matri, cu urechi foarte mari ºi o gurã cu care ar fi putut sã înghitã un om întreg. Localnicii susþin cã reptila uriaºã a dispãrut aproximativ în anul 1820, dar prin 1860 câþiva coloniºti albi au raportat câteva incidente în care a fost implicatã o creaturã uriaºã, solzoasã ºi înfricoºãtoare.

Cele mai multe apariþii ale monºtrilor au fost semnalate în nordul lacurilor Utah ºi Bear (Lacul Ursului), unde, într-adevãr, conform descrierilor fãcute de martorii oculari, în fiecare lac existã câte doi astfel de dragoni de apã. Una dintre primele apariþii ale creaturii datează din 1864, când un localnic, Henry Walker, s-a dus la pescuit pe lacul Utah. El a relatat cã a vãzut ceva care semãna cu ºarpe uriaº, dar avea cap de ogar. A spus cã s-a speriat aºa de tare încât a ieºit imediat din apã ºi a luat-o la fugã. De-a lungul timpului s-au mai întâlnit cu bestia ºi alþi oameni foarte respectabili, inclusiv unii preoþi locali. Toþi martorii oculari au descris în aceiaºi termeni creatura misterioasã – o vietate cu un corp serpentic gigant, cu picioare mici, ca niºte cioturi care ies din apã, cu o gurã foarte mare ºi doi ochi înspãimântãtori. Spre sfârºitul anului 1860 ideea unei vânãtori a monstrului a câºtigat destui adepþi pentru a fi organizatã. Aºadar, localnicii au pornit sã împuºte creatura. Câþiva dintre ei chiar ºi-au atins þinta, însã, cu toate acestea, nici unul dintre ei nu a fost în stare sã ºi captureze animalul. Un fermier a auzit într-o noapte niºte fâºâituri în grãdina casei ºi, înarmat cu vechea sa puºcã, a ieºit sã împuºte creatura. Dar după ce a tras în ea a descoperit cã fusese vorba de biata junincã a vecinului sãu. În 1870 s-au gãsit alte dovezi fizice referitoare la existenþa creaturii din lac. Un pescar

din Sprinsville, un orãºel din apropierea lacului Utah, a descoperit un craniu imens, neidentificat, care pe mandibulã avea colþi mari de 13 centimetri. Anul urmãtor Salt Lake Herald chiar a anunþat cã monstrul a fost capturat, dar nimeni nu ºtie ce s-a întâmplat cu corpul creaturii.

În 1871 doi localnici care pescuiau pe lacul Ursului au spus cã dintr-o datã monstrul s-a ridicat din apã. Potrivit spuselor lor au împuºcat bestia, care a reuºit totuºi sã fugã înot. În 1874 un conductor de tren, pe nume William Budge, a susþinut, la rîndul sãu cã a vãzut bestia din lacul Ursului. El a spus cã fiara era la aproximativ 18 metri de mal când s-a ridicat din apã. Budge a relatat cã faþa monstrului, precum ºi o parte din cap îi era acoperitã cu blanã sau pãr scurt de culoarea tabacului. De asemenea, a mai afirmat cã avea faºa platã, ochi mari, urechi proeminente ºi un gât de un metru ºi jumãtate.

Locuitorii din zona Lacului Ursului au fost atît de impresionaþi de mãrturia conductorului de tren, încât au decis sã organizeze o capcanã pentru prinderea monstrului. Doi localnici respectabili, Brigham Zoung ºi Phineas Cook, au improvizat o undiþã ceva mai mare decât una obiºnuitã. Ei au legat de o funie groasã de 2,5 centimetri ºi lungã de 90 de metri un cârlig foarte mare de care au agãþat o halcã zdravãnã de carne de berbec. Poziþia funiei a fost marcatã cu o geamandurã care plutea la suprafaþa apei. Evident monstrul a mîncat momeala, dar nu a fost capturat.

Numãrul întâlnirilor cu monstrul din lac a scãzut considerabil la sfârºitul secolului al XIX-lea. S-a mai raportat un singur eveniment, în 1921, care a stârnit un interes foarte restrâns, apoi întreaga zonã s-a liniºtit. De atunci abia în 1946 s-au mai fãcut câteva semnalãri demne de luat în seamã, când un cercetaº ºef din localitate a spus cã a vãzut apărând din apã o creaturã bizarã. Întâlnirea a fost descrisã amãnunþit, astfel încât numai un sceptic înveterat se putea îndoi. ª i cu toate acestea încã se mai pune sub semnul întrebări existenþa monstrului din lacul Utah. Într-un discurs pe marginea acestui subiect, pe care l-a rostit la Societatea de Istorie a Statului Utah, istoricul local D. Robert Carter a afirmat cã el personal crede cã monstrul a fost o specie giganticã de... gogoriþã.

11

Monstrul din Râul Alb

Dintre cele mai înfricoºãtoare creaturi misterioase din lume, nici una nu este atît de îndrãgitã ca *Albiºoara*, monstrul din Râul Alb. S-a mers pânã acolo încât legiuitorii din statul Arkansas au declarat zona în care *Albiºoara* a fost vãzutã cel mai des, respectiv vecinãtatea orãºelului Newport, *Refugiul monstrului din Râul Alb*. Aºa cã acum este ilegal „sã deranjezi, sã ucizi, sã sperii sau sã rãneºti" legendarul animal. Dar nu a fost aºa dintotdeauna; la început localnicii au vrut sã omoare monstrul cu dinamitã.

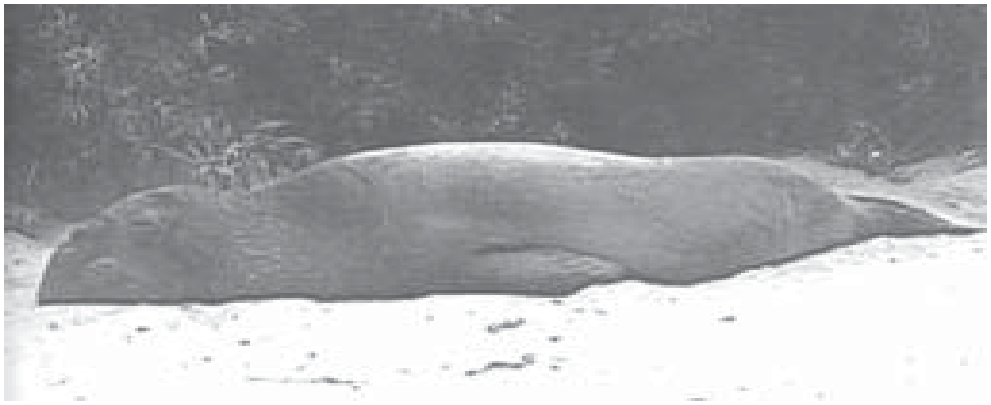

Monstrul din Râul Alb: sperietoare timp de peste un secol

Prima apariþie a *Albiºoarei* datează din 1890, apoi a mai fost vãzutã o datã în 1915 ºi abia în prima sãptãmânã a lunii iulie a anului 1937 a „dat mai multe reprezentaþii". Pescarii de pe Râul Alb, un afluent al marelui Mississippi, au observat cã prind din ce în ce mai puþin peºte. Într-o zi ei au zãrit într-o viroagã o creaturã ciudatã ºi l-au informat pe moºierul local, respectiv Bramlett Bateman. Acesta a ascultat cu scepticism declaraþia oamenilor, însã, în cele din urmã, a acceptat sã arunce o privire asupra creaturii pe care o descoperiserã ei. ª i a fost ºocat de ceea ce a vãzut. Un monstru cu pielea ca de elefant, gros

de aproape un metru ºi jumãtate ºi lung de peste trei metri, cu alura unui peºte pisicã, se lãfãia înotând pe suprafaþa apei. Bateman a considerat cã aceastã fiarã reprezintã o ameninþare pentru recoltele sale ºi a fãcut o cerere cãtre oficialitãþile locale pentru a se aproba dinamitarea viroagei. Autoritãþile i-au respins cererea ºi astfel au început sã afle din ce în ce mai mulþi oameni de fenomen. Veneau din toatã California, unii dintre ai cu aparate de fotografiat ºi camere de luat vederi, alþii cu exploziv; unul a adus chiar o mitralierã. S-a fãcut un plan de capturare a monstrului cu ajutorul unei plase uriaºe întinsã la marginea drumului, iar Bateman a hãitut creatura folosindu-se de un submarin. Totul s-a dovedit zadarnic. După ce populaþia ºi-a pierdut interesul pentru fiarã, Bateman s-a simþit ca ºi cum ar fi fost acuzat cã a creat o diversiune, în ciuda faptului cã peste 100 de mãrturii înregistrate într-o scurtã perioadã de timp atestau preocuparea populaþiei.

Albiºoara a fost datã uitãrii pânã în iunie 1971, când ºi-a fãcut din nou apariþia într-un mod dramatic. Un bãrbat era la pescuitîmpreunã cu doi prieteni, când, dintr-o datã, un puternic jet de apã a þâºnit în faþa lor ºi o creaturã lungã de 6 metri, cu þepi pe spate s-a riidcat la suprafaþã pentru a dispãrea din nou în adâncuri câteva clipe mai târziu. Omul a reuºit sã facã o fotografie ciudatei creaturi, pe care a vândut-o cotidianului local *Newport Daily Independent*. Cei care au vãzut fotografia au fost neplãcut impresionaþi de claritatea imaginii; din pãcate, ziarul a pierdut fotografia originalã.

Cert este cã, numeroºi alþi martori au observat la suporafaþa apei Râului Alb o creaturã lungã, gri, care înota alene. Unii dintre ei au spus cã era de mãrimea unei maºinuþe ºi cã pielea sa finã sugera faptul cã animalul ar fi fost jupuit. Alþii au afirmat cã producea un zgomot ciudat, ca un muget de vacã, sau un nechezat de cal. Toþi cei care au reuºit sã vadã bine faþa creaturii au spus cã avea un corn ciudat în frunte. În apropiere de insula Towhead a fost descoperitã o dârã foarte stranie, de aproximativ 35centimetri pentru asta CBS a considerat absolut necesar sã trimitã în zonã o echipã de reporteri. Ultima prezenþã a monstrului a fost semnalatã pe la sfârºitul lunii iulie, când doi pescari au pretins cã barca lor s-a izbit de ceva despre care ei credeau cã ar fi fost chiar monstrul. Publicaþiile au încetat sã mai dea atenþie apariþiilor Albiºoarei ºi în 1973 Senatul din Arkansas a promulgat o lege pentru protejarea creaturii.

Pe baza informaþiilor furnizate de martorii oculari, unii experþi au ajuns la concluzia cã Albiºoara poate fi un elefant de mare, rãtãcit prin zonã. Aceste creaturi pot ajunge la mãrimi impresionante, de pânã la 6 metri. Cât despre zgomotul descrs, pielea ºi cornul din frunte, totul se potriveºte perfect. Este, de asemenea, cunoscut faptul cã elefanþii de mare migreazã cam 7000 de mile marine în fiecare an, ceea ce reprezintã o altã concordanþã. Cea mai apropiatã colonie de foci a atins coasta de vest a Americii, deci ar fi trebuit sã traverseze Canalul Panama ca sã ajungã în apele Râului Alb. De asemenea, se ºtie cã elefanþii de mare trãiesc maximum 15 ani, aºa cã este greu de crezut cã vreme de aproape un secol oamenii s-au întâlnit cu acelaºi animal.

Cert este, cã la urmãtoarea sa apariþie în Arkansas Albiºoara va beneficia de o primire cãlduroasã dacã nu chiar entuziastã.

12

Yeti

În 1921 lt.col. Charles Kenneth Howard-Bury, angajat al armatei britanice, a plecat într-o expedi□ie pe Muntele Everest, pentru a afla amãnunte despre o poveste uluitoare. În timp ce el °i echipa lui escaladau partea de nord a muntelui au obsevat ni°te forme întunecate mi°cându-se prin zãpadã, pe undeva mai sus de ei. În momentul în care exploratorii au ajuns la adãpost, au remarcat ni°te urme neobi°nuit de mari, asemãnãtoare cu cele lãsate de piciorul uman. Localnicul pe care îl aveau drept cãlãuzã i-a spus lui Howard-Bury cã ei numesc aceastã creaturã *Metoh-Kangmi*, în traducere *Îngrozitorul om al zãpezii*.

În realitate erau trei creaturi montane misterioase, iar *Metoh-Kangmi* reprezenta un termen generic. Însã fiecare în parte primise câte un nume: Dzu Teh – o bestie masivã, pãroasã, despre care experti cred cã este, în realitate, un urs dintr-o specie regionalã foarte rarã; „Thelma" – despre care se presupune cã ar fi o specie de gibon; °i „Men-Teh" sau „Yeh-Teh – „bestia umanã" sau „locuitorul stâncilor". Acest din urmã animal este °i cel mai enigmatic. A fost descris ca având în jur de 1,60 metri înãl□ime, pãr ro°cat, mâini lungi care îi atârnã, cap conic-ascu□it °i fa□ã umanã. Acest *Yeh-Teh*, este cel pe care îl cunoa°tem sub denumirea de *Yeti*.

Îngrozitor: poate fi aceasta urma lui Yeti?

În timpul unei expedi□ii în Himalaya, în 1925, cãlãuza i-a atras aten□ia fotografului grec N.A. Tombazi asupra unei fiin□e aflate în apropiere. Tombazi a spus cã stãtea în pozi□ie bipedã, întocmai ca un om, °i trãgea de un

tufiº de rhododendron. Bestia a dispãrut înainte ca Tombazi sã-ºi poatã lua aparatul de fotografiat ºi sã imortalizeze pe peliculã imaginea acestei creaturi. Surprizele nu se încheiaserã însã. Când s-au dus în zona unde fusese vãzutã creatura au gãsit niºte urme foarte mari ºi surprinzãtor de asemãnãtoare cu cele umane. În anii urmãtori s-au semnalat numeroase urme ciudate în zãpadã.

Scalpul ºi scheletul unei mâini atribuite lui Yeti.

În 1951, doi cunoscuþi iubitori ai muntelui, Erich Shipton ºi Michael Ward, au participat la o expediþie de recunoaºtere în Everest – *Everest Reconnaissance Expedition*. Ei au încercat atunci sã stabileascã o rutã a bestiei, reuºind sã descopere urme proaspete, neobiºnuite. Shipton ºi Ward au fãcut fotografii ale tututror urmelor cu mãrime între 32 ºi 45 centimetri ºi s-au luat dupã ele de teamã sã nu disparã. Sir Edmund Hilary ºi cãlãuza, localnicul Tenzing Norgay, cei mai frecvenþi vizitatori ai Everestului, sînt cei care au gãsit practic urmele gigantice în drumul lor cãtre vârf, în 1953. Se presupune cã tatãl lui Norgay s-a întâlnit cu Yeti cu puþin timp înainte de a muri, motiv pentru care, mai târziu, Hilary ºi-a dat toatã osteneala sã dovedeascã existenþa lui Yeti.

Deoarece în expediþia din 1960 dedicatã exclusiv cãutãrii lui Yeti nu a obþinut nici o dovadã concretã a existenþei acestuia, Hilary a afirmat cã bestia

nu este altceva decât o invenţie. Totuºi, mulţi experţi susţin cã Hilary s-a pripit când a formulat aceastã concluzie. Chiar ºi colegul de expediţie al lui Hilary, Desmond Doig, a declarat cã organizarea ºi desfãºurarea expediţiei au fost deficitare. ªi, cu toate cã nu l-au gãsit pe Yeti, a mai spus Desmond, nu au vãzut nici leopardul de zãpadã, a cãrui existenţã nu este pusã la îndoialã de nimeni.

Eºecul acestei expediţii a diminuat interesul faţã de Yeti, chiar dacã, în timp, s-au mai gãsit destule urme neobiºnuite. În 1974 una din creaturi a atacat o tânãrã localnicã ºi a ucis douã animale. Mai târziu, în martie 1986, Tony Woodbridge, un fizician britanic a efectuat o expediţie de unul singur în Himalaya ºi a întîlnit celebrul monstru. Mai devreme, în cursul acelei zile, Woodbridge a vãzut niºte urme, dar nu s-a gândit prea mult la ele pânã când nu a auzit un zgomot, precum cel a unei cãderi de zãpadã. Ceva mai departe, pe cãrare, într-adevãr zãpada cãzuse ºi formase în faţa lui un zid îngheţat. Destul de ciudat era însã faptul cã zãpada arãta de parcã cineva trecuse în partea cealaltã ºi o bãtãtorise. Woodbidge s-a luat dupã urmele de la baza movilei de zãpadã ºi la o distanţã de aproximativ 150 metri a descoperit o creaturã, pãroasã, masivã ºi puternicã, ce stãtea în picioare nemiºcatã. Fiara nu s-a miºcat ºi Woodbridge a avuttimp sã-ºi foloseascã aparatul de fotografiat, pe care din fericire îl avea la el. Din pãcate, în ciuda convingerii iniţiale a lui Woodbridge, examinarea în detaliu a fotografiei fãcute bestiei a ridicat multe semne de întrebare ºi dupã o întoarcere pe munte, în locul unde vãzuse fiara, Woodbridge a ajuns la concluzia cã el s-a întâlnit doar cu un ciot mare de copac.

Chiar dacã astfel de episoade dau apã la moarã scepticilor, mulţi experţi sunt de pãrere cã teoria existenţei unei specii de mainuţã încã necercetatã poate avea o bazã realã. În fond, câteva specii de cornute sãlbatice ºi cãprioarele de junglã au fost descoperite abia în urmã cu zece ani. Deci este posibil ca fiinţe precum Yeti, urmaºe ale maimuţelor preistorice, sã populeze zone ale lunii care încã nu au fost cercetate de om. Cu toate acestea, indiferent de concluziile oamenilor de ºtiinţã ºi ale experţilor, localnicii sunt absolut convinºi cã acolo, sus pe munte, ei nu sunt singuri.

CONSPIRA□II
□I
MESAJE

13

Rãpiri

Deoarece se presupune cã extratereºtrii ºterg din mintea victimelor lor „înregistrãrile” despre ceea ce se întâmplã cu ele în timpul rãpirilor, acestea au ieºit la ivealã numai în urma ºedinþelor de hipnozã regresivã sau prin coroborarea unor date distincte. Întâmplãrile sunt relatate aproape cu aceleaºi cuvinte. În general, victima unei astfel de rãpiri este forþatã sã intre într-o navã spaþialã unde îi întâlneºete pe vizitatori. De cele mai multe ori aceºtia sunt descriºi ca fiind mici, cu figuri gri, ochi foarte mari ºi negri ºi corp fãrã pãr. Capul extratereºtrilor este descris cel mai adesea ca fiind foarte mare. Comunicarea cu fiinþele umane capturate se realizeazã prin intermediul telepatiei. Bãrbatului sau femeii captive li se transmite mesajul sã nu se sperie, pentru cã nu vor sã facã rãu.

Dupã ce sînt examinaþi subiecþii sunt întinºi pe o masã de operaþie. Acest moment al sechestrãrii nu se întipãreºte în memoria celor care au trecut prin astfel de experienþe; nici mãcar ºedinþele de hipnozã nu furnizeazã informaþii în acest sens. Se pare însã cã extratereºtrii efectuează o serie de teste, dintre care se remarcã îndeosebi cele elaborate asupra organelor sexuale ale subiecþilor. Corpul victimelor este sondat ºi manipulat. Unora chiar li se implanteazã materiale sau dispozitive sub piele.

Micul om verde: imaginea obiºnuitã a unui extraterestru.

Fiinþa umanã este readusã în locul de unde a fost luatã, ºi de cele mai multe aceasta nu-ºi aminteºte nimic. În consecinþã, oamenii sînt stupefiaþi atunci când îºi dau seama de numãrul orelor petrecute în stare de inconºtienþã. Cât

despre efectele fizice asupra celor care au fost subiectul unor astfel de întâmplări, acestea sunt vizibile. Multe persoane au corpul plin de contuzii ºi suferã de dureri îngrozitoare de cap în dimineaþa zilei urmãtoare. Adesea le curge sînge din nas, ºi prezintã mici înþepãturi bizare pe piele. De asemenea, în dimineaþa zilei urmãtoare urina este ciudatã. Victimele care sunt femei acuzã dureri specifice în zona organelor sexuale. În toate cazurile victimele simt o obosealã extremã în tot corpul.

Efectele psihologice sunt chiar ºi mai mari. Unele victime se ataºeazã de extratereºtri ºi se simt cumva „îmbogãþiþi" în urma acestui contact cu ei. Ele sunt de pãrere cã vizitatorii vor sã ne previnã, sã ajute specia umanã sã-ºi protejeze planeta. Însã acest gen de experienþe este rar întâlnit. Cele mai multe persoane trec printr-o stare foarte asemãnãtoare cu cea prezentatã de victimele violurilor. De cele mai multe ori, persoanele prezintã o mixturã de sentimente între confuzie, neîncredere ºi un fel de nebunie. Majoritatea celor care au trecut printr-o astfel de experienþã au nevoie de consiliere psihologicã de specialitate pentru a-ºi putea recãpãta stãpânirea de sine, echilibrul, deoarece în unele cazuri de traume extreme astfel de persoane s-au sinucis. Mulþi cercetãtori se întreabã dacã traumele psihologice sunt produse în timpul rãpirilor, când se ºterg unele date din memorie, ºi nu cumva în timpul procesului de recuperare a acestor „întregistrãri".

Prima rãpire de cãtre extratereºtrii care a intrat în conºtiinþa publicã a fost cea din septembrie 1961, când soþii Barney ºi Betty Hill au relatat cã au fost capturaþi de cãtre niºte fiinþe ciudate. Abia câþiva ani mai târziu, sub hipnozã, soþii Hill au dezvãluit toate experimentele la care au fost supuºi. Betty ºi-a dat seama cã extratereºtrii i-au introdus ceva în uter, iar Barney a pretins cã i s-a cerut sã dea o probã de spermã. Singurul detaliu dat de soþii Hill care nu s-a potrivit cu ceea ce se ºtia, a fost acela cã extratereºtrii aveau, în loc de ochi mari ºi negri, receptori extrasenzoriali. Ulterior, scepticii au afirmat cã mãrturiile soþilor Hill fuseserã influenþate de vizionarea unui film cu extratereºtri, difuzat la televiziune, unde aceºtia arãtau exact ca în descrierea celor doi.

Acesta este factorul care influenþeazã, în general, relatãrile despre rãpiri. Atât extratereºtrii, cât ºi navele acestora sunt deseori identice, pânã la stereotipie, în stilul invaziei cosmice din 1930. Nu s-a furnizat nici un detaliu care sã nu fi fost confirmat de imaginaþia scriitorilor. De asemenea, nu s-a adus nici un suvenir de pe vreuna din navele spaþiale vizitate de cãtre oameni. Cu toate acestea sunt câteva exemple concrete de dereglãri fizice extreme. Unul este cel al unei femei însãrcinate rãpite de cãtre extratereºtri cãreia i-a fost luat fãtul. Înainte de a fi rãpitã ea fãcuse investigaþii cu ultasunete care îi confirmaserã faptul cã este însãrcinatã ºi cã fãtul se dezvoltã normal, dupã care pur ºi simplu acesta a dispãrut. Al doilea exemplu este cel al persoanelor

care descoperã implanturi nepãmântene în corpul lor. În acest caz circulã chiar un zvon potrivit cãruia în California ar exista o clinicã particularã unde se extrag astfel de implanturi. Dacã aceste poveºti sunt adevãrate atunci se poate dovedi faptul cã victimele umane ale întâlnirilor cu extraterestrii prezintã cicatrici.

Dovezile evidente de pe trupurile celor care au fost victimele unor astfel de rãpiri sunt greu de contestat ºi dacã implanturile extraterestre sunt îndepãrtate de persoane autorizate ºi studiate cu atenţie, ele pot constitui probe foarte convingãtoare. Între timp, mulţi oameni de ºtiinţã manifestã scepticism în ceea ce priveºte aceste fenomene ºi le considerã produsul unor imaginaţii debordante.

14

Astronauţii antici

Cartea lui Erich von Daniken, *Caleºtile zeilor*, este consideratã de mulţi cititori drept cel mai convingãtor text în sprijinul ideii cãlãtoriilor extraterestre care au fost semnalate din cele mai vechi timpuri. El pretinde cã prima navã spaţialã a vizitat Pãmântul în perioada preistoricã ºi cã extratereºtii au aterizat în locurile unde au considerat cã se aflau anticii noºtri strãmoºi inteligenţi. O astfel de teorie include nenumãrate poveºti despre specii antice în prezent dispãrute. Toate legendele despre Lemuria, Atlantida ºi Nazca au în comun elemente care confirmã teoria relaţiilor intergalactice, iar sugestiile îndrãznеţe ale lui Daniken vin în contradicţie cu nenumãrate teorii similare care leagã istoria umanitãţii de vizitele unor astronauţi antici.

Daniken s-a nãscut pe 14 aprilie 1935, la Zofingen, în Elveţia ºi încã din copilãrie a fost fascinat de anticele scrieri sfinte. Cartea *Caleºtile zeilor* pe care a scris-o mai târziu, când deja era managerul unui hotel, prezintã dovezile care susţin teoria conform cãreia omul preistoric nu avea abilitãţile necesare sã-ºi creeze propria civilizaţie. Daniken este de pãrere cã pe planeta noastrã au sosit astronauţii antici care ne-au civilizat prin introducerea unei culturi, statornicirea unor tradiţii ºi cultivarea inteligenţei. Cercetând cu atenţie datele religioase, istorice, ºtiinţifice, biologice, legendele ºi chiar unele scrieri SF, Daniken a formulat un argument cuprinzãtor, pe care mulţi experţi îl privesc cu reticenţã.

Daniken pretinde din punct de vedere tehnic .....cã, atâta vreme cât din punctul de vedere al designului este impracticabil, Chivãrul Sfânt a fost destinat sã serveascã drept un emiţãtor electric foarte mare. În privinţa faimoaselor linii de la Nazca Daniken susţine cã sunt piste pentru navele spaţiale. El însã nu ia în considerare ºi alte posilitãţi, cum ar fi, spre exemplu, faptul cã aceste linii ar putea avea legãturã cu cultura Nazca. Daniken introduce ecuaţii imposibile ºi chiar recurge la dovezi inventate. Un exemplu este vasul ceramic care avea pictatã o navã spaţialã ºi pe care Daniken l-a prezentat ca fiind executat în perioada biblicã. Ulterior, o echipã de televiziune care realiza un documentar a descoperit olarul care crease artefactul. Când i s-a demonstrat

frauda, Daniken a replicat cã nu trebuie condamnat pentru cã a încercat sã producã o dovadã menitã sã-i convingã pe cei care refuzã sã creadã o teorie fãrã probe concludente. De-atunci au tot apãrut teorii, complementare sau total opuse despre subiecte similare.

Marea Piramidã din Gizeh: o hartã sofisticatã a cerului, sau doar o adunãtur de pietre?

Un alt subiect controversat a fost cel abordat de Robert Bauval ºi Adrian Gilbert în cartea lor *Misterul lui Orion*, apãrutã în 1994. Autorul recurge la „Teoria lui Orion" pentru a dovedi cã egiptenii antici sunt descendenþi unor vizitatori extratereºtri. Gilbert ºi Bauval au demonstrat cã cele trei piramide de la Gizeh se potrivesc exact cu poziþia celor trei stele din centura constelaþiei Orion. Pe baza acestei teorii, studii ulterioare au demonstrat cã în Egipt mai sunt ºi alte structuri care corespund unor puncte din aceeaºi constelaþie Orion.

Teoria lui Orion porneºte de la ideea cã vizitatorii extratereºtri care au ajuns în zona Egiptului provin de pe o planetã din constelaþia Orion. Egiptenii îl venerau pe zeul Osiris, a cãrui reprezentare cosmicã era constelaþia „Sha", adicã exact cea pe care noi o numim astãzi Orion. Gilbert ºi Bauval au studiat, de asemenea, niºte tije ciudate gãsite în interiorul piramidelor, despre care au afirmat cã le-ar indica sufletelor faraonilor morþi direcþia potrivitã cãtre cer, pentru a se putea întoarce acolo de unde au venit. Cercetãri moderne au scos la ivealã faptul cã poziþia Pãmântului ºi deci harta cereascã trebuie sã fi suferit modificãri importante din antichitate ºi pânã în prezent ºi deci toate calculele fãcute pot fi alterate, ceea ce pune sub semnul întrebãrii teoria celor doi. În realitate acest lucru nu afecteazã integritatea teoriei.

Autorul tuturor acestor ipoteze, nimeni altul decât Daniken, are motive sã respingã cu încrîncenare teoriile altor oameni. Cartea lui, *Caleºtile zeilor*, devenise peste noapte un bestseller nu numai în SUA, ci ºi în întreaga lume. De atunci el a mai scris încã aproape 30 de cãrþi vândute în 60 de milioane de exemplare. A fãcut nenumãrate cãlãtorii, a þinut discursuri peste tot în lume ºi a apãrut la televiziune, în emisiuni unde a vorbit despre teoriile sale. A inspirat, de asemenea, unul dintre cele mai vestite seriale SF de televiziune, intitulat *Chariots of the Gods*, iar în vara anului 2003 a deschis pentru public un parc privat consacrat „Misterelor Lumii". Poate cã misterul din aceastã povestioarã nu are nimic de-a face cu extratereºtrii ºi civilizaþiile antice, dar iatã cum poate un om sã creeze o adevãratã industrie, bazîndu-se pe o teorie fãrã fundament temeinic.

15

Zona 51

În adâncul deºertului Nevada există o bază militară secretă, atât de bine ascunsă de ochii publicului încât Guvernul Statelor Unite chiar a refuzat să admită existenţa ei. Este o bază CIA, cu activitate autonomă, în care toţi piloţii, trupele de teren ºi staff-ul aferent n-au nici o legătură cu departamentele militare unde au lucrat iniţial. Astăzi, la intrare toţi vizitatorii sunt avertizaţi că perimetrul este supravegheat de unităţi ale armatei de intervenţie rapidă ºi că în incintă nu au drepturi constituţionale. Secretul păzit cu străºnicie aici este cel al navelor spaţiale extraterestre, iar baza este acum un loc de „pelerinaj" al căutătorilor de extraterestrii. Acesta este *Zona 51*.

Construită în anii ’50, aproape de baza aeriană de la Groom Lake ºi lângă poligonul pentru testări atomice din Nevada, Zona 51 a fost amenajată pentru testarea avioanelor secrete. Era o suprafaţă foarte mare, perfectă pentru pistele de decolare ºi aterizare, unde existau foarte puţini localnici, lipsa de atractivitate a zonei fiind accentuată de pericolul poluării nucleare. Iniţial a fost construită doar pentru testarea avionului spion U2, după care, pentru că proiectul s-a dovedit a fi un succes absolut, toate avioanele experimentale ale SUA au fost testate acolo. Baza s-a extins, astfel încât a devenit o mică comunitate, iar pista de aterizare a fost lungită cu cinci kilometri. În hangarele bazei se aplică tehnologii superevoluate, aºa că nu este de mirare faptul că avioanele Blackbird (Pasărea

Examinarea unor rămăºiţe ale unui obiect zburător neidentificat, sau doar a unui balon meteorologic?

neagrã) ºi Stealth (Secret) au fost construite acolo. Mulþi oameni cred chiar cã, literalmente, baza beneficiazã de tehnologie de pe alte planete, fiind o zonã de testare ºi ascundere a navelor spaþiale extraterestre. Noaptea, deasupra bazei pot fi vãzute lumini stranii ºi mulþi curioºi sunt de pãrere cã în subteran se ascunde o instalaþie enormã.

Mult mai avizat în privinþa destinaþiei locului a fost Bob Lazar, un om de ºtiinþa, ce fusese angajat al unei companii numitã EG&G ºi care în 1989 lucra la un proiect de propulsie pe care îl testau într-un centru de lângã Zona 51, o bazã numitã S4. În discuþiile ulterioare Lazar a dezvãluit cã el ºi alþi oameni de ºtiinþã au fost angajaþi sã demonteze o navã spaþialã extraterestrã ºi dupã modelul acesteia sã încerce sã constriascã una din componente fabricate de mâna umanã. Oamenilor de ºtiinþã le-au fost date informaþii despre rolul ºi influenþa extratereºtrilor de-a lungul timpului în evoluþia Pãmântului ºi a oamenilor. Mai mult chiar, Lazar pretinde cã pe S4 a vãzut de-aproape pentru scurt timp un extraterestru viu.

Peste un timp Lazar a spus cã s-a hotãrât sã se revolte împotriva angajatorilor sãi. În seara zinei de 22 martie 1989, împreunã cu un prieten a ieºit din incintã pânã la ºoseaua spre Groom Lake de unde cei doi au urmãrit testul de zbor al unei farfurii zburãtoare. În acelaºi loc au mers ºi sãptãmâna

urmãtoare, împreunã cu alþi trei colegi. ª i de aceastã datã au observat o farfurie zburãtoare care, potrivit spuselor lui Huff, le-a produs o emoþie în genul celor pe care le simþi o datã în viaþã. Discul extrem de strãlucitor pe care ei l-au vãzut a zburat atât de aproape de ei încât au simþit practic nevoia sã facã un pas înapoi. Urmãtoarea sãptãmânã, când se întorceau spre casã, dupã ce vãzuserã un alt obiect zburãtor neidentificat, au fost opriþi de o echipã de securitate a bazei care patrula în zonã. A doua zi Lazar a fost dat afarã de la EG&G; ulterior, el a afirmat cã, dupã toate probabilitãþile, în baza de la S4 sunt pãstrate 9 farfurii zburãtoare.

O parte din zvonurile care reuºesc sã rãzbatã dincolo de porþile bazei sunt mult mai adevãrate decât altele. ª oseaua de intrare este cunoscutã sub numele de „Autostrada vãduvei”, pentru cã mulþi muncitori au murit acolo în urma contactului cu diverse substanþe ºi materiale otrãvitoare. Din acest motiv unii experþi sunt de pãrere cã, departe de a fi o bazã pentru obiecte zburãtoare neidentificate, zona reprezintã mai degrabã o groapã de gunoi secretã pentru substanþe toxice. Pe de altã parte, cei care lucreazã în incintã trebuie sã pãstreze secretul de serviciu ºi nu pot dezvãlui detalii nici mãcar doctorilor lor. Aceastã stare de fapt a determinat multe soþii sã intenteze procese împotriva guvernului Statelor Unite care în mod sistematic refuzã sã admitã orice referire oficialã la existenþa Zonei 51. Cu toate acestea, însuºi preºedintele George Bush a afirmat cã nu se poate face nici o dezvãluire despre amplasamentul respectiv ºi, în consecinþã, vãduvele îºi continuã bãtãliile. Cel puþin mãcar acum ºtim cã locul nu este rodul imaginaþiei noastre.

16

Întâlnirile avioanelor comerciale

Una dintre primele întâlniri ale unui avion comercial cu un obiect zburător extraterestru s-a produs pe 24 iulie 1948, la ora ora 2,45 noaptea. Cãpitanul Clarence S.Chiles ºi pilotul John B.Whitted, amândoi foºti piloþi ai Forþei Aeriene a SUA, zburau pe un avion DC-3 al companiei Eastern Airlines de la Atlanta, Georgia, la Montgomery, Alabama. Avionul se afla la o altitudine de 1500 de metri când amândoi au observat cã de aeronava lor se apropia un vehicul aerian ciudat. Au descris obiectul ca având forma unei þigarele, lungã de 120 de metri ºi care zbura cu o vitezã de 960 kilometri pe orã. Dupã ce au ridicat transperantele de la douã hublouri aflate pe partea ciudatului vehicul au remarcat o strãlucire, albã a acestuia ºi o luminiþã albastrã dedesubt. Nu avea aripi, iar dâra lãsatã în urmã a zgâlþâit aeronava exact ca suflul unei explozii. Pânã la sfârºitul anilor ’40, dar ºi în anii ’50 astfel de evenimente s-au înmulþit în asemenea mãsurã încât oficialii militari au introdus un cod, pe care l-au extins ºi asupra piloþilor de pe navele comerciale, prin care le interzicea acestora sã vorbeascã despre experienþele lor.

De cealaltã parte a graniþei, în Canada, piloþii nu trebuiau sã respecte astfel de ordine. În 1966 un avion DC-8 al companiei canadiene Pacific zbura la o înãlþime de 10500 de metri de la Peru cãtre Mexico City când echipajul a fost martorul unei întâmplãri foarte stranii. Cãpitanul Roger Millbank a fost atât de sigur de ceea ce el ºi echipajul sãu au vãzut, încât a întocmit un raport special pe care l-a înaintat autoritãþilor mexicane. Potrivit acestuia, atât el, cât ºi copilotul sãu, au observat la început douã lumini care se apropiau de aeronavã din partea stângã. Cele douã lumini pãreau cã îºi schimbã culoarea ºi intensitatea, pânã când s-au transformat în douã raze, unite la un capãt, în formã de „V”. Acestea au continuat sã se apropie, pânã când, aproape de aripa stângã a aeronavei ciudatul „V” luminos s-a îndreptat. Millbank a spus cã în lumina lunii pline au putut „*sã vadã între cele douã lumini o structurã care avea o zonã îngroºatã la mijloc*”. Acestã stucturã a rãmas aproape de aeronava DC-8 ceva mai mult de douã minute, dupã care a dispãrut în urmã.

În 1970 pilotul unui avion cu reacţie al companiei British Airways care zbura la sud de capitala Portugaliei, Lisabona, a fost avertizat de către controlorii de trafic în privinţa unui obiect straniu care se află în apropierea aeronavei, chiar în faţă. În acel moment echipajul a putut vedea lumina unui reflector şi foarte repede o aeronavă de forma unei ţigări s-a apropiat de ei. Dînd dovadă de prezenţă de spirit, pilotul a anunţat pasagerii: „Doamnelor şi domnilor, dacă vă veţi uita pe cer, exact în faţa aeronavei, veţi putea vedea ceea ce noi credem că este un obiect zburător neidentificat". Aeronava a ajuns la destinaţie în siguranţă.

În noiembrie 1979 un eveniment mai puţin plăcut a afectat o cursă charter spaniolă de la Ibitza către centru. La altitudinea de 7200 de metri un obiect ciudat aproape s-a izbit de aeronavă. Pilotul a putut vedea un obiect roşu, luminos, chiar pe drumul de parcurs şi, cum nu dădea semne că doreşte să evite coliziunea, a început să facă manevrele necesare. Pentru că ciudatul obiect a continuat să zboare în jurul aeronavei, de la sol au fost trimise două avioane de luptă să-l intercepteze. Incidentul a putut fi urmărit atât pe radar, cât şi de alţi martori oculari aflaţi în localităţile în dreptul cărora a avut loc întâlnirea. O altă întâlnire, în acelaşi loc, s-a produs exact un an mai târziu. Pilotul unei aeronave a companiei Iberian Airways zbura la înălţimea de 9300 de metri când, brusc, în faţă a apărut o sferă verde. Evenimentul a fost urmărit de echipajele altor şase aeronave comerciale aflate în zonă dintre care unele au cerut aterizarea pe aeroportul din Barcelona.

Şi în ultimii ani au mai avbut loc evenimente asemănătoare. O aeronavă 737 a companiei British Airways se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Manchester în 1995, când un obiect zburător neidentificat a apărut în apropiere. Pe 12 iunie 1998 aeronava care asigura cursa pentru Oslo abia decolase de pe aeroportul Heathrow din Londra, când pilotul a semnalat turnului de control faptul că o aeronavă de mici dimensiuni a fost pe punctul să se lovească de ei. Mai târziu copilotul a spus că a văzut foarte clar luminile de semnalizare, iar căpitanul, în raportul întocmit către oficialităţi, a pretins că a fost vorba de un avion de luptă, care a trecut pe lângă aeronavă la o distanţă mai mică de 50 metri. Oficialităţile nu au găsit o explicaţie pentru acest incident, însă, au spus că, oricât de sigur ar fi traficul aerian, mai survin şi accidente. Şi având în vedere astfel de evenimente nu este de mirare că se produc destul de des.

17

Informaţii guvernamentale

În decembrie 1988 nenumăraţi locuitori din Puerto Rico au fost martorii întâlnirii dintre două avioane de luptă a SUA şi o imensă aeronavă extraterestră imensă. Cu această ocazie ei au putut vedea două avioane F4 care au intrat practic într-un obiect masiv de formă triunghiulară. Au fost avioanele de luptă distruse, sau au cooperat în executarea manevrelor cu nava necunoscută? Bineînţeles că s-au emis teorii potrivitz cărora guvernul SUA are o relaţie strânsă cu vizitatorii extratereşti, ba mai mult, le pune la dispoziţie baze terestre. Despre una dintre acestea se spune că se află sub apele Oceanului Atlantic. În conformitate cu alte teorii, fiinţele extraterestre răpesc cetăţeni americani în baza unui acord, în schimbul unor tehnologii secrete. Dar oare în ce măsură sînt informaţi guvernanţii noştri cu privire la obiectele zburătoare neidentificate?

Oficial, Departamentul Apărării al SUA nu are nimic de-a face cu OZN-urile (UFO). De altfel, în prezent, ei au schimbat denumirea acestor obiecte/nave, în „Ţinte Necunoscute", şi UCT, pentru incidentele care au loc la nivelul solului.

Militarii americani dezvăluie foarte puţin din ceea ce ştiu. Oficial se susţine că nu există un departament special care să se ocupe cu astfel de probleme. Începând din 1974, SUA a pus capăt dezbaterilor publice consacrate obiectelor zburătoare extraterestre.

După cel de al doilea război mondial, plecând de la relatările despre OZN-uri, în SUA s-a iniţiat un proiect numit „Operaţiunea Cartea Albastră". Acesta urma să demonstreze publicului că nu există nici o investigaţie americană secretă referitoare la navele spaţiale extraterestre. O asemenea „deschidere" a fost doar de faţadă. În realitate, era considerată o crimă spionarea cercetărilor precum şi dezvăluirea detaliilor despre OZN-uri. În Cartea Albastră au fost publicate doar cazuri care în cele din urmă s-au dovedit a fi falsuri, sau pur şi simplu greşeli de identificare. Unul dintre experţii care a lucrat la acest proiect în calitate de consultant de specialitate a fost Josef Allan Hynek, un astrofizician

sceptic. El a precizat cã toate cazurile semnalate de persoane sub 18 ani au fost automat ignorate, celelalte incidente fiind publicate numai dupã ce li s-au gãsit cât de cât explicaţii logice. În total, în Cartea Albastrã sunt menţionate 15 000 de cazuri de semnalãri de obiecte zburãtoare extraterestre, multe dintre ele încã neelucidate, care l-au fãcut chiar ºi pe Hynek sã-ºi schimbe pãrerea, el devenind ceea ce se numeºte un adept informat, ce a inventat chiar termenul de „întâlnire apropiatã".

Britancii au ºi ei propriul grup de oameni care au desfãºurat o activitate similarã cu aceea a lui Hynek. Nick Pope a lucrat în serviciul civil al Ministerului Britanic al Apãrãrii; lui îi revenea rolul de a rãspunde la întrebãrile formulate de publicul larg despre OZN-uri. Pe parcursul activitãţii sale el a descoperit multe informaţii fascinante despre fenomenele încã neexplicate, suficiente cât sã scrie o carte. Unii cercetãtori ai fenomenului întâlnirilor cu extraterestri sunt chiar de pãrere cã Pope a avut acces la foarte multe date de tip iceberg ºi cã foarte multe informaţii extraordinare despre OZN-uri nu au fost dezvãluite. În colecţia intitulatã „Politica UFO" a apãrut un document din 1960, de ºase pagini, în care se aratã cã dezvãluirea oricãrei informaţii neautorizate va fi consideratã încãlcare oficialã a secretelor de stat.

Oficial, în atribuţiile Ministerului Britanic al Apãrãrii nu intrã investigarea cazurilor UFO, exceptînd situaţiile în care acesta reprezintã o ameninţare la adresa securitãţii naţionale. În ciuda unor dovezi impresionante ºi a unor mãrturii cutremurãtoare, autoritãţile de la Ministerul Britanic al Apãrãrii au decretat, cu obstinaţie, cã fiecare caz în parte nu a fost ºi nu este important pentru siguranţa naţionalã. Cel puţin aceasta este poziţia oficialã; ce se întâmplã în realitate, nu se ºtie.

Cercetãtorii britanici au o mare problemã când vor sã acceseze date ºi informaţii despre cazuri mai vechi, pentru cã în investigaţii au fost implicate mai multe instituţii ºi fiecare dintre ele este adepta politicii de secretizare.

În ceea ce-i priveºte pe oficialii americani se presupune cã aceºtia sunt mult mai deschiºi. Potrivit Constituţiei SUA ºi Declaraţiei de libertate a informaţiei publicul larg are dreptulsã afle ceea ce se întâmplã cu adevãrat. Cu toate acestea, în 1980, o formaţiune ce s-a autointitulat „Grupul cetãţenilor care luptã împotriva Secretului Obiectelor Zburãtoare Neidentificate" a dat în judecatã Agenţia Naţionalã de Securitate. S-a cerut deschiderea a 239 de dosare cu incidente UFO, dar autoritãţile au replicat cã o astfel de mãsurã ar aduce prejudicii securitãţii naţionale. În prezent s-a trecut la schimbarea statutului unor documente clasificate, ceea ce înseamnã cã multe vor ajunge în sfârºit la cunoºtinţa publicului.

Este de aºteptat ca publicarea unor informaţii sã provoace isterie în masã, însã acest lucru va fi pe cât posibil preîntâmpinat. Oare guvernele ascund adevãrul pentru ca acesta sã nu fie descoperit de publicul larg? Este o întrebare la care poate niciodatã nu vom fi în stare sã dãm un rãspuns categoric.

18

Viaþã pe Marte

Chiar ºi autorii de literaturã SF au renunþat la ideea invadãrii Ãamîntului de cãtre o armatã de fiinþe supertehnologizate ºi prãdãtoare de pe Marte, idee care este acum parodiatã ºi în filme. Supoziþia existenþei unei forme de viaþã inteligentã, atât de aproape de Pãmânt, nu mai este plauzibilã nici mãcar în planul imaginaþiei. Aºa se face cã în timp ce aflãm din ce în ce mai multe date despre univers renunºãm la tot atâtea convingeri vechi. ª i este oare adevãrat cã acestea sînt greºite?

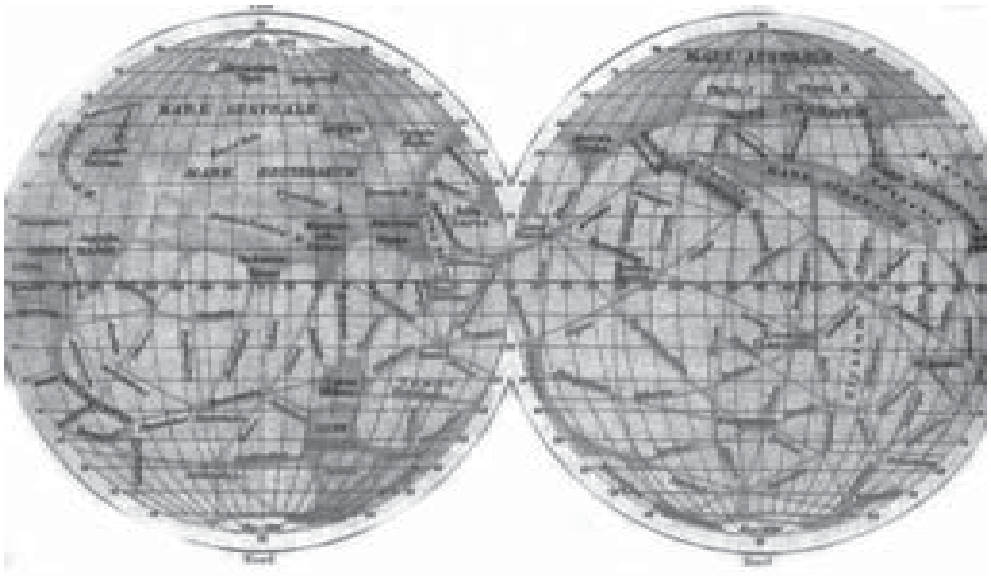

Harta lui Marte. Mulþi geografi cred cã topografia planetei sugereazã faptul cã apa a fost cândva prezentã pe aceastã planetã.

În 1976 Staþia orbitalã Viking 1 a fost trimisã sã scaneze suprafaþa planetei Marte. Nava urma sã fotografieze în detaliu suprafaþa planetei, ca sã gãseascã un loc potrivit pentru aterizarea pe Marte a urmãtoarei nave, Viking Landing 2. În urma studierii fotografiilor realizate de Viking 1 cercetãtorii au descoperit

pe suprafaţa lui Marte o zonă, destul de întinsă, cu denivelări care păreau a alcătui contururile unei feţe umane. Zona a fost botezată Cydonia şi NASA a pretins că nu este vorba decât de un joc de lumini şi a făcut publică imaginea, intitulând-o „Faţa lui Marte". În scurt timp au apărut voci care au afirmat că la o examinare mai atentă a fotografiilor se poate observa că unele forme par a fi create mai degrabă artificial, decât natural. Unii cred chiar că respectivele forme de relief de pe suprafaţa lui Marte sunt rezultatul creaţiei unei forme de viaţă inteligente, şi că dealurile de formă triunghiulară care apar lângă ansamblul ce sugerează o faţă umană sunt piramide. În 1998 şi 2001 nava Mars Global Surveyor a realizat mai multe fotografii ale regiunii Cydonia din care s-a văzut clar că „Faţa lui Marte", precum şi alte forme geografice nu au nimic comun cu închipuirile entuziaştilor SF. Cu toate acestea, uimitor a fost faptul că adepţii teoriei „Faţa lui Marte" au pretins că noul set de fotografii dezvăluie un întreg oraş acoperit de o calotă glaciară gigantică. NASA a promis să continue cartografierea zonei până ce se vor afla răspunsuri la toate întrebările, iar fostul director al agenţiei, Dan Goldin, a dat asigurări că regiunea Cydonia, de pe Marte, va fi studiată, spre satisfacţia tuturor, până în cel mai mic detaliu.

Căutările pentru descoperirea vieţii pe Marte s-au soldat cu rezultate fascinante. În 1984 s-a descoperit în Antarctica un meteorit provenit de pe Marte, iar cercetătorii de la NASA au găsit în acesta dovezi ale unei posibile forme de viaţă bacterială existentă pe această planetă. Roca provenită de pe Marte conţinea hidrocarburi, care sunt rămăşiţele naturale rezultate în urma morţii microorganismelor; structuri minerale cu activitate bacterială şi particule de carbon, care ar putea fi microfosile. În opinia cercetătorilor de la NASA aceste descoperiri pot forma, împreună, o dovadă destul de concludentă în sprijinul teoriei care susţine existenţa unor microorganisme vii pe Marte.

Recent s-au dat publicităţii câteva descoperiri făcute în timpul misiunii Pathfinder. Potrivit acestor date este posibil ca în solul planetei Marte să se găsească clorofilă. Nava Pathfinder a aterizat pe suprafaţa lui Marte în iulie 1997, în regiunea Ares Vallis şi, potrivit fotografiilor şi scanărilor efectuate, în două locuri, aproape de punctul de aterizare, s-au desoperit posibile urme de clorofilă. Clorofila este substanţa utilizată atât de plante, cât şi de alte organisme, pentru transformarea şi utilizarea energiei solare. Clorofila este o componentă importantă pentru viaţa de pe planeta noastră şi un indicator al existenţei vieţii pe o altă planetă.

Cel mai important ingredient al vieţii este apa. Se presupune că pe Marte a existat destul de puţină apă în formă lichidă, dat fiind că ea se găsea mai mult în formă îngheţată, solidă. Se pare că studii recente permit formularea unei teorii potrivit căreia actuala suprafaţă a planetei Marte acoperă, în fapt, o calotă de gheaţă. Pornind de la exemplul urmelor de viaţă descoperite în calotele de gheaţă de pe Pământ, oamenii de ştiinţă americani şi ruşi cred că descoperiri

similare se pot face ºi pe Marte. Alþi cercetãtori au observat cât de asemãnãtoare sunt formele geografice de pe Marte cu cele de pe Pãmânt. De asemenea, au observat similitudinile dintre albiile secate ale unor râuri, lacuri ºi oceane de la noi cu cele de pe Marte. În virtutea acestor asemãnãri se poate spune cã pe Marte a fost o vreme când apa exista din abundenþã.

Deoarece împãrtãºeºte toate aceste opinii despre cercetãrile spaþiale, ºi mai ales cele referitoare la planeta Marte, preºedintele american George Bush a donat 3 milioane de dolari pentru proiectul de cercetãri spaþiale Prometheus, dedicat în special sistemului nostru solar. Aceºti bani s-au dovedit a fi extrem de utili, mai ales pentru cercetarea planetei Marte, în cazul cãreia fiecare descoperire scoate la ivealã noi ºi noi întrebãri care mai mult ca sigur nu vor contribui la elucidarea misterului.

19

Oameni în negru

Prima întâlnire cunoscutã cu doi „oameni în negru” a avut loc în 1947. Doi puºcaºi marini, Harold A. Dahl ºi Fred L. Cristman au identificat un OZN deasupra lacului Puget Sound, din Washington. Dahl a declarat cã un om îmbrãcat în negru l-a vizitat, la scurt timp dupã aceastã întâmplare, pentru a-l sfãtui, deloc prieteneºte, sã nu relateze ºi altora ceea ce s-a petrecut. O întâlnire asemãnãtoare a avut ºi Carlo Rossi, din San Pietro a Vico, Italia, care, aflat la pescuit, în primele ore ale dimineÞii de 25 iulie 1952 a vãzut o aeronavã rotundã zuburând deasupra râului Serchio. Speriat, Rossi s-a ascuns în stufãriº, iar nava a trecut pe deasupra lui ºi a dispãrut în vitezã. Sãptãmânile care au urmat Rossi nu a spus nimãnui ce i s-a întâmplat. Pe 15 septembrie un strãin îmbrãcat în haine bleumarin închis îl aºtepta în apropierea aceluiaºi râu. Strãinul cu trãsãturi ciudate i-a vorbit în italianã, însã cu un ciudat accent scandinav. Omul l-a întrebat pe Rossi ce a vãzut, însã el a negat cã i s-ar fi întâmplat ceva.

Oamenii în negru: Will Smith ºi Tommy Lee Jones se pregãtesc sã salveze Pamântul, în filmul cu acelaºi nume

Un alt caz bizar de întâlnire cu un „om în negru" a fost semnalat pe 18 mai 1968, când un alt martor al apariţiei unui OZN abia fãcuse public acest lucru. George Smyth era unul dintre cei care vãzuse un obiect ciudat deasupra localitãţii Elizabeth, statul New Jersey, SUA. La un moment dat Smyth a început sã primeascã vizitele unor bãrbaţi foarte ciudaţi, care l-au contactat ºi telefonic pentru a-l convinge sã nu participe la întruniri despre OZN-uri, sau sã vorbeascã cu alţi cercetãtori despre întâmplarea respectivã. Un detaliu foarte bizar al acestui caz sunt cei trei bãrbaţi pe care Smyth i-a descris ca fiind foarte asemãnãtori cu cei pe care i se spusese sã îi evite, respectiv John Keel, Gray Barker ºi James Moseley, trei pasionaţi ai întâlnirilor cu formele de viaţã extraterestre. ª i mai ciudat este faptul cã, în momentul în care aveau loc respectivele întâmplãri, cei trei erau practic la foarte mare depãrtare de casa lui Smyth.

Un alt pasionat al întâlnirilor cu OZN-uri, John Robinson ºi soţia lui Mary au observat la un moment dat cã în apropierea casei lor din New Jersey era parcatã o maºinã bizarã din care îi supraveghea un bãrbat ºi mai ciudat. Într-o zi Mary a ieºit afarã din casã ºi l-a vãzut pe un prieten de-al lor dându-se în spectacol ceva mai departe, pe stradã. Gândindu-se cã vine la ei sã-i viziteze, Mary a intrat în casã ca sã pregãteascã niºte bãuturi. Spre marea ei surprizã a sunat telefonul ºi la capãtul firului era tocmai prietenul pe care îl vãzuse ceva mai devreme pe stradã, însã el nu suna de la colţul strãzii, din New Jersey, ci tocmai din Manhattan.

În ultimii ani astfel de cazuri au fost raportate din ce în ce mai des. Pe 15 ianuarie 1997 William Shearer, din Essex, din sudul Angliei, a avut ºi el o întâlnire cu un OZN. Patru zile mai târziu a auzit o bãtaie la uºã. Afarã se aflau doi bãrbaţi ciudaţi, îmbrãcaţi în costume gri foarte închis, cu trenciuri lungi pe deasupra. Unul stãtea chiar în faţa uºii, iar celãlalt lângã o maºinã mare, impozantã. Cel dintâi - foarte înalt, cu o paloare cadavericã, însã cu buze de un roºu foarte aprins – i-a vorbit într-un fel foarte neobiºnuit, de parcã ar fi fost un robot. I-a cerut de mai multe ori sã îl lase sã intre, însã Shearer l-a refuzat, drept pentru care bãrbatul a spus cã va reveni. O lunã mai târziu Shearer se afla la serviciu, când cei doi bãrbaţi au reapãrut. Unul din ei era cel care anterior stãtuse lângã maºinã, însã pe celãlalt nu-l cunoºtea. Amândoi erau îmbrãcaţi în costume, aveau pãlãrii ºi i-au spus lui Shearer cã vor sã vorbeascã despre întâlnirea sa cu OZN-ul. Cei doi bãrbaţi i-au împãrtãºit lui Shearer câteva detalii despre care el credea cã doar el le ºtie. Suspicios, Shearer le-a cerut actele de identitate, însã cei doi continuau sã repete întebãrile la care doreau rãspuns. În cele din urmã pentru cã Shearer nu i-a lãsat sã intre în spaţiul sãu de muncã cei doi au dispãrut. Din acel moment, ori de câte ori folosea telefonul, Shearer a început sã audã zgomote ciudate în receptor.

Potrivit uneia din teorii ciudaţii vizitatori sunt niºte cercetaºi extratereºtrii aparţinînd unui grup de cercetãtori care purtau un fel de uniformã în vederea acestor vizite. Se mai spune, de asemenea, cã este vorba de extratereºtri care vor sã-ºi acopere urmele. Scepticii considerã cã este vorba de glumele unor poznaºi, sau pur ºi simplu de rodul imaginaţiei. În cele mai multe cazuri se pretinde cã vizitatorii sunt de la CIA, sau de la serviciile secrete, lucru negat de cãtre instituţiile respective. Existã totuºi ºi varianta conform cãreia ciudatele personaje fac parte dint-un departament guvernamental secret.

20

Semnele de la Nazca

Pe continentul american cãlãtoriile cu avionul au început sã devinã populare începând cu 1930, pentru cã erau mult mai rapide, mai ales atunci când era vorba de traversarea unor munþi, cum sunt cei din America de Sud. Pasagerii care zburau pe deasupra þinutului înalt din Peru puteau admira o priveliºte extraordinarã. Jos, pe platoul arid al deºertului Nazca, aflat la aproximativ 400 de kilometri la sud de Lima, pe o suprafaþã de circ 320 kilometri pãtraþi existau o multitudine de semne ºi desene de o mãrime considerabilã, cele mai multe dintre ele reprezentând animale ºi forme umane, dar ºi multe linii desenate aparent fãrã nici o logicã. Localnicii ºtiau cã aceste desene s-au aflat acolo dintotdeauna, chiar dacã ele au devenit vizibile abia acum, dupã ce s-a putut zbura pe deasupra lor. Interesul pentru cercetarea acestor semne existã ºi acum; oamenii încã vor sã afle ce reprezintã acele desene ºi pentru ce se aflã ele acolo.

Pe urmele desenelor de pe platoul Nazca, pe care este preferabil sã le priveºti de la înãlþime.

Desenele sunt realizate din pietriº, pãmânt ºi roci de diverse culori. Pentru cã în zonã cad foarte puþine precipitaþii – plouã doar o datã pe an ºi atunci apa nu ajunge la o adâncime mai mare de 2,5 centimetri – ºi, de asemenea, efectul curenþilor de aer este minim, desenele s-au pãstrat de-a lungul secolelor. Ele cuprind peste 100 de reprezentãri grafice de animale ºi plante, inclusiv maimuþe, pãianjeni, pãsãri colibri ºi chiar – deºi pare de necrezut – un cosmonaut. Mai sunt ºi nenumãrate linii drepte, pãtrate, triunghiuri, forme trapezoidale ºi tot felul de unghiuri ciudate. Nu par a avea o ordine ºi o logicã în privinþa direcþiei ºi a mãrimii, întinzându-se chiar pe lungimi de circa 14 kilometri.

Cu peste 3000 de ani în urmã zona a fost locuitã de un neam numit Nazca, – niºte oameni deosebit de talentaþi în tehnica olãritului, a þesãturilor ºi a arhitecturii. Pentru cã reuºiserã sã îºi punã la punct un sistem de irigaþii extrem de eficient obþineau recolte foarte bogate în pofida mediului neprielnic. Este greu de crezut cã acest popor este responsabil de realizarea desenelor respective, mai ales cã data executãrii lor nu se poate determina cu exactitate. Într-o localitate din apropiere, numitã Cahauchi, la sud de platoul Nazca, s-au descoperit, în schimb, urme ale posibilelor case aparþinând celor care au realizat desenele. Experþii sunt în mãsurã sã afirme cã majoritatea populaþiei Nazca s-a refugiat din oraº din cauza unei serii de dezastre naturale, iar cei câþiva oameni care au rãmas au fost alungaþi, sau chiar uciºi de conchistadorii spanioli.

Dar, cum se explicã realizarea unor astfel de desene care nu pot fi apreciate decât de la mare înãlþime? Poate cã cea mai faimoasã teorie este cea formulatã de dr. Maria Reiche, care a încercat sã facã legãtura între desene ºi cele mai importante constelaþii, acreditînd ideea cã simbolurile animalelor de pe platoul Nazca sunt, în fapt, reprezentãrile acestor constelaþii. Însã aceastã teorie prezintã serioase lacune, mai ales pentru faptul cã desenele nu pot fi datate cu exactitate, ºtiut fiind faptul cã poziþia tuturor astrelor ºi chiar a planetei noastre se schimbã în timp, deci harta cereascã nu poate fi stabilitã cu precizie. Dr. Maria Reiche a murit în 1998 ºi a fost înmormântatã în valea Nazca, zona pe care a studiat-o cu pasiune întreaga sa viaþã.

În anii ’60, scriitori precum Louis Pauwels, Jaques Bergier ºi cunoscutul Erich von Daniken au încercat sã acrediteze ideea potrivit cãreia desenele nu sunt altceva decât cãi de rulare pentru navele vizitatorilor de pe alte planete. Alte teorii susþin cã ar putea fi vorba de un calendar astronomic; dupã unii autori, anticii foloseau aceste desene pentru ºi în timpul ceremoniilor religioase; alþii afirmã cã indicau surse sbterane de apã. Unii experþi cred chiar cã, înainte de a fi descoperite uneltele necesare pentru þesut, liniile erau folosite pentru ghidarea oamenilor care þineau fire, alcãtuind astfel un fel de rãzboi de þesut gigantic. Este interesant însã faptul cã pânã acum nu s-a dat nici un rãspuns la întrebarea de ce au fost fãcute desenele atât de mari încât sã poatã fi vãzute numai de la înãlþime. O teorie de-a dreptul uimitoare este aceea potrivit cãreia

civilizaþia Nazca a dat primii aviatori din specia umanã, care au inventat balonul cu aer cald. Înþelegerea culturii Nazca este posibilã datoritã descoperirilor arheologice, dar astãzi soarta desenelor de pe platorul Nazca este realmente în pericol. Din cauza intensificãrii activitãþii ºi traficului în zonã, desenele se degradeazã mult mai rapid. Agenþiile de publicitate amplaseazã panouri cu tot soiul de slogane; mineritul a luat amploare; activitãþile industriale se dezvoltã ºi ele; populaþia, pentru a-ºi satisface nevoia de utilitãþi (curent electric, apã curentã, comunicaþii etc.), a împânzit zona cu cabluri ºi þevi. Dacã adãugãm la toate acestea ºi efectele fenomenelor naturale vom constata cã riscãm sã pierdem una dintre cele mai enigmatice ºi misterioase moºteniri lãsate de strãmoºii noºtri înainte de a o înþelege.

21

Harta Piri Reis

În 1929 un grup de istorici de la Palatul Topcapi din Istanbul, Turcia, au fãcut o descoperire fascinantã: un fragment de hartã executatã pe o bucatã de piele de gazelã ºi datatã 1513. Harta descrie în detaliu o parte a Oceanului Atlantic ºi cele douã Americi. Este misterios faptul cã, potrivit datãrii, harta a fost realizatã la doar câþiva ani dupã descoperirea lui Columb ºi cu trei secole înainte de a se fi aflat ceva despre Antarctica. O datã cu trecerea timpului, în loc sã se elucideze misterul, dezbaterile despre modalitatea în care autorul hãrþii a adunat informaþiile au devenit din ce în ce mai furtunoase. Este vorba oare despre un neam foarte evoluat, sau chiar despre extratereºtri, ori avem de-a face cu realizarea graficã a teoriilor elaborate în acel moment de strãmoºii noºtri?

Harta a fost botezatã dupã numele realizatorului sãu: Piri Reis. Cuvântul „reis" înseamnã „amiral"; s-a descoperit cã, înainte de a accepta postul de comandã în marina imperialã otomanã, Muhiddin Piri a fost un simplu pirat. În timpul cãlãtoriilor sale el a adunat tot felul de hãrþi, schiþe, desene ºi diagrame ale liniilor de coastã ºi ale tuturor insulelor cunoscute pânã în acel moment. În 1513, utilizând mai multe surse exhaustive de date ºi informaþii, el a realizat prima sa hartã a întregii lumi, ceea ce astãzi numim Harta Piri Reis. Despre Piri Reis se mai ºtie cã în 1528 a compilat o nouã serie de informaþii ºi studii ºi ºi-a continuat cariera militarã pânã în 1554, respectiv pânã la vârsta de aproximativ 90 de ani, când a fost decapitat din ordinul Sultanului.

Segmentul de hartã descoperit în 1929 este doar un fragment din documentul original ºi înfãþiºeazã Oceanul Atlantic de la coasta de vest a Africii, pânã la coasta de est a Americii de Sud ºi pânã la coasta de nord a Antarcticii, în sud. Interesant este faptul cã Piri a inclus în hartã ºi detalii referitoare la sursele de informaþii pe care le-a utilizat. Astfel, el pretinde cã s-a folosit de unele indicaþii cartografice din secolul IV ºi chiar mai vechi. Harta nu a fost realizatã prin împãrþirea în linii drepte - longitudine ºi latitudine, ca în cazul hãrþilor moderne, ci cu ajutorul unei serii de cercuri ºi linii radiante. Acest gen de harþi sunt numite „portolan" ºi înfãþiºeazã rute de navigaþie, reprezentînd ghiduri de la un port la altul, fãrã a oferi informaþii exacte despre poziþia ºi

profilul configuraţiei terestre. Hărţile antice de acest gen au fost foarte răspândite; chiar Columb a declarat că a folosit una dintre acestea când a pornit în călătoria care s-a soldat cu descoperirea Americii.

Text foto: Harta Piri Reis dezvăluie coasta Antarcticii aşa cum este ea sub gheaţă.

Mulţi dintre cei care au studiat amănunţit Harta Piri Reis consideră că nivelul detaliilor geografice şi al informaţiilor matematice care au fost necesare pentru realizarea ei depăşeşte cunoştinţele şi sistemul de navigare din secolul al XVI-lea. Într-adevăr, experţii Forţei Aeriene a SUA din anii ’60 au ajuns la

concluzia cã harta este atât de precisã, încât au înlocuit chiar unele date eronate din propriile lucrãri cartografice. Unii oameni cred cã o astfel de hartã a putut fi realizatã numai prin survoluri aeriene, ba chiar se sugereazã cã fiinþe extraterestre au cartografiat planeta noastrã ºi ºi-au lãsat studiile pentru a fi copiate de fiinþele umane.

Modul în care este descrisã Antarctica, acurateþea detaliilor geografice, reprezintã cel mai fascinant aspect al Hãrþii Piri Reis, cu atât mai mult cu cât acest continent a fost descoperit în 1818, iar cartografierea modernã s-a realizat abia în 1949, de cãtre o expediþie mixtã, britanicã ºi scandinavã, cu ajutorul unui echipament sofisticat cu care s-a putut vedea profilul solului aflat sub calota de gheaþã. Potrivit teoriei menite sã explice aceastã situaþie o civilizaþie anticã a reuºit - cu ajutorul unei tehnologii avansate, care nu s-a pãstrat pînã în prezent – sã cartografieze continentul înainte de a fi acoperit de gheaþã. ª i în aceastã privinþã existã controverse între oamenii de ºtiinþã; în timp ce unii afirmã cã Antarctica este acoperitã de gheaþã de peste 6000 de ani, alþii cred cã este vorba de cel puþin sute de mii de ani. Experþii cartografi pretind cã la alcãtuirea hãrþilor în sistemul portolan nu se avea în vedere acurateþea datelor, ba chiar multe dintre acestea includeau teritorii imaginare. Cu toate acestea, Harta Piri Reis prezintã detalii de o acurateþe greu de explicat. Spre exemplificare Insula Falkland, care este plasatã pe latitudinea corectã, deºi ea a fost descoperitã abia în 1592, ºi lanþul muntos Andes din America, necunoscut la acea datã. De asemenea, Groenlanda a fost descrisã ca fiind formatã din trei insule separate, fapt confirmat de descoperirile fãcute abia în timpul acestui secol.

Aºadar, dezbaterile continuã. Se poate spune oare cã Piri Reis a avut doar noroc ºi intuiþie atunci când a realizat cartografia? Sau a avut acces la hãrþi maritime ºi terestre realizate de o rasã superioarã care a trãit pe planeta noastrã în urmã cu multe mii de ani?

22

Pãdurea Rendlesham

Multe zone de pe coasta de est a Marii Britanii adãpostesc instalaþii militare secrete. Pe una dintre insulele aflate chiar în dreptul localitãþii Suffolk, numitã Orford Ness, existã o astfel de dotare. În anii 40, 50 ºi chiar 60 pe insula Orford Ness s-au fãcut multe experimente cu arme chimice, biologice, nucleare ºi cu radiaþii, multe dintre ele încã nedovedite. Aparentul obiectiv major al activitãþii de zi cu zi pe insulã a fost un impozant far.

Alte locaþii din apropierea coastei au fost concesionate Forþei Armate Aeriene a SUA. Aºa se face cã acolo s-au stabilit douã baze „gemene" RAF Bentwater ºi RAF Woodbridge – douã unitãþi de luptã a NATO împotriva pericolului comunist. S-a raportat cã pe înãlþimile de la Cold War existã o bazã comunã unde sunt depozitate cele mai puternice arme nucleare din afara Uniunii Sovietice. Aceastã bazã este pãzitã cu strãºnicie, fiind ascunsã de ochii curioºilor cu ajutorul unui „inel" de pãdure deasã, cunoscutã ca Pãdurea Rendlesham. Aici, în decembrie 1980 au avut loc douã evenimente ciudate, relatate chiar de cãtre cadrele militare staþionate în zonã. Cu siguranþã aceste întâmplãri vor rãmâne în istorie ca unul dintre cele mai ciudate evenimente cu obiecte zburãtoare neidentificate.

Particularitatea acestora rezidã în faptul cã, în mai puþin de trei ani de la producerea evenimentelor, publicul a avut dovezi oficiale despre ceea ce s-a întâmplat, documente militare în care martorii oculari au descris în detaliu ceea ce au vãzut. Martorii nu sunt oamnei simpli din popor, lunatici, sau persoane avizi de celebritate, ci sunt cadre militare profesioniste, special antrenate, care fac parte din personalul Forþelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. ª i cu adevãrat cel mai celebru nume legat de aceste întâmplãri, este cel al locotenent colonelului Charles Halt, care era la acea vreme comandant ºef, însãrcinat cu securitatea celor douã baze, Bentwater ºi Woodbridge. Halt nu numai cã a întocmit ºi contrasemnat raportul oficial al primei întâmplãri, dar a fost chiar martor ocular al celei de a doua.

Raportul colonelului Charles Halt a fost trimis Ministerului Apãrãrii al Marii Britanii ºi dat publicitãþii în 1983, de cãtre autoritãþile SUA (în virtutea dreptului la libera informare), deoarece începuserã sã circule cam multe zvonuri

despre lucrurile ciudate care se întîmplã în pãdurea Rendlesham. Urmarea acelor zvonuri a fost aparipia în ziarele de scandal a unor poveºti din ce în ce mai senzapionale. Dacã autoritãpile ar fi continuat sã pãstreze tãcerea ar fi confirmat respectivele zvonuri. Deci, ce s-a întâmplat în pãdurea Rendlesham în decembrie 1980?

Potrivit raportului colonelului Halt, primul incident s-a petrecut în primele ore ale dimineapii zilei de 27 decembrie 1980. O patrulã formatã din doi oameni au vãzut niºte lumini ciudate în afara perimetrului bazei RAF Woodbridge, mai precis în dreptul porpii din spate. La început au crezut cã este vorba de un avion prãbuºit, drept care au cerut permisiunea comandantului sã meargã la faapa locului. La ordinul acestuia, trei oameni s-au deplasat pentru a cerceta împrejurimile la pas. Cei trei militari au raportat cã în pãdure au vãzut un obiect ciudat, strãlucitor, care pãrea a fi confecpionat din metal. Avea o formã triunghiularã, 2-3 metri lãpime ºi aproximativ 3 metri înãlpime. Se putea spune cã scãlda întreaga pãdure într-o luminã albã strãlucitoare. Obiectul avea în vârf o luminapã roºie, de jur împrejurul bazei luminile albastre ºi pãrea cã pluteºte în aer, sau se sprijinã pe picioare. În momentul în care personalul militar s-a apropiat mai mult ciudatul obiect a pâºnit spre copaci, ºi a dispãrut. Aceastã miºcare a obiectului a stîrnit o mare agitapie printre animalele fermelor din apropiere. O orã mai târziu straniul obiect a putut fi vãzut din nou, însã pentru foarte scurt timp.

Potrivit reportului colonelului Halt, a doua zi mai mulpi militari au iesit sã cerceteze zona pentru a vedea dacã pot gãsi urme ale ciudatului obiect. Au gãsit, într-adevãr, trei urme, din care una - o adânciturã de aproape 4 centimetri ºi largã de 17 centimetri – exact în zona unde a fost vãzut obiectul. Pe 29 decembrie persoanlul bazei a testat nivelul radiapiei în zonã ºi a descoperit cã acesta era cu mult mai ridicat decât cel înregistrat în mod normal, în special în centrul adânciturii ºi pe copacii din imediata apropiere.

În timpul noppii din 29 spre 30 decembrie a fost zãritã o altã luminã roºie, strãlucitoare, care pulsa în pãdure. Colonelul Halt a vãzut personal ciudãpenia, iar în raportul sãu a menpionat cã obiectul „pãrea cã aruncã particule luminoase, dupã care s-a divizat în cinci obiecte, ºi a dispãrut”. Obiectele au fost vãzute strãbãtând cu rapiditate cerul noppii, lãsând în urmã lumini roºii, verzi ºi albastre. Acestea au putut fi vizibile pentru 2-3 ore, pe parcursul cãrora „o razã de luminã pâºnea în jos la anumite intervale de timp".

Dupã o vreme, mulpi pilopi ai Forpei Aeriene, care au vãzut ce s-a întâmplat în acele noppi, ºi-au împãrtãºit propriile experienpe ºi opinii. Însuºi colonelul Halt purta cu el un mini-reportofon pentru a-ºi înregistra comentariile, în cazul în care i s-ar fi oferit din nou ocazia de a participa la un astfel de eveniment. ª i-a întocmit, raportul oficial scris abia în 13 ianuarie 1981 ºi se pare cã existã o confuzie în privinpa datelor la care au avut loc evenimentele. Înregistrãrile

poliţiei locale atestî cã sesizarea primului eveniment a fost fãcutã de cãtre Forţele Aeriene ale SUA în dimineaţa zilei de 26 decembrie 1980. Pe de altã parte, în câteva rapoarte se semnaleazã faptul cã staţia radar a bazei Raf Watton a înregistrat o ţintã neidentificatã ciudatã, care a dispãrut lângã pãdurea Rendlesham aproximativ la ora 2 noaptea, pe data de 27 decembrie. Alte cercetãri au scos la ivealã faptul cã în realitate Halt a semnalat la baza RAF Watton cel de al doilea eveniment la ora 3.25 noaptea, pe data de 28 decembrie. Se pare cã este un dezacord total între datele raportate de Halt, respectiv 27 º i 29 decembrie 1980, º i înregistrãrile altor instituţii, respectiv 26 º i 28 decembrie 1980. Mulţi dintre cei care au investigat cazul afismã cã evenimentele în sine nu sunt altceva decât rezultatul unor neînţelegeri º i al unor iluzii optice. Ceea ce iniţial s-a crezut cã a fost un obiect º burãtor neidentificat poate fi un meteorit, care a trecut pe deasupra sudului Angliei înainte de ora 3 noaptea, pe data de 26 decembrie. De asemenea, s-a sugerat cã obiectul metalic de formã triunghiularã a fost în realitate nici mai mult, nici mai puţin decât un tractor cu farurile de noapte aprinse. În acelaº i timp, despre raza luminoasã din pãdure s-a afirmat cã n-a fost altceva decât lumina farului Orford Ness. Totodatã, s-a gãsit o explicaţie plauzibilã º i pentru adânciturilor din sol, despre ele s-a spus cã pot fi rezultatul unor surpãri cauzate de galeriile sãpate de iepuri. Cât despre nivelul mare al radiaţiilor înregistrate în zonã, unii experţi afirmã cã diferenţa faţã de nivelul maxim acceptat ca normal este absolut neglijabilã.

Este incontestabil faptul cã mulţi dintre militarii care au asistat la bizarele evenimente au fost marcaţi emoţional, devenind confuzi º i chiar iraţionali. Cert este cã poliţia sositã la faţa locului pentru cercetãri nu a gãsit nici o urmã de OZN. De asemenea, mai trebuie fãcutã precizarea cã, având în vedere natura activitãţilor desfãº urate în cele douã baze, Bentwaters º i Woodbridge, º i faptul cã timp de foarte mulţi ani acolo au existat arme extrem de puternice º i periculoase, personalul american este antrenat special º i nu manifestã tendinţa de a inventa situaţii. Mai mult decât atât, baza Woodbridge a adãpostit o escadrilã de 67 de avioane de salvare º i recuperare, o unitate specializatã în recuperarea º i returnarea sateliţilor º i navetelor spaţiale. Acest grup, care dispunea de dotãri tehnologice excepţionale, raporta direct cãtre Pentagon, la Washington, deci nu se poate spune cã era format din oameni incapabili sã facã diferenţa între un vehicul spaţial º i un tractor.

Tãcerea guvernului britanic din ultimii ani, care i-a fãcut pe mulţi sã creadã cã nu se doreº te dezvãluirea evenimentelor din pãdurea Rendlesham, nu mai este atît de profundã. S-a dat publicitãţii un întreg dosar cu documente referitoare la cele douã incidente. Ministerul Britanic al Apãrãrii a declarat oficial cã nu are pentru ce sã se pronunţe în aceastã problemã deoarece „nu existã nici un motiv pentru care sã se considere cã cele douã pretinse evenimente au vreo semnificaţie pentru apãrarea naţionalã”. Ultimele informaţii publicate

atestã cã Ministerul Britanic al Apãrãrii a investigat cele douã evenimente, dar nu a descoperit nici un motiv de îngrijorare.

Concluziile acestui minister nu coincid cu punctele de vedere exprimate de Georgiana Bruni într-o carte despre acelaºi subiect, intitulatã „Nu poþi spune oamenilor". Bruni a intervievat toþi posibilii martori ai celor douã evenimente, ba chiar a reuºit sã obþinã ºi un scurt interviu cu ºeful forþelor armate britanice, premierul din acel moment, doamna Margaret Thatcher. Declaraþia pe care aceastã doamnã i-a fãcut-o lui Bruni este pe cât de interesantã, pe atât de misterioasã: „Chiar dacã cunoºti faptele, nu le poþi spune oamenilor".

23

Roswell

Pe o peliculă neclară, alb-negru, abia se poate distinge o formă umanoidă relaxată, umflată, cu capul mare ºi ºase degete la mână. Scena înfăţişează un patolog care disecă trupul unui extraterestru. Oare poate fi considerat acest film cea mai extraordinară dovadă în sprijinul afirmaţiei că într-adevăr, în urmă cu 50 de ani la Roswell a aterizat o navă extraterestră?

Pe 7 iulie 1947, pe terenul fermei Foster, aflată în imediata vecinătate a localităţii Roswell, s-au descoperit o serie de urme stranii aparţinînd unui vehicul ºi unei fiinţe necunoscute pe această planetă. A doua zi, un ofiţer de presă al unităţii militare aeriene de la Roswell a anunţat ziarul local că batalionul 509, unitate de elită a SUA, a capturat un vehicul extraterestru. Imediat s-a dat o dezminţire. Generalul Roger Ramey, comandantul diviziei a 8-a a Armatei SUA a afirmat că în fapt a fost recuperat un balon experimental. Explicaţia generalului a fost rapid acceptată ca variantă oficială; mai mult decât atât, guvernul a adoptat tactica negării la toate întrebările referitoare la farfuriile zburătoare. O astfel de atitudine, identică cu cea adoptată în cazul Zonei 51 din Nevada, a cărei existenţă a fost negată de guvern, a condus la suspiciuni ºi formularea unor teorii care mai de care mai fanteziste.

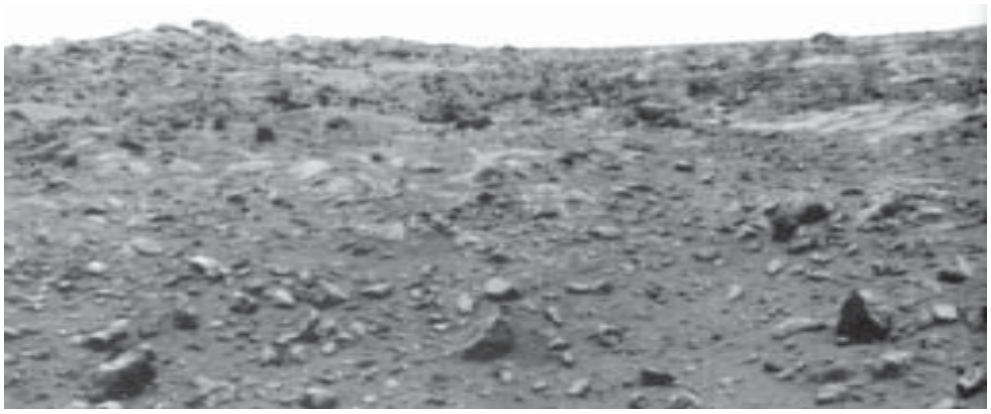

Text foto: Roswell – scena prăbuºirii unei aeronave; de ce ulterior nu au rămas urme de noroi?

Cât despre incidentul din 1947 de la Roswell, chiar dacã iniţial publicul a acceptat versiunea generalului Ramey, cea a balonului experimental, episodul nu a fost niciodatã uitat ºi a declanºat o adevãratã serie de evenimente cu extratereºtri, în special împrejurul bazei militare. Mai mult chiar, în 1994 un congresman al statului New Mexico a iniţiat reanchetarea cazului. Departamentul de control al Congresului american a descoperit cã multe documente relevante ale armatei au dispãrut sau au fost distruse. În orice caz, la finalul anchetei Departamentul a ajuns la concluzia cã într-adevãr a fost vorba de un balon meteo, iar corpurile erau doar manechine. ªi cu asta cazul a fost declarat închis. Din pãcate, lucrurile nu s-au dovedit la fel de simple ºi în cazul filmului „Incidentul Roswell", care a fãcut înconjurul lumii.

În 1992 Ray Santilli, un om de afaceri în domeniul mass-media din Marea Britanie, a plecat în Cleveland, Ohio pentru a se întâlni cu un cameraman pensionat de la care dorea sã achiziţioneze câteva înregistrãri video cu Elvis Presley din anul 1955. Pe lângã aceste imagini, fostul cameraman i-a dezvaluit cã are ºi un film extrem de interesant, cu autopsia unui extraterestru, care a avut loc cu mult timp în urmã, aproximativ în perioada în care a fost el în armatã. Santilli a achiziţionat filmul în noiembrie 1994 ºi s-a decis sã-l dea publicitãţii abia la conferinţa anualã a Asociaţiei cercetãtorilor SF din Marea Britanie, pe data de 19 august 1995. Cu toate acestea, pânã în martie 1995 deja se auzise despre existenţa acestui film ºi premiera sa a devenit imperios necesarã. Ea a avut loc pe data de 5 mai, la Muzeul Naţional din Londra. Pânã la sfârºitul lunii august a aceluiaºi an milioane de oameni de pe întreg cuprinsul globului vãzuserã filmul disecţiei presupusului extraterestru. Scepticii ºi-au formulat imediat îndoielile, prima teorie fiind aceea cã filmul este rezultatul efectelor speciale, un fals, dupã pãrerea experţilor, dar unul de foarte bunã calitate. Cu toate acestea, la Hollywood cercul realizatorilor de efecte speciale de bunã calitate este extrem de bine cunoscut ºi asupra nimãnui nu planeazã bãnuiala cã ar fi realizat filmul. Pe de altã parte, dupã pãrerea unor biologi, trupul care face obiectul disecţiei din film nu este un manechin, ci un corp uman „adaptat" sã arate ca un extraterestru.

Referitor la filmul consacrat autopsiei de la Roswell continuã sã existe multe întrebãri fãrã rãspuns. Nici mãcar persoana care a realizat filmarea, cameramanul, nu a fost descoperitã, deºi, la un moment dat, s-a difuzat un film în care cineva încerca sã explice implicarea sa în realizarea filmului, pretinzând cã este mult cãutatul cameraman.

În altã ordine de idei, trebuie subliniat faptul cã nici Santilli nu a pus niciodatã filmul la dispoziţia experţilor pentru a fi examinat corespunzãtor. Interesant este faptul cã extraterestrul din filmul de la Roswell nu seamãnã deloc cu trupurile extratereºtrilor descoperiţi în deºertul New Mexico. Toţi experţii care au vãzut filmul de la Roswell au afirmat cã este un fals. Cu toate acestea Santilli susţine cã este autentic ºi a scos o grãmadã de bani din aceastã afacere. Care este adevãrul? Probabil nu-l vom afla niciodatã.

24

Explozia de la Tunguska

Pe 30 iunie 1908, la ora 7,17 dimineaþa la 11 kilometri, la 7 mile deasupra Siberiei, a avut loc o explozie teribilã care a carbonizat întreaga pãdure de dedesupt ºi a culcat la pãmânt copacii pe o razã de 32 kilometri; ferestrele caselor s-au spart ºi oamenii au resimþit deflagraþia pe o razã de 80 de kilometri. La o depãrtare de 160 de kilometri martorii spun cã au vãzut explozia, imensul nor de cenuºã care a însoþit-o ºi au auzit un zgomot teribil. Zgomotul asurzitor a fost auzit chiar ºi la o depãrtare de 480 de kilometri ºi peste tot în lume echipamentele ºtiinþifice au înregistrat ºi semnalat faptul cã s-a întâmplat ceva straniu în nordul Rusiei. Mai mult, chiar ºi în prezent, în zonã, atât la plante, cât ºi la animale, se pot observa o serie de mutaþii bizare. Dar ce s-a întâmplat cu exactitate la Tunguska în acea zi?

Martorii care s-au aflat cel mai aproape, la 40 de kilometri de epicentrul exploziei, au fost pãstorii unor turme de reni. În acel moment ei dormeau în corturi ºi au simþit cum o forþã extraordinarã îi aruncã în aer. Un bãrbat a murit, iar ceilalþi ºi-au pierdut cunoºtinþa. Când ºi-au revenit au vãzut toatã pãdurea din jurul lor devastatã, arzând mocnit. Alþi martori, care erau într-un punct comercial aflat la 80 de kilometri la sud de locul exploziei, au declarat cã au vãzut cerul rupîndu-se în douã, iar partea din nord acoperitã de flãcãri. Sufletul exploziei care i-a spulberat a fost atât de fierbinte încât oamenii au crezut cã le-au luat foc hainele. Au fost aruncaþi în aer aproape 6 metri ºi când ºi-au revenit au auzit o pocniturã teribilã urmatã de un zgomot ca o ploaie de pietre care loveºte pãmântul.

Martorii aflaþi mai departe au perceput explozia într-un mod mult mai impresionant. Locuitorii oraºelor din apropiere au relatat cã au vãzut cerul dimineþii strãbãtut de o imensã sferã de foc cu o coadã luminoasã. Mulþi s-au speriat atât de tare, încât au crezut cã a venit Apocalipsa. Ziarul local, *Sibir*, a relatat ce s-a vãzut dintr-un satul Nijni-Karelinsk, aflat la 320 de kilometri depãrtare de locul exploziei:

„Þãranii au vãzut un corp cilindric, albãstrui, strãlucitor, care timp de aproape 10 minute s-a miºcat vertical, în sus ºi în jos. Cerul era senin, cu o singurã excepþie – la orizont, în dreptul corpului strãlucitor a fost observat un noriºor întunecat. Aerul era foarte uscat ºi fierbinte, iar când corpul s-a apropiat de pãmânt parcã s-a dezintegrat. În locul lui a apãrut un imens nor de fum negru ºi s-a auzit zgomotul unei prãbuºiri, ca ºi cum ar fi cãzut o piatrã mare sau o ghiulea. Toate clãdirile s-au zguduit ºi, în acelaºi timp, o limbã de foc a strãbãtut norul de fum. Bãtrânele au început sã plângã, ºi toatã lumea a crezut cã sfârºitul lumii este aproape."

Autoritãþile ruse au trimis pe cineva sã investigheze cazul abia în martie 1927, când Leonid Kulik a fost desemnat de Academia Sovieticã de ª tiinþe sã afle ce s-a întâmplat la Tunguska. Kulik a ajuns în zonã ºi a cercetat toþi copacii care fuseserã doborîþi la pãmânt, de jur împrejurul locului exploziei. A fãcut fotografii ºi a cercetat solul, dar nu a gãsit nici un meteorit, sau mãcar un fragement de rocã, de parcã ceea ce a produs evenimentul se evaporase. Lipsa oricãror dovezi palpabile i-a surprins pe ruºi. Ei au fost de pãrere cã numai un meteorit putea sã provoace asemenea efecte.

După exploziile nucleare de la Hiroshima ºi Nagasaki din timpul celui de-al doilea Rãzboi Mondial s-au comparat fotografiile cu cele de la Tunguska ºi s-au descoperit numeroase similitudini. Martorii oculari ºi-au revizuit declaraþiile, pe baza cãrora s-a conturat ideea cã ceea ce s-a întâmplat la Tunguska în 1908 a fost o explozie nuclearã. Pentru cã la acea vreme nu existau încã arme nucleare s-a spus cã evenimentul a fost provocat de prãbuºirea pe pãmânt a unei nave spaþiale extraterestre. Acum aceastã speculaþie nu mai este luatã în serios, fiind înlocuitã cu alte teorii, potrivit cãrora deasupra Siberiei s-a produs implozia unei antimaterii sau chiar a unei gãuri neagre. Evoluþia cunoºtinþelor ºtiinþifice a permis determinarea faptului cã ceea ce s-a întâmplat la Tunguska a echivalat cu explozia unei arme nucleare de 40 de megatone. Omenirea încã nu ºtie ce sau cine a provocat uimitorul eveniment de la Tunguska. Nu se poate spune cu certitudine cã a fost vorba de un OZN sau de altã ciudãþenie intergalacticã. Mai sunt încã multe de lãmurit.

25

OZN-uri prãbuºite

În 1963 cercetãtorul Fritz Werne lucra la un test nuclear în Arizona. În luna mai a acelui an Werner a fost trimis într-o misiune specialã – a zburat pânã la Phoenix, dupã care s-a alãturat unui grup ºi au mers cu automobilul pânã spre o destinaþie aflatã la nord-vest de oraº. Membrilor al grupului li s-a spus sã nu discute între ei, iar când au coborât din vehicul li s-a arãtat locul prãbuºirii unei aeronave. Werner pretinde cã din nisipul deºertului a vãzut apãrînd un disc metalic cu diametrul de circa 9 metri. De asemenea, el a mai spus cã pe parcursul perioadei cât a stat în zonã a vãzut într-un cort medical trupul unei creaturi înalte de 1,20 metri, îmbrãcatã într-un costum argintiu. Werner a fost dus înapoi, în Arizona, ºi i-a cerut sã semneze un contract oficial prin care se obliga sã pãstreze secret tot ceea ce vãzuse ºi auzise în timpul misiunii.

OZN, sau doar o simplã fotografie?

Abia în 1957 au fost date publicităţii date despre dovezile fizice ale prăbuşirii pe Pământ a unei nave extraterestre. Pe 18 septembrie jurnalistul Ibrahim Sued de la publicaţia braziliană „O Globo" a primit o scrisoare foarte ciudată. Era nesemnată, iar persoana care o scrisese pretindea că în timp ce era la pescuit, în apropierea oraşului Ubatuba, din Sao Paolo, a văzut o farfurie zburătoare care s-a prăbuşit în mare. Anonimul mai spunea că obiectul zbura cu o viteză extrem de mare, însă, cu toate acestea nu a atins apa, ci a explodat în aer. Omul a reuşit să adune fragmente din ciudatul obiect zburător, fragmente pe care le introdusese în plic. Bineînţeles, acestea au fost trimise imediat la un laborator pentru a fi analizate. Ministrul brazilian al agriculturii a declarat că fragmentele în cauză s-au dovedit a fi magneziu, într-o formă neobişnuit de pură. Rezultatele experimentelor făcute de către armata şi marina braziliană au rămas secrete.

Spre deosebire de alte zone, în America, atunci când este vorba de cercetarea unor cazuri legate de OZN-uri sînt implicaţi întotdeauna o grămadă de martori. Pe 9 decembrie 1965 sute de oameni au văzut un obiect ciudat străbătând cerul deasupra statului Ohio, Pensilvania. Câţiva dintre martorii evenimentului au fost piloţi care au remarcat faptul că avioanele pe care le pilotau au fost zdruncinate de nişte turbulenţe de aer cauzate de un obiect ceresc neobişnuit. Timp de 6 minute oamenii s-au uitat la ceva ce semăna cu un meteorit care traversa cerul de la nord-vest către sud-est şi care părea că e pe punctul de a exploda. În realitate obiectul s-a prăbuşit într-o zonă împădurită a oraşului Kecksberg, unde a provocat un mic incendiu. Autorităţile locale şi pompierii nu au putut interveni pentru că au fost împiedicaţi de un specialist militar care a ajuns imediat în zonă. Martorii au declarat că mai târziu au văzut nişte militari care au luat un obiect metalic rotund şi l-au pus pe platforma unui camion, după care l-au acoperit cu o prelată.

Inevitabil, evenimentul care s-a petrecut în nordul Mexicului, statul Chihuahua, şi reacţia autorităţilor nu au rămas neobservate. O mulţime de curioşi pretindeau că au obţinut documente care atestau faptul că pe data de 25 august 1974, un obiect neidentificat a fost detectat de două radare. Obictul părea să fi intrat în atmosferă de pe orbită şi se îndrepta spre Statele Unite, dar în ultimul moment a virat brusc şi a dispărut undeva deasupra Mexicului. În acelaşi timp autorităţile mexicane au observat luminile unei aeronave care s-a pierdut în zonă. A doua zi echipele mexicane de căutare şi salvare au scotocit zona pentru a descoperi locul prăbuşirii, iar când l-au găsit au raportat faptul că, după toate probabilităţile fuseseră implicate două aeronave. În momentul în care s-a comunicat faptul că cea de a doua aeronavă este metalică şi are formă circulară s-a ordonat sistarea informaţiilor destinate presei. După unii autori, autorităţile americane au interceptat comunicările mexicane şi au trimis imediat echipe în zonă. Americanii au recomandat guvernului mexican să le

accepte „ajutorul” în cercetarea evenimentului, însã autoritãţile locale au ignorat oferta. Cu toate acestea americanii au decis sã meargã la faţa locului. Echipele mexicane de salvare ridicaserã deja cele douã aeronave, le încãrcaserã pe niºte camioane ºi se îndreptau cãtre sud. Între timp forţele americane care s-au deplasat cu elicopterele au ajuns din urmã convoiul ºi în acel moment s-a produs o tragedie. În mod absolut inexplicabil toţi cei care fãceau parte din convoi au murit, aºa cã echipa americanã, care purta echipament de protecţie, a preluat misteriosul vehicul ºi l-a transportat în Statele Unite într-un loc secret.

Nu exista nici o dovadã certã menitã sã ateste o realã activitate extraterestrã, însã cercetãtorii pretind cã din ce în ce mai multe dovezi oficiale vin în sprijinul acestor supoziţii. Probabil cã niciodatã nu vom afla adevãrul, însã adânc în catacombele agenţiei guvernamentale americane cu siguranţã se ascunde ceva.

26

Fenomenele extraterestre º i interceptãrile militare

Oriunde se produc, evenimentele UFO sunt întotdeauna asociate cu forþele armate. Mulþi sceptici sunt de pãrere cã în fapt multe dintre pretinsele apariþii stranii reprezintã aparate de zbor secrete, sau bombardiere supuse testelor. Pe de altã parte s-au formulat teorii potrivit cãrora Statele Unite colaborează cu forme de viaþã extraterestre. Numai în felul acesta, s-ar putea explica faptul cã SUA a reuºit construirea unor arme extraordinar de sofisticate.

Unul dintre cei mai cunoscuþi militari, martor la multe evenimente cu OZN-uri, a fost comandantul Robert B.McLaughlin de la Marinã. McLaughlin a absolvit ºcoala de inginerie ºi sisteme de ghidare ºi proiectile în 1940. Pe vremea când activa ca specialist în rachete la Withe Sands (Nisipurile Albe), el însuºi a vãzut un obiect zburãtor neidentificat. În luna mai a anului 1949, în timp ce supraveghea testarea unei rachete, a observat un obiect alb care zbura cu o vitezã de aproximativ 1,5 kilometri pe secundã, la o altitudine de 40.000 de metri. Iniþial a crezut cã este vorba de o rachetã experimentalã, dar obiectul avea o vitezã mult peste cea a oricãrui vehicul cunoscut. El a mai observat totodatã cã obiectul nu lãsa în urmã nici o dîrã de fum, sau alt fel de vapori, ºi era foarte asemãnãtor, ca formã ºi miºcare, cu alte vehicule semnalate de conducerea unitãþii.

Un an mai înainte, în ianuarie 1948, cãpitanul Thomas Mantell zbura pe un aparat Mustang F-51, într-un grup de cinci avioane, deasupra statului Kentucky, când comandantul trupei i-a cerut sã cerceteze obiectul straniu care se vedea ceva mai sus. În condiþii de vizibilitate bunã Mantell a pornit cãtre þintã, însã în mod inexplicabil aparatul s-a prãbuºit la pãmânt. Conform investigaþiilor care au urmat se crede cã el s-a lovit de un balon experimental, numit „Skyhook” (Vultur), care zbura în derivã la mare altitudine. Aceastã concluzie vine în contradicþie cu ultimul mesaj al lui Mantell, potrivit cãruia se apropia de un obiect metalic masiv. Evenimentul nu a fãcut decât sã sporească agitaþia forþelor armate, care au mãrit efectivul avioanelor de luptã în ideea de a fi pregãtite pentru orice fel de interceptare a unei aeronave strãine. Cât priveºte

evenimentele legate de pierderile de avioane, acestea au fost învãluite în mare secret vreme de mulþi ani.

Aviaþia Britanicã Regalã nu are o istorie chiar atât de impresionantã legatã de OZN-uri, în primul eveniment cu adevãrat misterios fiind implicat un pilot american. Cãpitanul William Schaffer pilota un aparat F6 deasupra Mãrii Nordului, când radarul a detectat un obiect necunoscut. Cãpitanul a fost trimis sã îl investigheze. Schaffer a reuºit sã se apropie, însã dupã aceea a pierdut contactul vizual. Operatorii radar au observat aparatul lui Schaffer, precum ºi celãlalt obiect; pentru un moment pe ecranele radarelor cele douã puncte s-au contopit, dupã care s-au separat din nou. Ulterior când au reuºit sã ia legãtura cu Schaffer, acesta era confuz. I s-a ordonat sã aterizeze ºi sã aºtepte un elicopter care sã îl recupereze. Cei care au asistat la aterizarea lui Schaffer au observat faptul cã avea carlinga deschisã, însã cu toate acestea el nu pãþise nimic. Ulterior s-au aflat foarte puþine date cu privire la acest eveniment.

Unul dintre cele mai mediatizate ºi fascinante evenimente în care a fost implicat un OZN a avut loc în Belgia. Pe 29 noiembrie 1989 sute de civili au

Privind cerul, dar adevãrul este chiar acolo?

raporat faptul cã au vãzut un obiect imens, de formã triunghiularã, de culoare gri închis, care a traversat cerul noptii. Întîmplarea a stîrnit interesul opiniei publice ºi din acel moment alte evenimente similare au fost semnalate în Europa. În 1990, douã avioane belgiene F16 au interceptat un obiect zburãtor neidentificat care avea o vitezã atât de mare încât radarele care l-au interceptat s-au blocat. Dupã aceastã întâmplare guvernul belgian ºi fortele armate nu s-au sfiit sã punã la dispozitia publicului toate datele legate de eveniment ºi chiar s-a dat un comunicat prin care autoritãtile garantau opiniei publice cã vor fi mai vigilente ºi cã nu vor mai fi luate prin surprindere. Treptat, ecourile întâmplãrii s-au stins, însã oamenii de ºtiintã au continuat, periodic, sã informeze cetãtenii despre stadiul cercetãrilor în domeniu.

Episoadele de acest gen nu fac decât sã confirme teoria potrivit cãreia fortele militare intrã, într-adevãr, în contact cu vehicule spatiale apartinînd altor lumi. În ciuda explicatiilor date de sceptici, relatarea acestor incidente, fondurile care se alocã pentru cercetarea lor ºi pericolele la care sunt expuºi oamenii în timpul anchetelor, atestã faptul cã autoritãtile trateazã subiectul întâlnirilor de gradul trei (cum sunt denumite întâlnirile cu fiinte ºi/sau vehicule aparținând altor lumi) cu foarte multã seriozitate. În ceea ce priveºte autoritãtile belgiene, ele pot pãrea oneste, însã ce ºi cât anume ºtiu cu precizie despre o posibilã invazie a extraterestrilor este o altã problemã. Între timp, diverse organizatii militare încearcã sã deslueascã aceste mistere. Cert este cã rapoarte foarte bine documentate, întocmite în urma incidentelor petrecute peste tot prin lume sugereazã posibilitatea ca omul sã se fi întâlnit într-adevãr cu obiecte zburãtoare neidentificate.

ENERGII PĂMÂNTEȘTI ȘI LOCURI CU SEMNIFICAȚIE MISTICĂ

27

Energia pãmântului

Unii oameni cred cã Pãmântul este o sursã naturalã de energie care se manifestã ca un câmp magnetic, sau ca un curent electric. Despre aceastã putere nevãzutã se considerã cã poate sã afecteze capacitãţile corpului uman, chiar sã dea naºtere unor reacţii biochimice, atunci când oamenii se aflã în apropierea principalului punct energetic a Pãmântului. Aceste arii înzestrate cu capacitãţi energetice particulare ºi extraordinar de puternice sunt cunoscute ºi sub denumirea de vârtejuri. Mulţi adepţi ai acestei teorii sunt de pãrere cã zonele furnizeazã fiinţei umane energii benefice, despre care se spune chiar cã pot întinerii. Ca o dovadã în sprijinul acestei teorii se poate invoca faptul cã la popoarele antice speranţa medie de viaţã era mult mai mare. Despre aceste popoare se spune cã ºtiau sã foloseascã energiile naturale, cã îºi construiau aºezãrile în anumite locuri, acolo unde existau importante cantitãţi de energie. Astfel de puncte ar fi complexul Stonehenge, Marea Piramidã de la Giza ºi Nazca.

Cu cât ideea energiilor geofizice cuantificabile se dezvoltã din ce în ce mai mult, priza acestui subiect în rândul publicului creºte în progresie geometricã, alimentând imaginaţia. Conceptul liniilor energetice are o bazã semnificativã, atât din punct de vedere istoric, cât ºi din punct de vedere arheologic. Teoria energiilor pãmântului a fost fundamentatã pe filosofiile Noii Ere. Mulţi pasionaţi ai genului au studiat subiectul din punct de vedere ºtiinţific, în ciuda faptului cã, prin anii ’60, ’70 a generat multe idei „hippy”. Numeroºi oameni fac legãtura între energiile pãmântului, liniile energetice ºi însuºirile mistice, ºi au, din punct de vedere ºtiinţific, o oarecare dreptate. Cu toate acestea, ºtiinţa nu este de acord cu pasionaţii genului atunci cînd se aduce în discuţie cea mai puternicã dovadã în sprijinul teoriilor ennunţate mai sus. Cercetãtorii empirici susţin cã ei pot colecta energie purã ºi foarte puternicã din multe dintre locurile sacre, iar acesta este un fapt la fel de credibil ca ºi existenţa cãutãtorilor. Descoperitorii de energii pãmânteºti susţin cã cele mai importante centre de putere sunt toate zonele cu mare încãrcãturã de ioni negativi, acolo unde existã un câmp/flux electric, magnetic ºi electromagnetic neobiºnuit. Cãutãtorii de energii pãmânteºti denumesc întregul fenomen „anomalii geofizice”, lucru cu care comunitatea ºtiinţificã nu este de acord. Cu toate acestea, mulţi oameni de ºtiinţã nu exclud posibilitatea existenţei unor surse de energie naturalã neconvenţionalã, dar nu acceptã faptul cã multe dintre aceste calitati trebuie puse pe seama energiei pãmântului.

28

Cercurile din lanurile de grâu

Fenomenul cercurilor din lanurile de grâu este unul dintre cele la care noi ne referim ca fiind un mister relativ recent, dar astfel de forme apar practic pe câmpuri de peste 3 000 de ani. Uneori pot fi observate pe nisip, alteori pe gheaþã º i chiar pe zãpadã. Cinci mii de astfel de forme geometrice au apãrut în peste 40 de þãri de pe întreg cuprinsul globului. Cu toate acestea, omul este departe de a le deslu º i înþelesul. Unele dintre aceste semne sunt indubitabil ni º te pãcãleli, dar ce se întîmplã cu celelalte? Sunt ele mesaje din spaþiu, de la Planeta Mamã, sau poate din altã dimensiune?

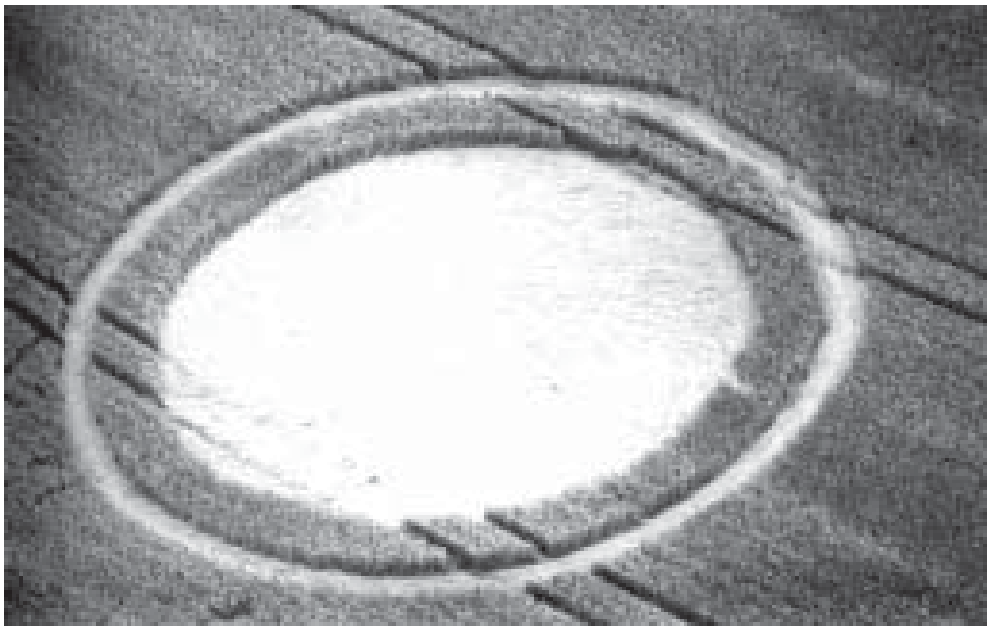

Cercuri în lanurile de grâu; chiar dacã multe dintre ele sunt false, diferenþa dintre acestea º i cercurile adevãrate este evidentã.

Cei care au trãit la þarã, în special cei care au locuit de-a lungul liniilor energetice ºi al canalelor de energie naturalã au început sã privească aceste forme care apãreau în lanuri ca pe o parte a vieþii rurale, câþiva dintre ei fiind chiar martori atunci când au fost fãcute. Ei au spus cã o linie invizibilã a lovit lanurile cu o vitezã extraordinarã, culcându-le la pãmânt. Dupã aceea, ajungând la un anumit punct, începeau sã se rotească, în sensul acelor de ceasornic, lãsând spicele perfect aliniate. Dupã ce se realiza o rotaþie completã, misterioasa forþã dispãrea pur ºi simplu. Dupã dispariþia acelor forþe nici o tulpina nu se mai ridica, fãrã ca spicele sã fie sfãrâmate, toate rãmînînd definitiv culcate la pãmânt.

Cine ºi cum a determinat apariþia acestor cercuri în lanuri este încã o întrebare care nu ºi-a gãsit rãspuns. Sunt cunoscute poveºtile despre OZN-uri ºi lumini ciudate care se vãd deasupra câmpurilor în nopþile de dinaintea apariþiei unor astfel de cercuri în lanuri. Multe poveºti sunt o pãcãlealã, dar aceasta poate fi uºor detectatã, pentru cã spicele sunt sfãrâmate, câtã vreme în celãlat caz paiele rãmîn întregi. Mulþi oameni sunt convinºi cã aceste apariþii se datpreazã vremii capricioase ºi curenþilor de aer, care formează acele mici vârtejuri. Oamenii de ºtiinþã continuã sã studieze problema cercurilor din lanurile de grâu ºi se sperã cã o abordare ºtiinþificã ºi raþionalã în acelaºi timp va duce în cele din urmã la dezvãluirea adevãrului.

Probabil cã cea mai rezonabilã explicaþie a acestor fenomene o constituie forþele pãmântului. Marea majoritate a celor mai cunoscute ºi veritabile cercuri care au apãrut în lanurile de grâu se aflã în Anglia, în zone istorice renumite pentru punctele foarte puternice de energie naturalã. De asemenea, ele au mai fost semnalate în apropierea ruinelor vechilor cetãþi antice, a monumentelor funerare, a ansamblurilor de pietre ....., precum ºi a statuilor reprezentând zeitãþi ale fertilitãþii, ceea ce sugerează apropierea de tradiþiile britanice moºtenite. Într-adevãr, mulþi oameni pun toate aceste creaþii pe seama forþei ancestrale a Pãmântului Mamã.

Un singur aspect al fenomenului cercurilor din lanurile de grâu este absolut indubitabil: efectul pe care îl au asupra echipamentelor electronice. În interiorul cercurilor absolut totul o ia razna. Aparatele de înregistrat cu bandã îºi mãresc brust viteza, dupã care, în afara cercurilor, revin la parametri normali; echipamentele video aflate în perfecã stare de funcþionare se dereglează fãrã un motiv anume ºi chiar camerele de luat vederi înregistrează distorsiuni inexplicabile ale imaginilor. O reacþie asemãnãtoare o au ºi asupra utilajelor agricole. În afarã de faptul cã mulþi fermieri ºi-au vãzut recolta culcatã la pãmânt, nici echipamentul mecanic pentru recoltare nu mai funcþiona în apropierea cercurilor.

De asemenea, cercurile au un efect perturbator ºi asupra oamenilor. Sînt experþi care afirmã cã dupã ce au pãºit în interiorul lor oamenii au trecut rapid

printr-o serie de emotii extreme. Unii, în anumite cercuri, au simţit cã li s-a îmbunãtãţit condiţia fizicã ºi vitalitatea, în timp ce alţii au avut ameţeli, migrene, au manifestat o oboseala exageratã ºi stãri de leºin. Au fost cazuri de oameni cu boli ce au necesitat un tratament îndelungat, care dupã ce au stat în interiorul cercurilor de piatrã au declarat cã simt o îmbunãtãţire semnificativã a stãrii de sãnãtate, ba chiar cã s-au vindecat.

Efectul asupra animalelor este la fel de impresionant. Caii ºi pisicile, în special, devin foarte agitate în preajma cercurilor ºi refuzã sã intre în interiorul acestora. Turmele ºi pãsãrile au fost vazute traversând cercurile în formaţie circularã, în timp ce unii câini s-au simţit pur ºi simplu atraºi cãtre centru doar pentru a se prãbuºi la pãmânt ºi a adormi instantaneu.

Este regretabil faptul cã unele persoane au vrut sã inducã în eroare oamenii de ºtiinţã creând cercuri false, pentru cã acest fenoment meritã cu adevãrat sã fie studiat. Spre deosebire de imaginile rapide cu monºtri, extratereºtri ºi fantome, cercurile din lanurile de grâu au o forţã care este încã necunoscutã. Oamenii de la ţarã ºtiu foarte bine cã, de secole, in lanurile lor existã ceva, cu care au s-au obiºnuit deja, dar pe care încã nu îl înţeleg.

29

Cristalele

Curentul New Age a indus o mare simpatie pentru obiectele înzestrate cu puteri ºi energii deosebite, în special pentru cristale. Aceste atrãgãtoare substanþe chimice solidificate stîrnesc un viu interes ºi au intrat pentru totdeauna în cultura tuturor popoarelor. Lumea celebritãþilor este plinã de figuri proeminente, oameni cu spiritualitate dezvoltatã care atestã extraordinara influenþã pozitivã a acestor cristale. Ei sunt convinºi de faptul cã aceste substanþe captează ºi controlează energiile din organism ºi cã au o influenþã pozitivã asupra stării fizice ºi psihice. Au oare cristalele o astfel de putere magicã asupra oamenilor, sau entuziasmul acestora este nefondat?

Despre cristale ca acestea mulþi spun cã au misterioase puteri tãmãduitoare.

Un cristal este o rocã, creatã printr-un proces de solidificare într-o substanþã. Structura chimicã atat de deosebitã este datã de repetiþia regulatã a unui anumit model de atomi ºi molecule. Aceste modele sunte realizate sub imperiul unor forþe externe extraordinare. Ca ºi fulgii de nea, care sunt rezultatul unui fenomen natural ºi fiecare în parte are un model unic, cristalele au diverse forme ºi nu au limitã numericã. Frumuseþea lor este pusã în valoare atunci când sunt folosite în industria modei ºi ca bijuterii.

De-a lungul timpului cristalelor li s-au atribuit puteri magice, paranormale. Pentru cã provin din pãmânt, popoarele antice credeau cã în ele se gãseºte puterea Pãmântului Mamã, îmbinatã cu puterea soarelui, ºi asta pentru cã ele reflectã lunmina într-un mod deosebit. Despre cristale s-a mai crezut, de asemenea, cã pot arãta viitorul ºi cã, folosite într-un anumit mod, pot da oamenilor puteri supranaturale.

Adepþii moderni ai curentului New Age (Noua Erã) considerã cã puterea cristalelor constã în capacitatea lor de a echilibra, calma ºi tãmãdui organismele.

Ei sunt convinºi cã prin cristale se canalizeazã energii pozitive, cã acestea înlãturã rãul ºi cã vibreazã pe anumite frecvenþe, lucru care contribuie la echilibrarea ºi buna funcþionare a organismelor. Anumiþi lideri spirituali declarã cã energia diverselor cristale poate stimula expresivitatea, introspecþia, meditaþia ºi chiar creativitatea.

Se spune cã fiecare cristal în parte are o influenþã deosebitã asupra corpului uman. Despre ametist, spre exemplu, se afirmã cã este benefic pentru durerile de cap, pentru problemele ochilor ºi pãrului, pentru echilibrarea nivelului de zahãr în sânge, pentru îmbunãtãþirea abilitãþilor fizice, atenuarea furiei, nelinißtii ºi coºmarurilor. Smaraldele se pare cã îmbunãtãþesc capacitatea respiratorie, echilibreazã sistemul sangvin ºi inima, alungã depresia ºi insomnia ºi reîntronează pacea, armonia, toleranþa ºi dragostea. Aßa i, în cele din urmã, dar nu în ultimul rînd, despre diamante se spune cã asigurã limpezimea în gândire ºi încrederea în propriile forþe, ajutã la clarificarea atitudinilor ºi gândurilor, favorizează prosperitatea, generozitatea ºi dragostea. Nu există deci un motiv mai întemeiat pentru a oferi un astfel de cristal unei perspane apropiate.

În ultimii ani a devenit o modã sã se monteze cristale preþioase în bijuterii, nu numai datoritã calitãþilor estetice, ci ºi pentru a beneficia de capacitãþile energetice ale acestora. Un chiropractician, Charles Brown, a inventat Scutul Bioelectric – o bijuterie care are cristalele aranjate într-o anumitã formã ce asigurã persoanei care o poartã protecþie împotriva tuturor forþelor electromagnetice dãunãtoare ale lumii moderne cum sunt: telefoanele mobile, ecranele calculatoarelor ºi liniile de electricitate. Se spune cã acest scut a fost testat din punct de vedere medical ºi cã însãºi Cherie Blair, soþia premierului britanic, poartã unul din ele. Charles Brown susþine cã prin schimbarea aranjamentului cristalelor în cadrul bijuteriei aceasta conferã protecþie pentru diferite situaþii. Din pãcate, aceste teorii nu au o bazã ºtiinþificã, ci reflectã doar încrederea oarbã în aceste capacitãþi. Scepticii spun cã orice reacþie ar avea cristalele asupra fiinþei umane nu este decât rezultatul hazardului, sau mai bine zis al puterii gândului de a atrage îndeplinirea unei dorinþe, ori, este vorba de o autoamãgire, de un alt fel de efect placebo. Cu toate acestea cristalele au un rol destul de important în viaþa societãþii moderne. Ele sunt componente importante în electronicã, opticã, comunicaþii ºi echipamente ultrasofisticate. Aßa i toate astea se datorează cu precãdere acelei funcþii pe care cristalele o au cu adevãrat. În 1880 Pierre ºi Jacques Curie au descoperit cã anumite cristale produc curent electric alternativ atunci când sunt comprimate. Această descoperire a fost numitã „efectul pilei electrice” ºi din acel moment cristalele au început sã fie folosite în scopuri ºtiinþifice. Cert este cã pila electricã nu are influenþã asupra organismului uman, iar cristalele nu a protecþie împotriva bolilor, calamitãþilor sau a ghinionului. Asta însã nu le afectează frumuseþea, chiar dacã din punct de vedere ºtiinþific cristalele nu au nici o putere magicã.

30

Luminile Pãmântului

Încã din timpuri strãvechi oamenii au observat cã din pãmânt ies uneori lumini ciudate. „Will o' the Wisp“* sunt mici flãcãri care rãzbat dim mlaºtini ºi pãduri. Globurile luminoase reprezintã o formã ciudatã a unui fenomen meteorologic, când presiunea aerului provoacã o sarcinã electricã sub forma unui glob. Dar cea mai fascinantã luminã naturalã este încã mai bizarã. Oameni din întreaga lume au semnalat faptul cã au vãzut orbite luminoase care pãreau sã ignore toate legile cunoscute ale fizicii – explicaþiile pentru aceste apariþii nu au nici o logicã. Teoriile actuale leagã aceste fenomene de energiile para-dimensionale ale navelor extraterestre. Tot ce ºtim este cã aceste lumini par sã iasã direct din pãmânt, motiv pentru care au fost numite Luminile Pãmântului. Cei care au vãzut aceste ciudate apariþii strãlucitoare au spus cã trec prin tot spectrul de culori, de la alb strãlucitor, la bleu, roºu ºi chiar negru. De asemenea, martorii oculari susþin cã sferele luminoase pot fi atât de mici cât o minge de tenis, sau mari cât o maºinã, dar, indiferent de dimensiune, sînt perfect rotunde. S-au semnalat însã ºi forme alungite.

Cei care au reuºit sã vadã astfel de lumini suficient de aproape au spus cã au trecut prin niºte stãri destul de ciudate ºi cã au auzit un soi de zgomot bizar, un pãcãnit ca la focurile de artificii. Luminile se pot miºca în direcþii haotice, se pot desface în mai multe sfere care plutesc în formaþie, dar la rândul lor se deplasează pe orbite haotice. Luminile par totuºi sã aibã o conexiune destul de puternicã cu formele geologice ºi geografice pentru cã zãbovesc în jurul lacurilor, al munþilor ºi al crestelor pleºuve.

Una dintre cele mai impresionante întâmplãri de acest gen a avut loc la Hessdalen, Norvegia, la începutul anilor ’80. În noiembrie 1981 populaþia din zonã a vãzut niºte lumini stranii care ieºeau din vale. Acestea aveau tot felul de forme, de la aceea a unui glonte, pânã la triunghiuri, iar în marea lor majoritate erau de culoare albã ºi galbenã. Numãrul sesizãrilor a fost atât de mare încât

---

* Numele uzual pentru luminile despre care se spune cã îndepãrteazã paºii cãlãtorilor de la cãrãrile bune spre mlaºtinile periculoase. Despre aceste lumini existã legende peste tot în Marea Britanie; foarte rar, luminile au un alt nume. (n.tr.)

guvernul norvegian a trimis până la urmă doi ofiţeri ai forţei aeriene pentru a cerceta fenomenul. La începutul anului 1984 pasionaţii genului SF din Suedia şi Norvegia au demarat Proiectul Hessdalen, un studiu ştiinţific al văii, care urma să se desfăşoare pe o perioadă de o lună de zile. Asta presupunea o documentare prealabilă în ceea ce priveşte proprietăţile luminilor pământului şi, de asemenea, înregistrarea acestora pe peliculă sau bandă video. Astfel, s-au revăzut toate teoriile formulate încă din perioada anilor '60, când aceste lumini erau asociate cu cutremurele şi faliile continentale. Nu s-a găsit însă nici un studiu mai aprofundat, deoarece întotdeauna a prelevat interesul faţă de extratereştri şi OZN-uri. Relaţionarea ştiinţifică dintrelumini şi pământ a făcut posibilă studierea cu seriozitate a acestui fenomen. Şi cea mai autorizată persoană în domeniu este Paul Devereux, cel care practic a inventat termenul de „Luminile Pământului". Devereux a călătorit peste tot în lume pentru a putea studia acest fenomen sub toate formele de manifestare şi a face distincţia între luminile autentice şi cele false. Concluzia lui a fost că fenomenul are o bază reală.

Luminile pământului dansând deasupra fiordului norvegian. Probabil fenomenul este asemănător cu originalele Lumini ale Nordului.

Devereux, împreunã cu mulţi alţi membri ai comunităţii ºtiinţifice cred cã este posibil ca luminile sã aibã o strânsã legãturã cu energiile acumulate în scoarţa pãmântului. Prin analogie cu presiunea atmosfericã scãzutã care provoacã furtuni ºi fulgere, presiunea acumulatã sub scoarţa pãmântului generează reacţii la fel de impresionante. Se pare cã în timp ce plãcile tectonice se ridicã ºi coboarã, energiile se eliberează în special prin zonele aflate de-a lungul liniei faliei ºi în punctele cu maximã concentraţie mineralã, sau cu mare densitate de roci. S-a descoperit cã multe din evenimentele de acest gen, apariţia unor sfere luminoase, s-au produs în zone unde recent s-au evidenţiat margini de falii, sau cu puţin timp înaintea unor cutremure.

Mai există, de asemenea, teorii care sugerează faptul cã luminile ar putea fi, în fapt, ledurile unor nave extraterestre care aterizează pe pãmânt. Ipoteza porneºte de la constatarea cã unele dintre persoanele care au fost victimele unor rãpiri de cãtre extraterestrii au afirmat ulterior cã în acele momente au vãzut figuri strãlucitoare asemãnãtoare. Alte persoane sunt convinse cã au însuºiri paranormale, care le permit sã creeze o punte de legãturã între lumea noastrã ºi alte dimensiuni. Unii martori pretind cã au auzit voci ºi cã au avut vedenii dupã ce au vãzut luminile pãmântului. În ambele cazuri este vorba de efectul pe care l-au avut variaţiile magnetice asupra creierului, care s-a dovedit destul de puternice. Majoriattea experţilor consideră cã fluctuaţiile magnetice extreme, cauzate de forţele tectonice conflictuale, necesare apariţiei luminilor pãmântului, pot produce persoanelor aflate în imediata apropiere leziuni serioase ale creierului, care pot explica halucinaţiile. Efectul asupra martorilor, chiar dacã nu este periculos, poate fi considerabil.

Una dintre cele mai cunoscute arii de manifestare a fenomenului de apariţie a luminilor pãmântului, o reprezintã Longendale Valley din Marea Britanie, mai precis Peak District. Sean Wood este un localnic care a vãzut aceste lumini de peste 30 de ori în 16 ani. Pentru a le imortaliza ceea ce a vãzut, el s-a apucat de picturã peisagistã. În absolut toate picturile lui, într-un colţal câmpului sau într-o parte a vãii plutesc câteva mici sfere strãlucitoare. El nu-ºi poate explica apariţia luminilor pãmântului, dar o acceptã ca pe un fenomen natural.

31

Liniile energetice

Termenul de „linie energeticã" (ley-lines) a fost inventat de omul de afaceri britanic Alfred Watkins. În 1921, în timp ce studia diverse hãrþi a observat cã foarte multe aºezãri antice ºi sacre pot fi plasate pe o linie dreaptã care traverseazã continentul. În momentul în care a început sã aprofundeze acest subiect Watkins a descoperit cã nu numai dupã aºezãri situate în puncte bine definite, ci ºi dupã urme fizice vizibile la nivelul solului, pot fi trasate mai multe astfel linii energetice. Ele sunt peste tot, pe douã sau mai multe mile distanþã, iar punctele de referinþã le reprezintã bisericile antice, ansamblurile megalitice, cercurile de piatrã, precum ºi cimitirele antice. În 1922 Watkins a publicat cartea „Primele atestãri ale poporului britanic", în care îºi expune reflecþiile sale asupra acestui subiect, al liniilor energetice. Ceva mai târziu, în 1952, el publicã o lucrare de cercetare intitulatã „Cea mai veche linie energeticã" în care prezintã pe larg toate descoperirile sale referitoare la acest nou fenomen.

Watkins utilizeazã termenul de „linii energetice" (ley-lines), sau simplu „leys", inspirat de vechiul cuvânt saxon pentru drum luminos. În fapt el este de pãrere cã omul neolitic avea o tehnicã specialã pentru crearea unor cãi de acces lungi ºi drepte ºi folosea aceste linii ca drumuri comerciale. Watkins ºi-a formulat teoria pornind de la ideea cã multe dintre zonele strãbãtute de aceste drumuri au devenit locuri sacre. În timp, drumurile n-au mai fost folosite ºi au ajuns în paraginã, rãmânând doar niºte semne distinctive. De asemenea, el crede cã mulþi dintre locuitorii acestor aºezãri au fost mai târziu creºtinaþi, drept pentru care au lãsat în urma lor o mixturã extrem de interesantã de artefacte antice ºi altele relativ mai recente.

În ciuda faptului cã s-a dovedit cã aceste cãi urmau linii perfect drepte, ceea ce însemna cã treceau de-a dreptul prin pãduri, se cãþãrau prin munþi, coborau prin vãi ºi dealuri, Watkins nutrea convingerea cã drumurile respective erau comerciale. În 1929 el a încetat sã se mai refere la aceste drumuri cu denumirea „vechile linii energetice", spunându-le simplu „anticele drumuri drepte". Watkins a murit în 1935, însã ideile sale au continuat sã stîrneascã interesul publicului. Curând s-a înfiinþat un Club al Urmelor Drepte, din care fãceau parte numeroºi entuziaºti care au demarat, cu foarte mult avânt, propriile

cercetări. Mulţi dintre cei interesaţi, care au cercetat subiectul, au fost de părere că dificultatea drumurilor, faptul că în afară de porţiunile netede existau şi zone extrem de abrupte, excludeau posibilitatea ca acestea să fie rute comerciale.

În 1936 scriitorul britanic Dion Fortune a formulat pentru prima dată teoria potrivit căreia aşezările antice ar putea fi legate prin linii trasate de misterioase forţe cosmice. Fascinat de teoriile franţuzeşti şi germane despre căutătorii empirici de apă şi alte minerale, în 1938 unul din membrii Clubului Urmelor (Liniilor) Drepte, Arthur Lawton, a încercat să continue teoriile lui Watkins. Ca atare, el a acreditat ideea că liniile energetice pot fi o dovadă pentru căutătorii empirici de apă şi/sau alte minerale.

În timpul celui de al doilea război mondial Clubul Liniilor Drepte şi încetat activitatea, dar în anii '50 noi idei au înflăcărat conştiinţa publică. Tot mai multe cărţi, care aveau ca subiect întâlnirile cu fiinţe şi/sau vehicule extraterestre, din Franţa şi America asociau fenomenul farfuriilor zburătoare cu liniile trasate de nişte forţe cosmice. În 1961, un pasionat al genului, britanicul Tony Wedd, un fost pilot, şi-a făcut publică teoria potrivit căreia liniile în discuţie sunt în fapt căi magnetice pentru aterizarea pe pământ a navetelor extraterestre. Evoluţia modernă a cercetărilor în domeniul liniilor energetice a început cu adevărat abia în 1969, când un alt pasionat de acest subiect, John Michel, a scris „Privire pe deasupra Atlantidei", o carte în care îmbină liniile energetice, energiile pământului, fenomenul farfuriilor zburătoare şi matematica antică. În anii '60 şi '70 s-au expus tot felul de teorii în maniera „New Age" (Noua Eră), iar liniile energetice au început să fie asociateîn mod automat cu liniile magnetice, farfuriile zburătoare, precum şi cu alte experienţe fizice straniii.

Fenomenul s-a răspândit pe tot cuprinsul globului, în timp ce pasionaţii New Age acreditau ideea forţelor cosmice şi a extratereştrilor prieteneşi. Mai mult chiar, în oraşul Seattle, SUA, s-a făcut o donaţie pentru un grup de căutători de apă şi/sau alte minerale ce urmau să alcătuiască o hartă a acestor linii pentru zona oraşului. Într-o anumită măsură ei au ratat punctul original al acestor linii, cu alte cuvinte ei au trasat rute care conectau între ele lăcaşele de cult. În realitate, Statele Unite au propria versiune a stilului de linii Watkins. Băştinaşii americani din tribul „Spiritul Liniilor", care există în întreaga Americă, sunt convinşi că deţin secretul căilor sacre din antichitate. Modele similare se găsesc şi în Mexic, ceea ce sugerează că liniile de la Nazca pot fi variaţiuni ale aceleiaşi teme.

Totuşi, adevărata semnificaţie a acestor linii rămâne necunoscută. Toate aceste idei auxiliare au dus la formularea altor teorii, aşa încât s-a ajuns la situaţia în care câţiva oameni au reuşit să descopere maimulte linii decât Alfred Watkins. Concepţia lui este recunoscută totuşi ca fiind ideea de bază, care, deşi a avut viaţă scurtă, rămâne cea mai plauzibilă. Ar fi regretabil să se ajungă la situaţia în care fenomenul liniilor energetice să fie sinonim cu ideile extremiste ale Noii Ere pentru că are o bază istorică şi geografică ce nu a fost încă studiată.

32

Triunghiul Bermudelor

Bermudele, sau Triunghiul Diavolului este o zonã din Oceanul Atlantic, în sud-estul Statelor Unite, o zonã asociatã cu misterioasele dispariþii ale navelor – percepþia popularã este aceea cã nenumãrate vapoare ºi avioane ºi-au gãsit inexplicabil sfârºitul. Triunghiul se întinde de la insula Bermuda pânã la Miami ºimai apoi Puerto Rico ºi se spune cã ascunde un secret supranatural. Dupã ce s-au semnalat câteva dispariþii mai importante mass-media a transformat zona într-un fel de mit al lumii moderne. Chiar ºi termenul de „Trunghiul Bermudelor" a fost lansat într-o revistã SF. Este oare adevãrat cã oceanul dispune în acea zonã de puteri necunoscute care influenþeazã în rãu destinul marinarilor ºi al aviatorilor, sau acest mister doar rodul imaginaþiei?

Cea mai faimoasã dispariþie în triunghi este aceea a Zborului 19, din ziua de 5 decembrie 1945. Un escadron alcãtuit din cinci aparate de zbor – bombardiere torpiloare Avenger, a plecat de pe baza Lauderdale, Florida, pentru a efectua o misiune de rutinã deasupra insulei Bimini. În total zburau 14 oameni, toþi studenþi, în afara comandantului, locotenentul Charles Taylor. Dupã aproximativ o orã ºi jumãtate de la începerea misiunii operatorii radio au receptat un mesaj din partea comandantului Taylor care spunea cã, deºi nu-i funcþionează radarul, este convins cã se aflã deasupra localitãþii Florida Keys. A fost sfãtuit sã vireze spre nord, aºa încât sã ajungã din nou deasupra continentului. În realitate el era deasupra insulelor Bahamas, iar încercarea lui de a se îndrepta spre nord-nord-est l-a îndepãrtat ºi mai mult de continent. O furtunã puternicã a provocat defecþiuni severe la sistemul de comunicare al aparatului în care se afla locotenentului, care se pare cã a fost nevoit sã cedeze conducerea escadronului unui alt pilot.

Contactul radio cu escadronul s-a întrerupt ºi imediat a fost trimis un avion de cãutare care sã-i ghideze pentru a-i putea readuce acasã. Dintre cele trei aparate trimise sã salveze ºi sã recupereze Zborul 19, unuia i s-a defectat sistemul de comunicare din cauza gheþii depusã pe antenã, unul pur ºi simplu nu a avut noroc sã-i gãsească, iar cel de al treilea a se pare cã a explodat la

scurt timp după decolare. Escadronul 19 nu a mai fost niciodată recuperat. Se presupune că s-au prăbuşit în apele învolburate ale oceanului după ce li s-a consumat tot combustibilul, după care, având în vedere că aparatele erau destul de grele, s-au scufundat imediat. Iniţial, în rapoartele Marinei Statelor Unite dezastrul a fost provocat de confuzia comandantului, însă în urma apelului familiei locotenentului Charles Taylor concluzia a fost schimbată, verdictul final fiind acela de „cauze necunoscute". Zborul 19 nu este singura dispariţie semnificativă. Nava rusească Cyclops şi nava comercială Sulphur Queen au dispărut şi ele fără urmă în apele din Triunghiul Bermudelor.

Legenda Zborului 19 a stat la baza filmului lui Steven Spilberg „Close Encounters of the Third Kind" (Întâlnire de gradul trei). Într-adevăr, unele teorii acreditează ideea că în apele din zona Bermudelor se află o navă spaţială extraterestră, care este cauza acestor dispariţii. De asemenea, au mai fost luate în considerare şi alte idei fanteziste potrivit cărora în acea zonă ar exista tehnologia extrem de avanstă şi necunoscută a atlanţilor, sau că ar fi vorba de o creatură marină demonică. Unii autori au afirmat că este posibil ca acea zonă în formă de triunghi să fie o poartă către o altă dimensiune. Misterioasele dispariţii au mai fost puse şi pe seama unor fenomene ciudate pentru o zonă oceanografică, cum ar fi un imens nor de metan care îşi avea originea într-o pungă de pe fundul oceanului.

În realitate, zona are o calitate care poate explica aceste dispariţii. Spre deosebire de oricare altă parte a lumii – separat de Triunghiul Dragonului aflat în apropierea Japoniei – aici, radarele se dereglează şi nu mai indică Nordul magnetic. Acesta poate fi factorul care contribuie la legenda Triunghiului. Paza de coastă a Marinei SUA este însă de părere că dispariţiile sunt provocate de un amestec de cauze naturale şi greşeli umane. În această zonă există un trafic intens, atât pe apă, cât şi aerian, la care participă mulţi amatori de senzaţii tari. Curenţii foarte puternici, precum şi condiţiile meteo extrem de imprevizibile pot contribui la avarierea ambarcaţiunilor, fie ele mai mari sau mai mici, favorizînd îndepărtarea urmelor de îndată ce acestea au fost distruse.

Totodată este interesant de remarcat faptul că paza de coastă nu consideră că zona care are probleme deosebite în ceea ce priveşte incidentele şi accidentele. Un cercetător care a examinat toate dispariţiile survenite în zonă a ajuns la concluzia că zvonurile şi înfloriturile au denaturat realitatea, îngreunând înţelegerea adevăratelor cauze din spatele evenimentelor. De asemenea, companiile de asigurări, cum este Lloyd din Londra, au dovezi care atestă faptul că zona numită Triunghiul Bermudelor nu este mai periculoasă decât oricare altă cale maritimă din alt colţ al palnetei. Cu toate acestea, mitul Triunghiului Bermudelor a pătruns atât de adânc în conştiinţa publică încât cu siguranţă va dăinui veşnic, atâtta vreme cât autorii de literatură SF îl folosesc drept sursă de inspiraţie pentru tot felul de întâmplări misterioase.

33

Triunghiul Dragonilor

Triunghiul Bermudelor, asociat în mod nefericit cu dispariþii de nave º i avioane, este cunoscut în întreaga lume. Mai puþin cunoscutã este o zonã dinafara coastei de vest a Japoniei care are o istorie la fel de tenebroasã. Este o zonã pe unde marinarii japonezi se tem sã se avânte; ei o numesc „Ma-no Uni", în traducere însemnând „Marea Diavolului". Legenda spune cã un dragon imens º i foarte nervos iese din cotloanele lui din adîncuri pentru a-i prinde pe toþi marinarii nefericiþi care se încumetã sã treacã pe acolo. Marinarii japonezi vorbesc adesea despre întâmplãri înspãimântãtoare petrecute în zonã, despre zgomote teribile º i lumini roº ii oribile. Ei cred în existenþa unei creaturi extrem de puternice care trãieº te într-un palat imens de sub ape. Marinarii numesc acest monstru „Li-Lung", respectiv „Dragonul rege al mãrii vestice", º i spun cã are vizuina decoratã cu epavele corãbiilor pe care le-a capturat.

Aceastã zonã ciudatã se întinde din vestul Japoniei pânã la insula Yap, în sud, º i Taiwan cãtre vest. Ca º i în cazul Triunghiului Bermudelor, în zonã s-au înregistrat numeroase evenimente ciudate. În realitate însã aceastã zonã prezintã extrem de multe asemãnãri cu „veriº oara" ei occidentalã. Ambele zone sunt cunoscute pentru schimbãrile climaterice extreme, fenomene de apariþie inopinatã a ceþii, valuri foarte mari întimpul fluxului, vârtejuri º i uragane º i, bineînþeles, ambele zone au curenþi foarte puternici. Dar, cu adevãrat cea mai mare º i mai teribilã asemãnare o constituie cazurile inexplicabile de scufundãri º i dispariþii. Spre sfârº itul anilor '40, ca urmare a numãrului mare de nave dispãrute fãrã urmã în regiune, guvernul japonez declarã aria ca fiind una periculoasã, dupã care la începutul anilor '50 decide sã expedieze o navã care sã cerceteze zona. În ciuda faptului cã vizibilitatea era extraordinar de bunã º i marea deosebit de calmã, Kiao Maru No.5 a dispãrut fãrã urmã pe data de 24 septembrie 1952. Întregul echipaj compus din 22 de oameni º i 9 oameni de º tiinþã a pierit, iar nava nu a mai fost gãsitã.

Pentru japonezi aceste dispariþii stranii sunt normale, ele se petrec încã din timpuri strãvechi º i continuã sã se întâmple º i în prezent. Indiferent dacã existã sau nu un dragon, explicaþiile teribilului secret al oceanului sunt încã pe fundul apei.

34

Insula Paº telui

Insula Paºtelui, sau Rapa Nui, este situatã în Oceanul Pacific, la aproape 2300 de mile în vestul coastei Peru. Formatã în urma unei erupþii a unui vulcan aflat pe fundul oceanului, este separatã de celelalte insule polineziene de o mare întindere de apã. Insula în sine mãsoarã 72 kilometri pãtraþi ºi are trei cratere vulcanice care acum sunt lacuri în jurul cãrora s-au format pe cale naturalã minunate zone fertile. Restul insulei este arid ºi dezolant. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna aºa. Existã dovezi evidente care atestã faptul cã aceste locuri s-au remarcat cândva prin bogãþia florei ºi faunei.

Statuile de pe Insula Paºtelui. Originea poporului care a creat aceste statui rãmâne învãluitã în mister.

Sunt aceste statui de pe Insula Paºtelui omagii aduse strãmoºilor, sau reprezintã gardienii insulei?

Lumea a aflat pentru prima datã despre Insula Paºtelui atunci când a descoperit-o amiralul danez Jakob Roggeveen, în sâmbãta Paºtelui din anul 1722. Când a acostat a gãsit o populaţie bãºtinaºã canibalã, care trãia în peºteri ºi în colibe rudimentare. Amiralul a fost impresionat de imensele sulpturi în piatrã, numite „moai", care împrejmuiau insula ca niºte gardieni. Cercetãri recente au dezvãluit faptul cã sunt sute de astfel de statui imense, care au între 4 ºi 8 metri înãlţime, ºi care cântãresc pânã la 20 de tone. Cea mai mare dintre ele are circa 20 de metri înãlţime ºi cântãreºte 90 de tone. În momentul în care Roggeveen a pãºit pe insulã nulte dintre aceste figuri fuseserã deja doborîte la pãmânt de cãtre forţele naturii.

Originea rasei umane de pe Insula Paºtelui este o altã problemã controversatã. Urmãtorul vizitator dupã Roggeveen a fost cãpitanul James Cook. Spre deosebire de predecesorul sãu, cãpitanul Cook a putut comunica cu populaţia bãºtinaºã pentru cã la bordul navelor sale avea marinari hawaieni care le înţelegeau limba. De aici se poate trage concluzia cã ei vorbeau limba polinezianã ºi, într-adevãr, s-a ajuns la un oarecare consens în ceea ce priveºte faptul cã populaţia de pe Insula Paºtelui provine dintr-un îndepãrtat trib polinezian. Pe aceastã temã mai existã o teorie celebrã potrivit cãreia neamul a ajuns acolo de undeva din America de Sud, deoarece pe insulã s-au gãsit cartofi dulci ºi un soi de plante despre care se crede cã puteau fi aduse numai de pe acest continent. De asemenea, trebuie avute în vedere similitudinile dintre cultura americanã preincaºã ºi elemente ale civilizaţiei de pe Insula Paºtelui ai cãror locuitori se presupune cã au stabilit legãturi comerciale timpurii între Insula Paºtelui, America de Sud ºi Insulele Polineziene.

Este foarte probabil ca populaţia de pe Insula Paºtelui sã fi ajuns pe aceastã insulã cândva pe la mijlocul primului mileniu dupa Hristos ºi sã-ºi fi construit statuile imediat dupã aceea. Prima generaţie care s-a stabilit pe insulã a pus la punct o tehnicã foarte precisã de dizlocare a marilor blocuri de piatrã din pereţii craterelor vulcanice. Utilizând un sistem de frânghii ºi buºteni ei aºezau piatra numitã moai pe o platformã funerarã numitã „ahu", sub care se aflau îngropate rãmãiţele celor morţi. În timp ce unii specialiºti cred cã statuile de piatrã acţionau ca un talisman, pãzind ºi protejând populaţia de spiritele celor morţi, alţii considerã cã insularii au ridicat statuilepur ºi simplu din plãcerea de a le construi. Arheologii au mai descoperit niºte table din lemn, pe care le-au numit „plãcuţe vorbitoare", deoarece cuprindeau texte în care erau descrise ritualurile religioase ale vechii culturi.

Povestea Insulei Paºtelui este arhetipul insular al paradisului pierdut. Când primii polinezieni au ajuns pe acest pãmânt, insula era de o frumuseţe naturalã extraordinarã. Existau pãduri întinse, lanuri de trestie de zahãr, fructe exotice ºi suficiente resurse de carme. În aceste condiţii este firesc cã populaţia s-a dezvoltat. Au construit case ºi s-au bucurat de viaţã, dar aproximativ prin

anul 1500 d.H. un alt trib, numit „Makemake”, sau „Cultul omului pasãre”, a venit de peste mãri ºi i-a exterminat. Curând dupã aceea insula a devenit suprapopulatã, situaþie la care s-a adãugat gestionarea defectuoasã, astfel cã s-a ajuns la epuizarea recoltelor ºi a resurselor naturale. Clanurile ºi triburile s-au învrãjbit unele împotriva altora, legendele insulei cuprinzînd referiri la o bãtãlie între triburile „cu urechi lungi” ºi cele „cu urechi scurte“ *statuile de pe Insula Paºtelui. Originea poporului care a creat aceste statui rãmâne învãluitã în mister.*

În aproximativ douã secole Insula Paºtelui a fost devastatã de populaþia sãlbaticã pe care a gãsit-o Roggeveen. Viaþa insularilor s-a deteriorat din ce în mai rãu, iar conflictele inter-tribale au continuat pânã în 1862, când mai multe corãbii au acostat pe malul insulei ºi au luat în sclavie sute de insulari, pentru a-i duce sã muncească în industria Peruvianã. Din pãcate, insularii nu au fost rezistenþi la bolile de pe continent ºi s-au îmbolnãvit rapid. Mulþi dintre ei s-au întors pe insulã, aducând cu ei ºi bolile nefaste. Pojarul ºi lepra au redus populaþia Insulei la numai 111 persoane, în 1877. Misionarii europeni au muncit din greu pentru a-i ajuta pe insulari sã supravieþuiascã. Din pãcate, multe dintre secretele ciudatelor statui de pe insulã s-au pierdut pentru totdeauna.

35

Piramidele de la Gizch

Vechii egipten credeau cã dupã moarte sufletul, sau spiritul, continuã sãtrãiascã într-o altã dimensiune. Ei îºi îngropau regii faraoni, pe care îi considerau zeitãþi în viaþã, cu toate comorile ºi obiectele pe care le credeau necesare unei vieþi confortabile dupã moarte. De asemenea, ei le îmbãlsãmau corpurile pentru a se asigura cã rãmãºiþele lor pãmânteºti vor fi conservate, indiferent de soarta care i-ar aºtepta. Esenþialã pentru demonstrarea importanþei persoanei decedate era construirea unor ansambluri mortuare impresionante. Asta pentru a ajuta ºi la transcenderea spiritului cãtre urmãtoarea dimensiune în lumea cerurilor. Cele mai cunoscute ºi enigmatice dintre aceste construcþii sunt piramidele egiptene, dintre care se remarcã prin conotaþiile sale mistice este Marea Piramidã a lui Keops de la Gizch. Sunt mulþi cei care se întreabã dacã aceste structuri sunt într-adevãr doar monumente funerare, sau ascund unul dintre cele mai mari secrete ale civilizaþiei.

Piramidele Egiptului exercã o atracþie deosebitã asupra oricui le vede.

Într-adevãr reflectã oare poziþia ºi planul piramidelor harta cereascã a stelelor aºa cum era ea în urmã cu 5000 de ani?

Piramidele au fost înãlțate între anii 2800 ºi 2200 înainte de Hristos. Prima s-a construit în timpul Regelui Zoser, în Saqqara, aproape de Memphis. Structura a fost concepută cu ºase rânduri de loje ºi nu este chiar o piramidă în adevãratul sens al cuvântului, ci primul monument menit să adăpostească bunurile ºi rãmãºițele regelui. În secolele care au urmat Regele Seneferu ºi-a comandat propriile piramide, în numãr de trei. Cea de la Maidum este cunoscută sub denumirea „Piramida falsă" pentru cã a fost abandonată la mijlocul proiectului, din cauza unei erori structurale. Cea de a treia, numită „Piramida de nord a lui Seneferu", a fost construită alături de „Piramida înclinată" ºi este cunoscută ca fiind prima construcție autenticã de acest gen.

Cea mai impresionantã structurã rãmâne cea care a fost finalizată în jurul anului 2500 î.Hr. de Regele Keops la Gizch, aflată la 16 kilometri mai la sud de oraºul pe care astãzi îl cunoaºtem sub numele de Cairo. S-au folosit peste 400 de constructori ºi mai multe zeci de mii de muncitori pentru a se edifica „Marea Piramidă" a cãrei înțțime atinge circa 140 metri. Se crede cã a fost nevoie de mai bine de 30 de ani pentru excavarea ºi asamblarea celor două milioane ºi jumãtate de blocuri de calcar care cântãresc în total peste ºase milioane de tone. Baza piramidei acoperă o suprafață de peste 15 hectare. Se pare cã s-a acordat cea mai mare atenție construirii piramidei lui Keops pentru cã celelalte, care au fost executate pentru Kephren ºi Mycerinus, sînt calitativ inferioare.

În designul Marii Piramide se regãsesc multe aspecte fascinante. Laturile sale sunt aliniate de la nord la sud ºi de la est cãtre vest cu o precizie de o zecime de grad. Baza este aproape perfect pãtratã, eroarea marginilor fiind de numai 17 centimetri, în timp ce la pavajul din jurul structurii aceasta este de numai 2,5 centimetri. Spre deosebire de celelalte piramide, aceasta are mai multe încãperi ºi coridoare, dintre care unul ascendent, numit chiar „Pasajul ascendent", de 100 de metri, îndreptat cu precizie cãtre nord. Dupã toate probabilitãțile piramida a fost concepută ca un mare monument menit să adăpostească trupul ºi comorile Faraonului Keops, chiar dacă atunci când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima datã în piramidă,în anul 820 d.Hr., nu a gãsit nimic. Al Mamun a descoperit cã intrarea în camera faraonului era blocată de trei blocuri imense de granit pe care el ºi echipa lui le-au tãiat. Mare le-a fost surpriza când, dupã ce au intrat în marea camerã, s-au trezit în fața unui sarcofag de piatrã... gol.

Ce s-a întâmplat cu marea piramidă dupã ce a fost terminată, ºi în ce mãsurã este corectã presupunerea cã aceasta urma să fie un monument funerar, nu se ºtie nci până în zilele noastre. În absența unor dovezi concludente care să ateste desfãºurarea unei ceremonii funerare în interiorul construcției, au apărut o mulțime de teorii fanteziste. Sunt pãreri potrivit cãrora Marea Piramidă a fost construită de însuºi Dumnezeu, ca o altfel de Biblie, una de piatrã, sau ca un depozitar al

tuturor înregistrãrilor referitoare la trecut, prezent ºi viitor. Potrivit acelora ºi teorii diversele cãi de acces, pasaje ºi coridoare reprezintã repere istorice în timp, iar intersecþiile dintre acestea marchează marile evenimente. În opinia celor care au formulat aceste ipoteze, naºterea lui Hristos ºi cele douã rãzboaie mondiale se presupune cã sunt reprezentate de-a lungul acestor cãi. Adepþii teoriilor respective spun cã se poate vedea, de asemenea, o a doua pogorâre a Divinitãþii în 1881, precum ºi sfârºitul lumii în 1953. Pe baza mãsurilor piramidei s-au efectuat ºi studii matematice menite să acrediteze ideea cã în perioada în care s-au realizat construcþiile se cunoºtea adevãrata valoare a numãrului „pi" ºi cã, de asemenea, totul s-a construit folosindu-se inch-ul.

Gardianul piramidelor: Sfinxul, astãzi la fel de enigmatic cum a fost ºi pentru strãmoºii noºtri.

În conformitate cu o teorie popularã, apãrutã la sfîrºitul secolului XX cã Marea Piramidã a fost construitã de vizitatorii extratereºtrii. S-a afirmat chiar cã extratereºtrii au fãcut totul, de la crearea rasei umane, pânã la ridicarea piramidelor, ca repere menite sã-i ajute la aterizare cu ocazia urmãtoarei lor vizite pe Pãmânt. O altã idee des vehiculatã este cea formulatã de Robert Bauval ºi Adrian Gilbert, numitã „Teoria Orion". Potrivit acesteia, piramidele de la Giza sunt o reprezentare, în oglindã, a celor trei stele ale constelatiei Orion Nebula. Mai mult, se presupune cã sãgeþile gãsite în interiorul Marii Piramide au legãturã cu importantele constelaþii astronomice vizibile la momentul construcþiei piramidei. Adepþii teoriei Orion mai susþin cã egiptenii antici sunt descendenþii direcþi ai vizitatorilor extratereºtri ºi cã deþin unele dintre cunoºtinþele lor. Astfel s-a ajuns la presupunerea cã scopul esenþial al designului interior ar fi acela de a orienta spiritele celor morþi înapoi cãtre stelele de unde au venit.

Multe dintre teoriile referitoare la „astronauþii antici" pornesc de la premisa cã piramidele au fost construite cu aproximativ 10000 de ani în urmã, ºi nu cu numai 5000 de ani în urmã, cum susþin istoricii. Alte teorii încearcã sã acrediteze ideea cã nu extratereºtrii au construit piramidele, ci o civilizaþie umanã acum dispãrutã. Un scriitor, Edgar Cayce, susþinea cã piramidele au fost construite de cãtre atlanþii cãlãtori, aproximativ în anul 10000 înainte de Hristos. Nu se ºtie cum, dar ideea sa cã în designul piramidelor atlanþii au prevãzut cea de a doua pogorâre a lui Hristos în 1998, a scãpat opiniei publice. Mai este o teorie potrivit cãreia concepþia care a stat la baza construirii piramidelor este greºitã. Susþinãtorii ei afirmã cã, în timp, calitatea construcþiilor s-a deteriorat, ºi asta pe mãsurã ce rasa care le-a ridicat se stingea.

Marea Piramidã a fost exploratã ºi studiatã mai mult decât oricare altã structurã anticã din Egipt, ºi de fiecare datã s-a mai gãsit un element nou. În 1954, în partea de sud, s-a descoperit o cavitate necunoscutã pânã atunci ºi sigilatã. În ea s-au gãsit 140 de bãrci din cedru, care este posibil sã fi fost puse acolo pentru a fi folosite de rege în cãlãtoria sa de dupã moarte. Tehnica ultramodernã din ultimii ani a permis efectuarea unor cercetãri care pânã acum nu au fost posibile. Cu toate acestea teoriile fanteziste ºi, miturile sunt mai actuale ca oricând. ª i asta pentru cã NASA - care a colectat date noi cu ajutorul sateliþilor spaþiali – refuzã sã le publice, iar guvernul egiptean pãstreazã secretul în privinþa datelor obþinute în urma excavãrilor adânci pe care le-a efectuat. Pentru lumea întreaga misterul Marii Piramide de la Gizeh este la fel de nepãtruns ca acum un mileniu, când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima datã în interiorul acesteia.

36

Complexul arheologic de la Stonehenge

Stonehenge se aflã în câmpia Salisbury din comitatul Willshire, Anglia. Întreaga arie este renumitã pentru conotaţiile sale mistice º i pentru abundenţa liniilor energetice. Mai mult, este unanim acceptatã ideea cã Stonehenge reprezintã un fel de centru, comparabil cu fenomenul cercurilor din lanurile de grâu.

Cercul sacru: Stonehenge prãdat de druizi acum aproximativ douã milenii.

Stonehenge a fost construit în trei epoci. Într-o primã fazã, aproximativ în anul 3000 î.Hr:, în jurul amplasamentului s-a sãpat un ºanþ ºi s-a format un val de pãmânt înalt de doi metri ºi cu diametrul de 100 metri. În interiorul acestui val de pãmânt s-au sãpat 56 de gropi superficiale, pentru a fi ulterior reumplute. S-a înãlþat prima piatrã, „Piatra Iadului”, care a fost poziþionatã în aºa fel încât sã marcheze axa rãsãritului de soare la solstiþiul de varã. Au urmat douã pietre mai mici la intrare, dupã care 40 de stâlpi de lemn au fost fixaþi în aºa fel încât sã marcheze poziþia soarelui.

Pietrele au fost oare martorele sacrificiilor sângeroase ale constructorilor din Epoca de Piatrã?

Aproximativ în anul 2000 î.Hr. s-a creat o cale de acces cãtre River Avon. Constructorii au adus fiecare piatrã, care cântãreºte peste patru tone, de la sud-vest de Wales. Pentru a ajunge la locul stabilit ei au trebuit sã parcurgã 380 de kilometri pe uscat ºi pe apã. Cu pietrele aduse pe aceastã cale în interiorul amplasamentului s-au alcãtuit douã cercuri. Se crede cã cei care au ridicat cele douã cercuri ale complexului nu l-au terminat, pentru cã mai aveau de gând sã amplaseze un al treilea cerc, cel mai impresionant. Ridicarea lui a început aproximativ în anul 1900 î.Hr., cu selecþionarea a 75 de blocuri imense dintr-

o anumitã piatrã, care se gãseºte la Avebury, o localitate aflatã la 32 kilometri depãrtare de locul unde s-au ridicat piramidele. Pânã la locul unde au fost înãlþate ºi fixate, blocurile de piatrã - care aveau circa 5 metri lungime ºi cântãreau pânã la 25 de tone - au fost transportate cu ajutorul unui sistem de buºteni ºi sfori care funcþionau ca un fel de bandã rulantã. Detaliile arhitecturale de care s-a þinut seama la construirea acestui complex sunt fenomenale. Spre exemplificare menþionãm limita superioarã a stâlpilor care se constituie într-un prag superior perfect arcuit. Este uimitor cum fiecare cerc, fiecare piatrã din acest complex au un loc anume ales pentru a indica poziþia exactã a soarelui ºi a lunii într-un anumit moment important.

Locul a fost vizitat frecvent pânã aproximativ în anul 1000 î.Hr., deºi încã nu se ºtie cu precizie pentru ce anume. Nu s-a putut da un rãspuns concret la aceastã dilemã pentru cã în timpul cercetãrilor arheologice în zonã nu s-au gãsit suficiente indicii. Unii specialiºti sunt de pãrere cã tocmai aceastã lipsã a indiciilor, istorice sugereazã faptul cã structura a fost un templu, sau un loc sacru. Multe dintre celelalte 900 de cercuri de piatrã care se gãsesc în Marea Britanie au avut diverse destinaþii, cel mai des fiind locuri de întâlnire, fapt indicat de rãmãiþele gãsite la faþa locului. Raportînd stricãciunile suferite de complexul Stonehenge la mãrimea lui, ajungem la concluzia cã acesta a avut o importanþã deosebitã. Pentru bretonii din antichitate blocurile de piatrã din care este alcãtuit complexul aveau o valoare deosebitã; ele au fost aduse tocmai de la Wales, ºi erau ideale pentru un templu.

A fost luatã în calcul ºi posibilitatea ca acest complex sã fi fost folosit ca loc pentru desfãºurarea ceremoniilor de incinerare a morþilor, deoarece în timpul cercetãrilor arheologice, în zona primului cerc au fost descoperite 56 de gropi de mai micã adâncime, care conþineau rãmãiþe umane arse. Tot acolo s-au mai descoperit, împrãºtiate în apropiere, dar în exteriorul complexului, recipiente din Epoca Bronzului.

Deoarece este evidentã legãtura complexului Stonehenge cu evenimente astronomice importante au început sã aparã tot felul de teorii. S-a avansat ideea cã a fost utilizat pe post de observator astronomic, sau ca un calendar gigantic. În 1965, un astronom de la Universitatea din Boston, Gerald S. Hawkins, a publicat o carte intitulatã „Stonehenge nedesluºit”. În aceastã lucrare el pretindea cã un computer a demonstrat cã Stonehenge markeazã mai multe aliniamente astronomice. El a mers cu supoziþiile chiar mai departe ºi a afirmat cã Stonehenge a fost în sine un computer. Potrivit teoriei lui, bretonii din antichitate au creat acest complex special pentru a cerceta stelele ºi pentru a calcula urmãtoarele eclipse. Dupã pãrerea specialiºtilor, Gerald S. Hawkins nu a descoperit adevãrata finalitate a complexului Stonehenge.

Pentru cã în secolul al XVII-lea nu aveau cum sã determine vârsta exactã a complexului, istoricii au crezut cã Stonehenge a fost construit de preoþii

antici celþi, însã el are cu aproximativ 1000 de ani mai mult. Din pãcate urmaºii celþilor, druizii, au considerat cã este dreptul lor sã-ºi desfãºoare ritualurile în incintã ºi exact în acea perioadã s-au produs cele mai multe deteriorãri ale complexului. În prezent, pe bunã dreptate, astfel de ceremonii nu mai sunt permise.

Din nefericire, în ultimele sute de ani multe pietre au fost furate, s-au deteriorat, sau pur ºi simplu au cãzut, iar eforturile de restaurare nu s-au soldat cu rezultatele scontate. Cu toate acestea, magia locului n-a dispãrut. Una dintre legendele care circulã despre acest loc spune cã Merlin, cel mai celebru vrãjitor din Anglia, cu puterile sale a aºezat pietrele pe locul unde le vedem ºi astãzi. Este o poveste care conservã legãtura dintre complex ºi mitologia tradiþionalã.

S-ar putea ca destinaþia complexului Stonehenge sã fie mult mai simplã decât îºi închipuie cercetãtorii cu minþile lor complicate.

37

Cercul de piatrã de la Castlerigg

Dacã Stonehenege este cel mai faimos cerc de pietre din Marea Britanie, cercul de la Castlerigg, de lângã Keswick, în District Lake, este cel mai „eteric". Situatã într-o vale deschisã, înconjuratã de dealuri, aceastã construcþie megaliticã pare destinatã anume pentru a fi imortalizatã în cãrþile poºtale ilustrate. Acesta este þinutul lui Wordsworth, Coleridge ºi al poeþilor romantici, dar cu multe secole înainte a oferit adãpost unui neam foarte creativ.

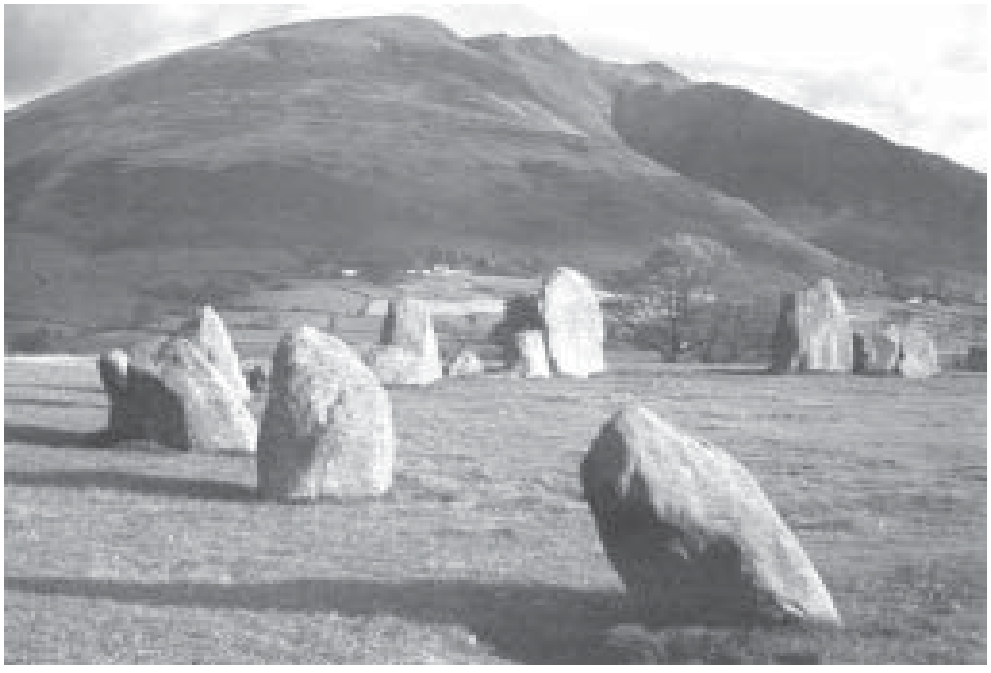

În mijlocul dealurilor colþuroase ºi splendide de la District Lake se detaºeazã impunãtorul cerc Castlerigg.

Cercul de piatrã Castlerigg, cunoscut, de asemenea, ºi sub numele de Cercul druizilor sau Keswick Carle, este unul dintre cele mai vechi din Marea Britanie. A fost construit cu aproximaþie în anul 3000 î.Hr. ºi este alcãtuit din

38 de pietre de diferite mãrimi, amplasate într-un cerc uºor oval. Cea mai mare piatrã are peste doi metri jumãtate înãlþime, însã maloritatea dintre ele nu depãºesc un metru ºi jumãtate înãlþime. Chiar dacã cinci dintre pietre s-au prãbuºit, aºezãmântul este într-o stare foarte bunã ºi se remarcã în mod special printre cercurile de piatrã din Marea Britanie.

În interiorul inelului de piatrã, alte zece pietre formează o figurã rectangularã, numitã „Peºtera". În centru se aflã o movilã, ceea ce sugerează cã poate fi o camerã mortuarã. Nu se ºtie cu precizie pentru cã aºezãmântul nu a fost niciodatã excavat în mod profesionist, singurele cercetãri arheologice care s-au întreprins n-au fãcut decât sã înlãture stratul superficial de mangal.

La fel ca ºi în cazul Stonehenge, aºezãmântul are proprietãþi deosebite care fac din el un loc potrivit pentru a fi un observator astronomic, cu toate cã o piatrã ascuþitã nepolizatã, gãsitã lângã cerc sugerează cã acesta ar fi putut funcþiona ca un centru comercial al zonei în perioada neoliticã. Potrivit uneia dintre legende, aºezarea pietrelor nu s-a fãcut dupã un plan anume, ci numai ca sã sperie ºi sã transforme în stanã de piatrã un monstru local.

Dintre toate supoziþiile despre destinaþia ºi utilitatea cercului de piatrã de la Castlerigg, cea mai plauzibilã pare a fi aceea cã a reprezentat un focalizator al comunitãþii locale ºi cã era folosit atât în scopuri comerciale, cât ºi religioase ºi tribale.

Deocamdatã ne mãrginim doar sã admirãm aceste pietre impunãtoare, ce reprezintã una dintre cele mai timpurii structuri gânditã ºi executatã de cãtre om, amplasatã într-o zonã cu un peisaj de o frumuseþe unicã.

ORA□E ASCUNSE □I CIVILIZA□II DISP□RUTE

38

Atlantida

Singurele informaţii care ne-au parvenit despre cel mai faimos continent dispărut le avem din opera lui Platon. Filosoful grec este unica sursă a tuturor informaţiilor despre soarta nefastă a insulei şi, în timp ce experţii fac tot soiul de speculaţii pe marginea vîrstei şi poziţiei Atlantidei, nimeni nu ştie cu ceretitudine dacă Platon nu a inventat poporul atlant, ca o alegorie menită să sufereze soarta unei civilizaţii care se autodepăşeşte. În ciuda acestor ipoteze cătarea Atlantidei este la fel de asiduă ca întotdeauna.

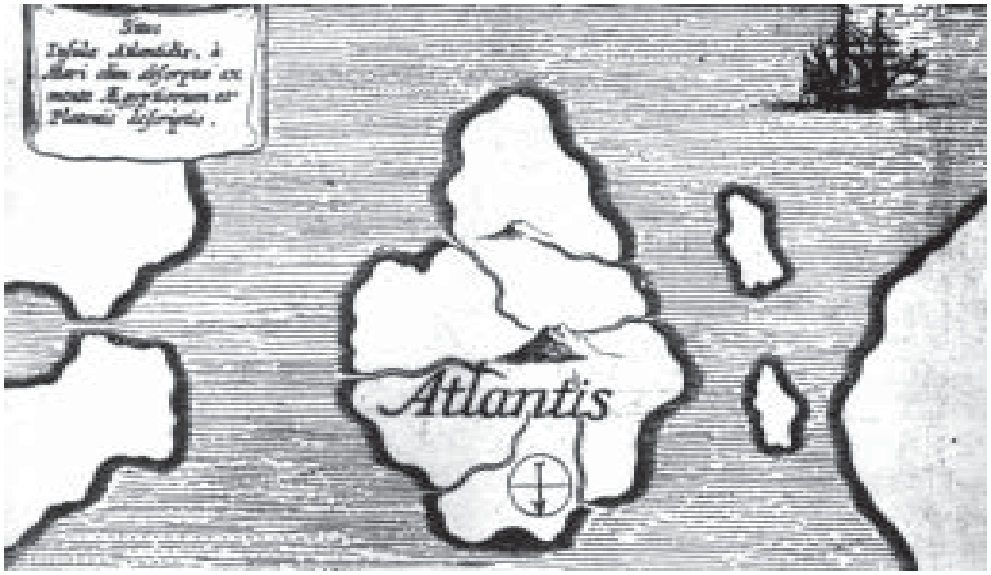

Civilizaţia dispărută a Atlantidei, aşa cum a fost descrisă de Platon. A scris el oare despre ceea ce a crezut că a fost un oraş real, sau a descris doar un stat ideal?

Platon a trăit în Grecia între anii 428 şi 348 înainte de Hristos şi a dezvăluit povestea Atlantidei în dialogurile „Timeaus” şi „Critias”. Multe din scrierile lui Platon sunt ficţiuni create pentru a scoate în evidenţă o anumită idee, dar istoria Atlantidei a fost în repetate rânduri considerată adevărată. Dialogurile

redau povestea lui Solon, un învãþãtor grec care a cãlãtorit în Egipt, în jurul anului 600 î.Hr., ca sã afle mai multe despre lumea anticã. Cum egiptenii erau cunoscuþi pentru faptul cã aveau o mulþime de informaþii din secolele trecute, Solon a încercat sã-ºi impresioneze gazdele povestind ºi el despre realizãrile poporului sãu. Preoþii egipteni nu s-au lãsat mai prejos ºi, l-au pus la punct pe Solon, povestindu-i despre un continent ºi un popor complet necunoscute lui.

Aproximativ în anul 10000 î.Hr., un neam foarte puternic trãia în vest, dincolo de porþile lui Hercule, despre care acum se crede cã ar fi Strâmtoarea Gibraltar. Continentul era regatul lui Poseidon - Zeul Mãrilor, cãruia îi era dedicat ºi templul din vârful muntelui care se afla în centrul insulei. Totul pe acel continent era foarte frumos, chiar ºi cartierele de case mãrginaºe. Pentru cã dispuneau de un sistem elaborat de canale pentru irigaþii, fermele erau foarte roditoare, iar oraºele prospere. Continentul avea o florã bogatã ºi adãpostea numeroase animale exotice. Atlanþii erau un popor foarte avansat; aveau chiar ºi un comerþ industrializat, o armatã puternicã, o societate cultivatã ºi foarte bine educatã. Acest neam puternic ajunsese sã controleze zone întinse din Africa, Asia ºi bazinul mediteraneean. Setea de putere a atlanþilor, i-a transformat în cuceritori ai altor lumi. Însã eforturile lor nu au fost încununate de succes. Încercarea lor de a cuceri Atena a fost sortitã eºecului, mai mult decât atât, atlanþii au fost nevoiþi sã se retragã ºi sã facã faþã unui dezastru. Legendele spun cã marele Zeus, vãzând corupþia care se rãspândise în rândul atlanþilor, a trimis pe capul acestora un potop, foc apã ºi un cutremur de pãmânt. Atlantida a dispãrut în valuri.

Interesul epocii moderne pentru acest continent dispãrut a fost reînviat de publicarea unei cãrþi – „Atlantida – lumea de dinaintea Marelui Potop”, a unui fost congresman american, Ignatius Donnely. Aceastã carte este un amestec de conjuncturi, interpretãri greºite ºi fapte de istorie adevãratã. S-a formulat însã ºi o idee foarte interesantã, Donnely a observat asemãnãri între culturile ºi ºtiinþele unor neamuri care aparent nu s-au întâlnit niciodatã. Spre exemplu, marele potop antic, despre care se spune cã a distrus Atlantida, este amintit în scrierile antice ºi legendele popoarelor din toatã lumea.

Cine au fost de fapt atlanþii, nimeni nu ºtie. Unii spun cã ar fi fost extraterestri, alþii cred cã au descins din Lemuria, iar alþii spun cã, pânã la urmã ei au cãlãtorit spre vest ºi au devenit triburi bãºtinaºe americane. De asemenea, adevãrata locaþie a Atlantidei reprezintã un subiect controversat. Cei mai mulþi specialiºti situeazã continentul în Mediterana ºi în permanenþã au existat echipe de arheologi care au încercat sã dovedeascã acest lucru.

Mai sunt ºi teorii care sugereazã cã Sardinia din Mediterana ºi insula Thera din Marea Egee pot fi, în realitate, Atlantida. Ambele zone au avut civilizaþii foarte dezvoltate – populaþia Nuraghi din Sardinia ºi cultura Minoicã din Thera; ambele au dispãrut în urma unor teribile dezastre naturale; dar nici

una dintre ele nu se aflã la vest de Strâmtoarea Gibraltar. Prin acceptarea aceastei teorii se pune la îndoialã localizarea geograficã a lui Platon. De asemenea, mai trebuie spus cã aceste civilizaþii avansate au dispãrut în urmã cu aproximativ 900 de ani înainte de Platon, or el a afirmat cã Atlantida a fost distrusã în urmã cu 9000 de ani.

Alþi oameni de ºtiinþã localizează Atlantida în Oceanul Atlantic ºi spun cã tot ceea ce a mai rãmas din misteriosul continent sunt munþii, ale cãror vârfuri se vãd printre valuri, unele dintre ele putând fi ceea ce astãzi numim Insulele Azore.

Ar mai fi ºi dovezile în sprijinul teoriei unei comete imense, sau a unui asteroid care s-a prãbuºit pe Pãmânt în urmã cu multe sute de mii de ani, în sud-vestul Oceanului Atlantic. Cele douã gropi de peste 7000 de metri adâncime, identificate pe fundul oceanului în apropiere de Puerto Rico, par sã susþinã această teore. Mai mult, specialiºtii susþin cã impactul rocii cu solul ar fi putut crea miºcări seismice naturale suficient de mari cât sã distrugã orice insulã de mãrime medie, cum se presupune a fi Atlantida.

39

El Dorado

Când au ajuns pe teritoriile anticelor civilizaþii Aztecã ºi Incasã, pentru a le prãda ºi distruge, conchistadorii au auzit de la triburile bãºtinaºe o poveste absolut extraordinarã. Au aflat despre un neam, ascuns în mijlocul junglei, al cãrui rege este acoperit cu aur ºi înoatã într-un lac de aur. Aceasta este povestea lui „El Dorado", „Omul de Aur". Unul dintre primii spanioli care au pornit sã caute ºi sã descopere aceastã zonã fantasticã a fost Jimenez de Quesada.

În 1536 Quesada, împreunã cu 500 de soldaþi cãrãuºi, au pornit spre nord-vest, spre zona unde acum este Columbia. Dupã cîteva zile cumplite în care cu greu ºi-au fãcut drum prin jungla periculoasã au ajuns la douã triburi indigene, numite Chibchas. Cele douã triburi erau extrem de bogate, aveau aur, argint ºi multe grãmezi de smaralde, dar nu l-au întîlnit pe faimosul „El Dorado". Cu toate acestea, bãºtinaºii i-au spus lui Quesada despre un lac aflat în mijlocul craterului unui vulcan, pe platoul Bogota, nu foarte departe. Lacul se numea Guatavita ºi în fiecare an acolo avea loc o ceremonie foarte bizarã a Omului de Aur. Membrii tribului care au participat la ceremonii i-au spus lui Quesada cã în timpul acestora sunt oferite daruri ºi se aduc ofrande zeului pe care îl venereazã. Potrivit ritualului, regele tribului se acoperã cu un strat de noroi umed pe care praful de aur se prinde foarte uºor, dupã care, împreunã cu alþi patru conducãtori, încãrcaþi cu bijuterii ºi comori, pornesc pe o plutã cãtre mijlocul lacului. În tot acest timp, restul membrilor tribului interpreteazã tot felul de cântece. Când regele ºi cei patru însoþitoti ai sãi ajung în centrul lacului aruncã toate darurile ºi ofrandele în apa lacului, dupã care regele se îmbãiazã, pentru a se spãla de praful preþios. Quesada a gãsit lacul, însã nu a descoperit nici mãcar un indiciu despre presupusele comori. Bineînþeles cã ºi alþi spanioli au auzit poveºtile despre Guatavita, ºi au început sã cerceteze apele lacului în 1545.

O datã cu trecerea timpului, fiecare nouã expediþie era confruntatã cu o altã versiune a legendei lui El Dorado ºi fiecare a scormonit jungla în cãutarea comorilor. Nimeni nu le-a gãsit, însã au descoperit totuºi lucruri foarte interesante. În 1537 un aventurier, Francisco de Orellana, încerca sã gãseascã oraºul de aur navigând pe cursul râului Napo. Orellana a ajuns la gura de

vãrsare a acestuia ºi a descoperit cã era afluentul altui rîu, mult mai mare. ª i-a continuat drumul pe cursul apei ºi la un moment dat a fost atacat de un trib de femei rãzboinice cu pãrul lung. Aceste femei i-au amintit lui Orellano de legendele amazoanelor din Scipia, Grecia, aºa cã a numit râul „Amazonas".

În 1584 s-a rãspîndit o altã poveste, potrivit cãreia incaºii au fugit din faþa invadatorilor spanioli ºi au creat un nou oraº de aur, numit Manoa. Aceastã legendã s-a contopit cu aceea a lui El Dorado ºi, în 1595, un alt aventurier, de aceastã datã britanic, Sir Walter Raleigh, a încercat sã gãseascã Manoa ºi aurul sãu pentru Regina Elisabeta I. A dat greº ºi o nouã expediþie, la fel de inutilã, s-a soldat cu execuþia sa.

Peste ani a început sã circule încã un mit: al lacului Parima, un lac dispãrut, cu conotaþii mistice foarte asemãnãtor, aproape identic, ca descriere, cu lacul Guatavita descoperit iniþial de Quesada. În ciuda acestui fapt, mulþi alþi exploratori s-au avântat în junglã, rãtãcind prin frunziºul des pânã când rãmâneau fãrã resurse, fãrã oameni ºi îºi pierdeau rãbdarea.

Între timp, alþi exploratori spanioli au încercat sã sondeze fundul lacului Guatavita. În anii 1580, Antonio de Sepulveda, un comerciant care trãia în Bogota, cu ajutorul a 8 000 de localnici a construit un canal de scurgere a apei din lac pentru a-l seca. A reuºit într-adevãr sã îndepãrteze un mare volum de apã ºi sã gãseascã, de asemenea, o cantitate considerabilã de aur, dar malurile au început sã se surpe peste oameni, provocând pierderi umane imense ºi determinînd în cele din urmã abandonarea proiectului. Urmãtoarele încercãri de secare a lacului s-au fãcut în secolul XX, când au fost descoperite multe artefacte deosebit de valoroase, dar niciodatã acea comoarã impresionantã, menþionatã în legende.

În ciuda nenumãratelor expediþii întreprinse de-a lungul ºi de-a latul junglei, conchistadorii nu au reuºit sã descopere toate secretele Amazonului. Biologii, botaniºtii ºi antropologii susþin cã acolo, în jungla Amazonului, mai sunt încã multe lucruri nedescoperite. Au gãsit oare aventurierii spanioli lacul El Dorado? Dupã toate probabilitãþile Guatavita este faimosul lac. Însã nimeni cu a gãsit încã Manoa. Dacã mitul El Dorado s-a dovedit a fi adevãrat, atunci existã motive întemeiate sã credem cã ºi legenda oraºului Manoa are o bazã realã.

40

Lyonesse

În partea de sud-vest a comitatului Cornwall, Anglia, nu se aflã nimic altceva decât apã ºi câteva insuliþe numite Scilly Isles. Legendele spun cã sub valurile fiorosului Ocean Atlantic zac rãmãºiþele unui frumos ºi vechi regat Lyonesse. Este un regat nãscut direct din legendele Regelui Arthur, care a reuºit sã supravieþuiascã marelui potop. Localnicii cred cã dacã te uiþi în direcþia corectã, la reflux, poþi chiar sã vezi sub apã turnuri ºi domuri. Câteodatã, târziu în noapte, ai senzaþia cã auzi dangãtul clopotelor de la bisericile scufundate.

Se spune cã Lyonesse a fost o þarã minunatã, cu oraºe superbe, care se întindea mult spre vest, spre Land End, de la Muntele St. Michael, pânã dincolo de Scilly Isles. Se presupunue cã în Lyonesse au existat peste 140 de biserici, iar întreaga zonã era acoperitã de o frumoasã pãdure. Nu a mai rãmas nimic din toate acestea pentru cã pe 11 noiembrie 1099 zona a fost inundatã ºi toþi locuitorii, mai puþin unul, au murit înecaþi. Singurul supravieþuitor, Trevilian, a vãzut teribilele valuri nãpustindu-se ºi a reuºit sã se urce pe calul sãu ºi sã fugã spre o zonã mai înaltã ºi mai sigurã. Oraºele din Lyonesse au dispãrut pentru totdeauna; doar cele mai înalte culmi ale regatului se mai vãd ieºind din valuri. Ele se zãresc la o distanþã de 32 kilometri de Land End ºi sunt cunoscute sub denumirea de Scilly Isles.

Potrivit unei alte versiuni a legendei, când Regele Arthur a fost rãnit în bãtãlia sa finalã împotriva lui Mordred, resturile armatei duºmane l-au urmãrit pe rege pânã în Lyonesse. În momentul în care Arthur ºi oamenii lui au ajuns pe cea mai înaltã culme a regatului a apãrut fantoma lui Merlin. El a provocat un potop ºi armata lui Mordred a fost înecatã. Se spune cã Arthur a murit în Scilly Isles, numele lui fiind asociat pentru multã vreme cu cel al regatului Lyonesse. Alfred Lord Tennyson a avansat chiar teoria potrivit cãreia acolo ºi-a avut marele rege faimoasa ºi misterioasa curte, Camelot.

Care sunt dovezile care susþin acest mit fantezist? În primul rînd, la baza muntelui Sf. Michael se pot vedea urme fosilizate ale unei pãduri. Deci, acolo unde acum se întinde marea cândva a existat o pãdure. De asemenea, în adâncul mãrii, la baza insulelor Scilly, de-a lungul malurilor, este posibil sã se descopere

ziduri ºi ruine. În anul 1920 se credea cã structurile descoperite pe plaja de la Samson Flats erau borne pentru marcarea unui teren, în timp ce potrivit unor teorii mai recente, probabil, acestea erau capcane pentru peºti. Încã nu s-a ajuns la un acord în privinþa acestui lucru, însã dupã toate probabilitãþile, ruinele aparþin unor barãci circulare. Se mai ºtie, de asemenea, cã zona insulelor Scilly a fost cândva o arie compactã, dupã cum o atestã unele documente datînd din secolul al IV-lea d.Hr.

Regele Arthur: a fost un locuitor al þinutului Lyonesse dispãrut între timp?

Totodatã, se mai crede cã grupul de ºapte roci , aflate la jumãtatea distanþei dinte Land s End ºi Scilly Isles, cunoscute sub numele de ª apte Pietre, au marcat cândva graniþele unui mare oraº. Marinarii ºi pescarii localnici numesc acea zona „Oraºul”. De asemenea, unii marinari au povestit chiar cã în plasele lor au gãsit fragmente de uºi ºi ferestre. În 1930, Stanley Baron, un jurnalist de la un ziar londonez, *News Cronicle*, aflat pentru o vreme în Sennen Cove, o localitate situatã la nord de Land End, a fost trezit într-o noapte de zgomotul înfundat al unui dangãt de clopot. Gazda lui i-a explicat cã ceea ce a auzit el a fost dangãtul fantomatic al clopotelor bisericii din Lyonesse. Edith Oliver, fost primar al oraºului Wilton, în Salisbury, un alt martor credibil, pretinde cã a vãzut de douã ori turnurile, turlele ºi cupolele din Lyonesse. Oamenii de ºtiinþã contestã aceste legende. Oceanografii sunt convinºi cã în ultimii 3000 de ani nu s-au înregistrat diferenþe de flux atât de mari încât sã fie posibil un astfel de fenomen. Însã, cu toate cã ei contestã aceste poveºti fantastice, pe þãrmurile multor insule din Scilly Isles existã dovezi certe ale existenþei regatului Lyonesse. ª i numai argumentele oceanografilor nu sunt suficiente pentru a-i împiedica pe bãtrânii marinari sã creadã în aceste mituri. Uneori o poveste este atât de minunatã încât ar fi pãcat sã laºi ºtiinþa sã o distrugã.

41

Mu º i Lemuria

Legendele antice vorbesc despre un mare continent, acum dispãrut sub ape. Sanscriþii numeau acest continent „Rutas” ºi, potrivit legendelor lor, s-a scufundat sub Oceanul Indian. La rândul lor, scrierile tanite, pãstrate pe frunze ºi scoarþã de copac, vorbesc despre un continent care unea practic sudul Indiei de Australia. De asemenea, pe toate insulele din Oceanul Pacific existã legende despre un continent foarte mare considerat locul de naºtere al omului, ºi care s-a scufundat sub valuri. Acest continent este cunoscut în prezent sub denumirea „Mu", sau „Lemuria".

James Churchward, un împãtimit cãlãtor anglo-american, este cel care a scris pentru prima datã despre legendele continentului Mu. El a spus cã prin intermediul unui cãlugãr indian a descoperit o limbã foarte veche, un dialect numit „Naacal”, care l-a fãcut sã se gândeascã la limba originalã a Omului. Cãlugãrul indian au fost niºte plãci de piatrã, foarte vechi, scrise în aceastã limbã, care erau bine ascunse într-un templu. Continentul Mu este descris în aceste texte, ca fiind plasat în Oceanul Pacific, imediat sub linia imaginarã a Ecuatorului. Potrivit acestor scrieri, rasa umanã a apãrut pe acest continent, care avea o lungime de 8000 de kilometri ºi o lãþime de 4800 kilometri, în urmã cu douã milioane de ani, înainte de care a existat o altã societate extraordinar de dezvoltatã, formatã din 64 de milioane de oameni, dar care a fost distrusã de o imensã erupþie vulcanicã.

Aproximativ în acelaºi timp când Churchward publica legendele ºi comentariile bazate pe tradiþia oralã a localnicilor, un alt grup de oameni de ºtiinþã avansau ideea unui continent dispãrut. Naturaliºtii ºii zoologii, adepþi ai teoriei evoluþioniste a lui Charles Darwin, au întâmpinat mari dificultãþi în explicarea dispariþiei lemurilor. Dacã aceste animale provin din acelaºi strãmoº comun, aºa cum sugereazã Darwin, atunci înseamnã cã între Lemuria ºi celelealte continente a existat cândva un teritoriu care le-a legat. Unul dintre discipolii lui Darwin, zoologul englez L.Schlater a produs sã se dea denumirea „Lemuria" acestui presupus continent de legãturã, care a fost scufundat.

Ca urmare a progresului ºtiinþei, zoologii sunt acum în mãsurã sã explice vasta distribuþie a familiei lemurilor, fãrã a mai recurge la ideea fantezistã a unui fost mare ºi unic continent. În acelaºi timp cercetãrile genetice au demonstrat cã, din cauza unor mari catastrofe naturale, care au dus aproape la extincþia rasei umane, din rasa originalã s-au format comunitãþi mai mici, care în timp s-au diferenþiat biologic.

42

Teotihaucan

La înãlþime, pe un platou, în centrul Mexicului, existã niºte ruine care continuã ºi în prezent sã îi uimeascã pe arheologi ºi pe istorici. Dintre toate ruinele oraºelor antice din America, Teotihaucan este cel mai enigmatic. Nimeni nu ºtie ce rasã l-a construit, cum a procedat ºi nici de ce l-a abandonat. Cert este cã ruinele inspirã foarte mult respect ºi existã bãnuiala cã 90% dintre acestea sunt încã îngripate în solul arid al Mexicului. Pe culmea acestui mare oraº, care a fost ºi un important centru cultural, se pare cã au locuit 200 000 de cetãþeni. Ce s-a întâmplat cu ei? Ce s-a petrecut la Teotihaucan?

Marea Piramidã a Soarelui din Teotihaucan se înalþã deasupra platoului din Mexic

Când aztecii au ajuns în zonã ºi au gãsit aceastã minunatã aºezare urbanã dezvoltatã au fost atât de impresionaþi de construcþii încât au numit locul „Teotihaucan”, adicã „Marele oraº unde omul a devenit zeu”. Punctul central al oraºului este o clãdire imensã, numitã Piramida Soarelui, care se întinde pe o suprafaþã de 19 kilometri pãtrate. Aceastã structurã, de 65 metri înãlþime, are în vârf un templu, ceea ce indicã faptul cã oraºul era condus dupã precepte religioase. La baza piramidei, de la nord la sud, pe o distanþã de circa 5 kilometri se aflã o cale de acces, un adevãrat bulevard, pe care aztecii l-au numit „Bulavardul Morþii”, din cauza micilor platforme înºiruite, de-o parte ºi de alta, despre care ei au crezut cã sînt morminte. În realitate, se pare cã dupã toate probabilitãþile aceste platforme erau temple, din moment ce s-a descoperit cã teotihaucanii îºi îngropau morþii în propriile case.

La capãtul de nord al acestui bulevard, lângã Piramida Soarelui, s-a mai aflat o construcþie, mult mai micã ºi mai uºoarã, numitã „Piramida Lunii”. În partea de sud, la aproximativ 1,6 kilometri, se gãseºte o zonã mare, deschisã, numitã „Citadela”. Aceastã zonã a fost, de asemenea, înconjuratã de mai multe temple, având în centru un templu mare, închinat ª arpelui Împodobit. Interesant este faptul cã, exact la jumãtate, Bulevardul Morþii se intersecta cu un alt bulevard, ceea ce dovedeºte cã oraºul era structurat simetric, în patru sectoare. Casele din aceste cartiere erau lipite una de alta, cu acces cãtre terase. Construirea oraºului a început aproximativ în anul 200 î.Hr., cu structurile importante, reprezentate de piramide, care au fost înãlþate în primul secol dupa Hristos. La începutul celui de-al cincilea secol dupã Hristos suprafaþa oraºului a atins valorimaxime, iar populaþia s-a cifrat la aproximativ 100 000 de locuitori. În douã secole numãrul acestora s-a dublat.

Au venit, au creat ºi au plecat în liniºte. Cine au fost constructorii de la Teotihaucan?

Dar cine erau locuitorii extraordinarului oraº? Nici arheologii, nici istoricii nu pot da un rãspuns concret. Teotihaucanii au trãit cu mult înaintea aztecilor ºi cu aproximativ 200 de ani înaintea neamului Toltec, chiar dacã existã foarte multe asemãnãri între acestea în ceea ce priveºte stilurile arhitectonice ºi instalaţiile civile. Este posibil ca olmecii, un neam de extraordinari constructori ºi meºteºugari, a cãror societate a înflorit între secolul al V-lea î.Hr. ºi secolul 1 d.Hr., sã fi fost strãmoşii teotihaucanilor. Trebuie precizat faptul cã este doar o speculaţie, deoarece nu existã nici o dovadã care sã confirme aceastã teorie. Din pãcate, nu ne sunt accesibile nici sursele de informare primare, deoarece scrierile ºi celelalte înregitrãri lãsate de teotihaucani, de unde am fi putut afla propria lor versiune a istoriei lor, nu au putut fi traduse. Cert este cã fondatorii oraºului au acţionat cu discernãmînt ºi au respectat cu stricteţe preceptele religioase. Acest lucru poate reprezenta un indiciu în sprijinul afirmaţiei cã oraºul era o destinaţie favoritã pentru pelerini, precum ºi un centru de instruire pentru preoţi.

În ciuda faptuluicã viaţa ºi structura socialã a teotihaucanilor par sã fi fost perfecte, oraºul avea sã fie distrus, în cea mai mare parte, în secolul al VIII-lea, d.Hr. Una dintre teoriile care se vehiculeazã este aceea cã poate populaţia a depãºit numeric resursele de trai locale. De asemenea, mai este posibil ca barbarii sã fi invadat oraºul. Într-adevãr, picturile murale ale teotihaucanilor care s-au pãstrat evidenţiazã faptul cã în ultimii ani ai oraºului armata a avut un rol din ce în ce mai important. O posibilã explicaţie ar fi aceea cã oraºul în sine nu a fost conceput sã facã faţã atacurilor, iar excavãrile din ultima perioadã au scos la ivealã faptul cã în timpul ultimelor zile, în oraº, au izbucnit mai multe focuri.

Chiar dacã originea teotihaucanilor, este necunoscutã, influenţa pe care aceastã civilizaţie a exercitat-o asupra regiunii Mexicului a fost imensã. Unii experţi iau în considerare posibilitatea producerii unui mare exod al locuitorilor Teotihaucanului. Potrivit acestei teorii, teotihaucanii au gãsit în drumul lor un alt oraº cu structuri similare piramidelor antice, o aºezare aflatã la aproximativ 1100 de kilometri depãrtare în Kaminaljuyn. Dar nimic nu este sigur. Chiar ºi dupã aproape un secol de cercetãri istorice intense misterioasa istorie a oraºului Teotihaucan este la fel de necunoscutã ca acum o mie de ani.

ORORI
□I
BÂNTUIRI
DE FANTOME

43

Amityville

Cea mai cunoscutã ºi totodatã înfiorãtoare poveste cu stafii a sfârºitului de secol e probabil cea din Amityville, New York, care s-a petrecut în casa de la numãrul 112 de pe Ocean Avenue. Terifianta poveste a captat atenþia publicului ºi a fãcut obiectul unei cãrþi de mare tiraj, precum ºi al unui film de succes. Situaþia se explicã prin faptul cã publicul american este mai receptiv decât oricare altul la astfel de istorii, ºi este mai înclinat sã creadã în veridicitatea faptelor. Nu încape nici o îndoialã cã în casa de pe Ocean Avenue numãrul 112, s-a întâmplat ceva îngrozitor, însã a fost într-adevãr implicatã o fantomã?

Casa a fost construitã în 1924, în stil colonial olandez, iar proprietarii au trãit fericiþi în ea timp de mai mulþi ani. Pentru cã avea amintiri atât de frumoase ºi se simþea legatã sufleteºte de casa copilãriei, fiica proprietarilor a ales sã trãiascã în casa pãrinteascã împreunã cu propria familie. În 1960 casa a fost vândutã unui cuplu care a locuit acolo pânã în 1965, când au înstrãinat-o pentru cã au divorþat. În iunie 1965 casa a intrat în posesia familiei DeFeo, în sînul cãreia nu domnea armonia din pricina abuzurilor comise de domnul Ronald DeFeo. Timp de nouã ani, în afarã de evenimentele cauzate de domnul DeFeo, nu a spus nimeni cã s-ar fi produs vreun alt eveniment terifiant. Totul s-a schimbat într-o singurã noapte, cea de 18 noiembrie 1974, când unul dintre fii, Ronald DeFeo jr.

George ºi Kathy Lutz – victimele unei orori supranaturale, sau simpli escroci?

ºi-a împuºcat mama, tatãl, cei doi fraþi ºi douã surori. Dupã exact un an de zile, în decembrie 1975, casa a fost cumpãratã de un tânãr cuplu, George ºi Kathy Lutz, împreunã cu cei trei copii ai lor. Cînd s-au mutat în casã membrii familiei Lutz îi cunoºteau teribila istorie. Aproape imediat ei au fost martorii unor fenomene stranii – uºile ºi ferestrele se deschideau de la sine ºi se auzeau sunete bizare, iar preotului catolic care venise sã alunge spiritele rele, o voce demonicã i-a ordonat sã plece. Situaþia s-a înrãutãþit rapid. Pe pereþi au început sã se prelingã urme de sânge ºi substanþe lipicioase, au apãrut nori pe la ferestre, fantomele ºi-au manifestat prezenþa mult mai des ºi, în plus, unul din copiii familiei a început sã comunice cu un porc, pe nume Jodie, în care se pare cã se întrupase o forþã demonicã. Într-una din nopþi Kathy Lutz a fost chiar aruncatã din pat de cãtre o forþã supranaturalã ºi pretinde cã a vãzut faþa diavolului pe peretele ºemineului. Dupã 28 de zile de teroare, familia Lutz s-a mutat ºi la scurt timp dupã aceea a apãrut în presã povestea lor.

În 1976 doi dintre cei mai faimoºi investigatori în domeniul paranormalului, Ed ºi Lorraine Warren, au fost filmaþi de cãtre o echipã a unei televiziuni de ºtiri în timp ce cercetau casa.Cei doi au declarat cã locuinþa era într-adevãr bântuitã de spirite demonice, însã alþi specialiºti în domeniu s-au dovedit mai reticenþi.

Încã de la început doctorul Stephen Kaplan, directorul executiv al Institututlui de Parapsihologie din America, care are sediul în New York, a avut serioase dubii în privinþa poveºtii ºi în urma cercetãrilor întreprinse, a descoperit aspecte interesante despre cei doi soþi Lutz. Din pãcate, cercetãrile lui nu au fost luate în seamã. Ulterior s-a aflat cã cei doi soþi luaserã legãtura cu un autor, Jay Anson, care a scris o carte, „Teroarea de la Amityville – adevãrata poveste”. Cartea, publicatã în 1977, s-a bucurat de un mare succes la public ºi, bineînþeles cã s-a turnat ºi un film, care a fost difuzat în 1979.

Aºa cum a bãnuit doctorul Kaplan, în spatele poveºtii soþilor Lutz au existat acþiuni ºi motivaþii dubioase. El a descoperit cã avocatul care l-a apãrat pe tânãrul DeFeo s-a întâlnit cu soþii Lutz înainte de a fi publicatã povestea. Kaplan nu a gãsit nici o dovadã concretã care sã susþine mãcar o parte dintre afirmaþiile publicate în carte, în schimb a descoperit cã, dupã nici douã sãptãmâni, soþii Lutz s-au întors în casa din care plecaserã din cauza terorii. De asemenea, mulþi detectivi au descoperit cã cei doi soþi au semnat contractele pentru publicarea cãrþii ºi turnarea filmului imediat dupã ce s-a aflat despre aceastã poveste.

Ar mai trebui menþionat un aspect important: dupã plecarea soþilor Lutz în casa din Amityville au mai locuit trei familii ºi, nici una dintre ele nu a semnalat fenomene ciudate.

Mulþi dintre cei care au cercetat cazul, precum ºi cinicii, au concluzionat cã întregul caz trebuie pus mai degrabã pe seama lãcomiei, decât a fenomenelor paranormale.

44

Casa parohialã Borley

Mulţi oameni cred cã fantomele de la Borley au apãrut cu secole în urmã. În 1362 cãlugãrii benedictini au construit o mânãstire într-un mic sat din Essex, în sud-estul Angliei. Legendele locale spun cã unul dintre cãlugãri s-a îndrãgostit de o mãicuţã de la mânãstirea Bures, un lãcaº apropiat, ºi ºi-a propus sã fugã cu ea în lume. În ciuda faptului cã au avut un plan bine pus la punct, ºi au dispus chiar de o trãsurã cu care urmau sã ajungã cât mai departe, cei doi îndrãgostiţi au fost prinºi. Cãlugãrul a fost spânzurat, iar pe cãlugãriţã au zidito în peretele uneia dintre chiliile mânãstirii.

Sãpãturile de la casa parohialã din Borley.

Locul reapare în legendele moderne în anul 1862, când preotul Henry Bull este repartizat la Borley ºi, pe locul fostei mânãstiri de mãicuţe, construieºte casa parohialã, un an mai târziu, în 1863. Localnicii ºtiau ºi chiar se obiºnuiserã cu apariţia fantomaticã a unei mãicuţe care putea fi vãzutã adeseori plimbându-

se tristã în apropierea locului vechii mânãstiri, iar preotul Bull s-a împãcat ºi el pânã la urmã cu situaþia. În 1875 el a adãugat o nouã anexã la casa parihialã, chiar peste zona care era cunoscutã în sat ca fiind „locul de plimbare al mãicuþei". Din acel moment fantomatica prezenþã a început sã devinã stresantã, pentru cã îºi fãcuse un obicei din a apãrea la ferestre ºi a-i speria pe oaspeþii preotului.

Dupã moartea pãrintelui Henry Bull, care a survenit în luna mai a anului 1892 în camera numitã „albastrã", fiul acestuia, Harry, a preluat administrarea casei ºi din acel moment evenimentele bizare s-au înmulþit. Imaginea mãicuþei a fost vãzutã ºi de cele patru surori ale lui Harry ºi, pe lângã asta, în curtea casei au fost zãriþi cai cu cãlãreþi. Harry Bull a murit în iunie 1927, tot în camera „albastrã". Înainte de a se sfârºi Harry Bull a pretins cã a comunicat cu lumea spiritelor, însã, pentru cã o datã cu moartea lui s-a stins neamul Bull, nu a avut cine sã-i continue ideile.

În octombrie 1928 în casa parohialã de la Borley s-a mutat reverendul Guy Eric Smith, împreunã cu soþia sa. Familia Smith cunoºtea istoria casei ºi foarte curând s-a confruntat cu incidente stranii. Obiectele din casã erau mutate din loc, luminile se stingeau ºi se aprindeau fãrã motiv, cãdeau pietre ºi se auzea o voce foarte ciudatã care ºoptea numele de botez al pãrinteluzi Henry Bull, Carlos. Exasperatã, familia Smith s-a adresat cotidianului „Daily Mirror". Redacþia l-a trimis imediat pe reporterul Harry Price sã cerceteze cazul.

Acesta a înregistrat multe incidente stranii, inclusiv sunete inexplicabile ale clopoþelului de la uºã ºi ciudata apariþie a unui medalion catolic. Familia Smith s-a mutat intâi din clãdire ºi mai apoi din localitate în aprilie 1930. Câteva luni mai târziu, în octombrie, a început o perioadã despre care Price va spune cã a fost cea mai fructuoasã activitate de cercetare ºi documentare într-un caz de bântuire.

A urmat reverendul Lionel Foyster, care a venit sã locuiascã în casa parohialã de la Borley împreunã cu mai tânãra sa soþie, Marianne, ºi fiica lor adoptivã, Adelaide. Imediat dupã mutarea lor, lucrurile s-au înrãutãþit. Marianne a fost þinta celor mai dure atacuri. Obiectele zburau cãtre ea ca sã o lovească ºi pe pereþi apãreau tot felul de mesaje. Într-unul dintre acestea se spunea: „Marianne, te rog cautã ajutor. Cautã ajutor ºi fã rugãciuni." Reverendul Foyster a hotãrât sã facã o slujbã de exorcizare ºi pentru o scurtã perioadã de timp situaþia s-a ameliorat. Dupã aceea, incidentele au reînceput, ºi din nou Marianne a fost þinta predilectã a atacurilor, fiind aruncatã în repetate rânduri din pat de o forþã nevãzutã. În cele din urmã reverendul Foyster a hotãrât sã îºi mute familia. Ulterior, toþi preoþii care au fost trimiºi în zonã au refuzat sã locuiascã în vechea casã parohialã.

În iunie 1937 reporterul Harry Price s-a hotãrât sã închirieze casa ºi a instalat o echipã de observatori. Pe 27 martie 1938 o voce a anunþat cã un

incendiu va izbucni în casa parohialã chiar în acea noapte ºi cã totul va arde pânã la temelie. Nu s-a întâmplat nimic. Ajuns la capãtul rãbdãrii Price a plecat împreunã cu întreaga echipã. În casã s-au mutat cãpitanul William Gregson ºi soþia sa. Pe 27 februarie 1939, în timp ce cãpitanul Gregson era în bibliotecã, o lampã a cãzut ºi a izbucnit un incendiu. Unsprezece luni mai târziu decât avertizaserã spiritele, casa parohialã de la Borley a ars pânã la temelie. Martorii spun cã au vãzut apariþii stranii dansând deasupra flãcãrilor ºi cã, în timpul incendiului, la una din ferestrele dela etaj a fost zãrit chipul mãicuþei.

În 1944 casa parohialã a fost distrusã. Înainte de asta Price s-a mai întors o datã prin acele locuri. În timp ce cerceta zona fostelor chilii a gãsit osul unui maxilar care a aparþinut unei femei tinere. A presupus cã este vorba de cãlugãriþa incriminatã ºi a organizat o slujbã de înmormîntare creºtineascã.

Cu toate acestea, incidentele stranii au continuat ºi mulþi localnici mai sunt convinºi de faptul cã spiritele bântuie ºi actuala bisericã ºi casã parohialã din Borley, care s-au construit peste drum de vechiul amplasament.

45

Palatul Hampton Court

Palatul Hampton Court este amplasat pe malul râului Tamisa, chiar la ieºirea din Londra. Despre aceastã clãdire se spune cã este cea mai bântuitã de fantome dintre toate construcþiile de acest gen. Castelul este renumit în special pentru numãrul ºi rangul fantomelor care îºi fac apariþia. De la soþiile regelui Henric al VIII-lea, la cavaleri, soldaþi ºi chiar un câine, toate aceste spirite bântuie locul de mai multe sute de ani.

Palatul Hampton Court, locul deîntâlnire cu multe fantome, dintre care cel mai des cu una sau alta dintre nefericitele soþii ale lui Henric al VIII-lea.

Iniţial, Palatul Hampton Court a fost proprietatea Cardinalului Wolsey, dar lui Henric al VIII-lea i-a plãcut atât de mult încât l-a revendicat. El a fost ºi prima persoanã care a semnalat cea dintîi apariţie fantomaticã, era vorba despre cea de a doua soţie a sa, Anne Boleyn, care a fost condamnatã la moarte prin decapitare pentru adulter, în 1536. În urmãtoarele sale apariţii ea a fost vãzutã uneori fãrã cap, pe care îl ţinea în mânã. Cei care i-au vãzut fantoma au afirmat cã era îmbrãcatã fie în albastru, fie în negru, mergea încet, furioasã sau doar supãratã, ºi au mai spus cã le inducea o ciudatã senzaţie de durere sau disperare.

Cea de a treia soţie a lui Henric, Jane Saymour, este singura care a murit din cauze naturale, în 1537, dând naºtere unicului fiu al regelui, Edward. Despre Jane se spune cã a fost marea dragoste a lui Henric ºi datoritã faptului cã a dat naºtere mult doritului fiu a fost singura îngropatã în cripta unde avea sã fie înmormântat însuºi regele. Se spune cã Lady Jane apare la fiecare aniversare a fiului ei, pe 12 octombrie. De fiecare datã este vãzutã plimbându-se din apartamentul reginei spre galeria Silver Stick (Bagheta de Argint); este înfãºuratã într-o mantie albã ºi poartã în mânã o lumânare aprinsã.

După moartea mamei sale nou nãscutul a fost încredinţat unei bone, Sibill Penn, care a murit de variolã în 1562 ºi a fost îngropatã în capela bisericii Sfânta Maria, nu departe de Palat. Spiritul ei nu a fost vãzut sau auzit pânã în 1820, când capela a ars într-un incendiu, fiind ulterior reconstruitã. Cu aceastã ocazie rãmãşiţele pãmînteºti ale bonei au fost mutate într-un alt mormânt. De atunci, pe holurile palatului a început sã fie vãzutã frecvent o prezenţã înaltã, învãluitã într-o robã gri, cu glugã ºi în acelaºi timp s-a auzit un sunet ciudat, de fus, în aripa de vest. Pentru cã zgomotul pãrea sã vinã dintr-un perete ciudat al unui coridor, acesta a fost dãrâmat. În spatele lui s-a descoperit o încãpere necunoscutã pânã atunci, în care s-au gãsit ºi vechile unelte de tors ale bonei Sibill Penn.

Fãrã îndoialã cea mai celebrã fantomã de la Hampton Court poate fi vãzutã în partea cunoscutã în prezent sub denumirea „Galeria bantuitã”. Fantoma aparţine celei de-a cincea soţii a lui Henric, Catherine Howard, care a fost decapitatã în 1542 pentru cã l-a înºelat pe rege, pãcãtuind cu un bãrbat mult mai tânãr. Legendele spun cã scenele petrecute în ziua execuţiei sale pot fi vãzute ca niºte proiecţii în interiorul galeriei. Martorii susţin cã fantoma lui Catherine apare implorând îndurare pentru viaţa ei, însã gãrzile o leagã ºi o târãsc la locul execuţiei. Unii martori au spus cã i-au vãzut fantoma încercând sã gãseascã locul de rugãciune din palat, în timp ce alţii au afirmat cã au vãzut ºi au auzit bătând la uºa capelei din palat doar o mânã fantomaticã ce purta unul dintre cele mai mari ºi inconfundabile inele ale fostei regine.

Nu toate spiritele care bântuie nelinişte pe holurile ºi în împrejurimile Palatului Hampton Court sunt de viţã nobilã. Personalul palatului a spus cã a observat o ceaţã gri foarte ciudatã plutind chiar deasupra podelei din bucãtãrie,

iar un paznic a afirmat cã a vãzut o prezenþã masculinã foarte ciudatã, care purta pãlãrie, ºi care a dispãrut spre încãperea unde sunt depozitate vinurile. Martorul a spus cã i s-a pãru foarte ciudat faptul cã apariþia pãrea sã fie un spirit masculin. De asemenea, trebuie menþionat faptul cã a fost semnalatã ºi fantoma unui câine care intrã în apartamentul regal.

Foarte multã lume a spus cã a vãzut douã fantome care se luptau în curtea principalã. În timpul lucrãrilor de restaurare a grãdinii s-au descoperit douã schelete ale unor englezi care au luptat în rãzboiul civil. Dupã ce s-a organizat o slujbã de înmormîntare a osemintelor, cele douã prezenþe nu au mai fost semnalate. De asemenea, la Hampton Court a mai fost vãzut un grup de ºapte femei ºi doi bãrbaþi îmbrãcaþi în haine foarte demodate. Un poliþist chiar a deschis uºa, cu intenþia de a-i lãsa sã treacã, însã toþi s-au evaporat.

Astãzi cei care vizitează Palatul Hampton Court nu trebuie sã se sperie dacã vãd personaje îmbrãcate în haine de epocã deoarece este vorba de personalul care ghidează grupurile de turiºti. Dacã totuºi este observatã o fantomã, nici atunci nu trebuie sã intre în panicã pentru cã nici unul dintre spiritele care încã mai bântuie Palatul nu este primejdios. Spre exemplu una dintre doamnele din corpul de gardã a spus cã într-o zi a simþit o plezniturã foarte ciudale la elasticul lenjeriei intime. Poate cã a fost spiritul lui Hernric care încã mai bântuie prin palat ºi, bineînþeles, cã nu ºi-a schimbat vechile obiceiuri.

46

Longendale – locul cu strigoi

Peak District (Cartierul Peak) este o zonã sumbrã, dar de o extraordinarã frumuseþe naturalã, aflatã în nordul Angliei, între Manchester ºi Sheffield. Primul parc naþional britanic continuã sã fie cel mai vizitat loc de acest gen din toatã Europa. Chiar dacã poate pãrea întunecos ºi trist, este un loc unde tradiþiile ºi legendele prind viaþã, un loc unde istoria pur ºi simplu nãvãleºte asupra prezentului ºi unde uneori se întâmplã lucruri inexplicabile. În partea de vest a zonei, spre Manchester, se aflã Valea Longendale – un loc deosebit de atractiv pentru turiºti ºi pasionaþi SF. Asta pentru cã în Valea Longendale au fost semnalate siluetele fantomatice ale unor avioane.

Pentru foarte mult timp zona a fost asociatã cu tragicele accidente aviatice. O explicaþie posibilã este ºi faptul cã în timpul celui de al doilea rãzboi mondial escadronul „Dambuster" folosea zona ca poligon de tragere pentru bombardiere. Însã nu acestea au fost cauzele accidentelor aviatice. În cele peste 50 de cazuri care au fost semnalate piloþii avioanelor au raportat cã s-au pierdut în nori deniºi de ceaþã, dupã care s-au prãbuºit la pãmânt. În total, în astfel de accidente au murit peste 300 de piloþi.

Tot despre Valea Longendale existã o serie de relatãri ale unor martori oculari care au afirmat cã au vãzut avioane ce pãreau sã aibã probleme. Astfel de întâmplãri sunt atât de obiºnuite în zonã încât pãdurarii ºi echipele de salvamontiºti au fost solicitate nu o datã sã caute resturile fantomatice ale unui avion prãbuºit.

Un exemplu relevant este întâmplarea petrecutã în noapte de 24 martie 1990, când mulþi dintre cei care se aflau în acel moment în Districtul Peak - atât localnici, cât ºi foarte mulþi turiºti veniþi sã vadã trecerea cometei Hale Bopp – au vãzut cum un avion foarte mare, asemãnãtor cu un vechi bombardier Lancaster, zbura la o înãlþime foarte joasã, aflîndu-se pe o rutã clarã de coliziune cu un deal. Imediat ledurile de avarie de pe pupitrul de urgenta s-au aprins ºi numeroºi martori oculari au început sã telefoneze pentru a semnala un accident. Doi dintre aceºtia au fost Marie Frances Tattersfield, agent de poliþie, ºi soþul acesteia, un fost pilot. Iatã ce a spus doamna Tattersfield despre incidentul la

care a asistat: „A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut... era foarte mare (n.t. avionul) ºi zbura mult sub altitudinea legală pentru o cursă de noapte. Luminile de la toate ferestrele erau aprinse, ceea ce părea ºi mai ciudat, fiindcă nici un pilot nu zboară în asemenea condiţii, cu atât mai mult într-o zonă deluroasă, pentru că ar fi fost orbit". Poliţia a format ºi trimis imediat echipe de căutare ºi salvare, la care s-au alăturat peste o sută de voluntari, însă nu s-a descoperit nici o urmă de avion, ori locul prăbuºirii acestuia. În schimb au fost găsite împrăºtiate pe dealuri resturi ale mai multor avioane prăbuºite mai demult. Într-un loc, numit Bleaklow, a fost găsită carcasa sfărâmată a unui avion B29 Superfortress, care s-a prăbuºit pe data de 3 noiembrie 1948. În acest accident aviatic a murit întregul echipaj format din 13 persoane. Copiii din zonă povestesc despre un bărbat în uniformă care pretinde că este paznicul locului. Potrivit relatărilor lor, bărbatul le-a spus povestea unui avion care s-a prăbuºit cu tot cu echipaj, după care a dispărut. Când li s-au arătat niºte fotografii ale echipajului care a murit în acel tragic accident, copiii au fost surprinºi să îl recunoască în persoana fostului căpitan, Langdon P.Tanner, chiar pe bărbatul pe care îl văzuseră ei. ª i nu numai copiii l-au văzut pe căpitan. În copilărie, Gerald Scarratt a fost unul dintre martorii oculari ai accidentului avionului B29, însă nu s-a dus la faţa locului decât 20 de ani mai târziu. A cercetat împrejurimile ºi a găsit un inel de aur, inscripţionat cu numele Langdon P.Tanner. La scurt timp după ce s-a aflat de descoperirea lui, un grup de cercetători pasionaţi de cazurile de accidente aviatice l-au rugat să-i ducă în locul unde a găsit inelul. „Am fost de acord, ºi am pornit să le arăt unde am găsit inelul, însă după un timp, când m-am uitat să văd dacă mă urmează, am observat că o luaseră pur ºi simplu la goană, îndepărtîndu-se cu 10 sau 13 metri. Când am reuºit să-i ajung din urmă erau îngrozitor de speriaţi ºi aveau feţe livide. Au spus că au văzut pe cineva stând în faţa mea, care se uita în jos, ºi era îmbrăcat în uniformă de aviator. Eu le-am spus că nu am văzut pe nimeni, dar ei mi-au răspuns: «Noi toţi l-am văzut! Mulţumim că te-ai oferit să ne conduci, dar noi plecăm!» ª i n-am mai auzit niciodată de ei".

Se pare că, indiferent dacă e vorba de un obiect zburător sau de ceva îngropat în pământ, în zona Peak District este într-adevăr ceva ce depăºeºte capacitatea noastră de a explica natura respectivului fenomen.

47

Maria Celeste

Povestea despre „Maria Celeste” nu este o ficþiune, dar mulþumitã unuia dintre cei mai talentaþi scriitori de SF, Sir Arthur Conan Doyle, adevãrata poveste a corabiei a intrat în legendã ºi s-a transformat într-unul dintre cele mai surprinzãtoare mistere. Pe când era un tânãr scriitor lui Sir Arthur Conan Doyle i s-a comandat o nuvelã despre o navã care a fost gãsitã plutind în derivã prin Oceanul Atlantic, în perfectã stare de navigare, dar fãrã echipaj. Sir Arthur Conan Doyle a schimbat numele inuþial al navei, denumind-o „Marie Celeste” ºi a adãugat la întâmplarea adevãratã câteva elemente fictive. Însã chiar ºi fãrã aceste adãugiri, povestea în sine este suficient de stranie. Nici chiar în zilele noastre nu a reuºit cineva sã afle ce s-a întâmplat, de fapt, cu acea corabie „Marie Celeste".

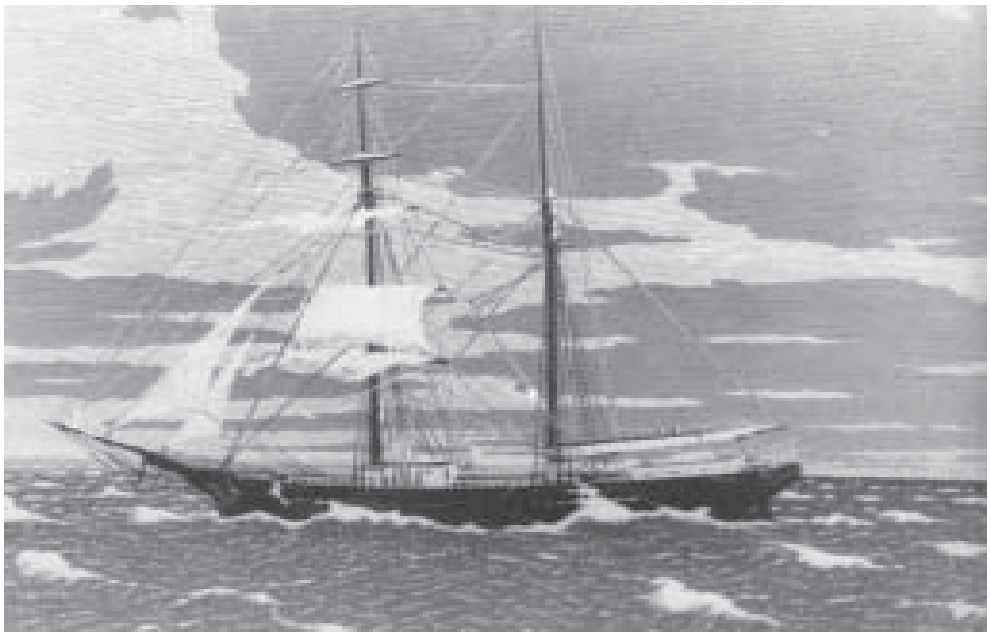

Stampã cu vas asemãnãtor celui numit Marie Celeste.

Numitã iniţial „Amazon”, corabia a fost construitã în 1860, în Noua Scoţie. Avea 30 de metri în lungime şi o capacitate de 282 tone. Încã de la început, aceastã corabie a fost ocolitã de ºansã. A suferit numeroase accidente şi, în 1868, a sfârşit într-un şantier de reparaţii din New York. Cu toate acestea, corabia a fost cumpãratã de trei noi stãpâni James H.Winchester, Silvester Godwin şi Benjamin Spooner Briggs. Cei trei au reparat şi repus pe picioare „Amazonul” şi l-au reînregistrat la New York sub numele de „Marie Celeste”. Pentru cã avea experienţã de comandant pe alte trei corãbii, Briggs şi-a asumat rolul de cãpitan. Era un om cunoscut ca fiind onest, demn şi cu fricã de Dumnezeu. Briggs nu şi-ar fi pãrãsit corabia decît în ultimul moment.

Pe 7 noiembrie 1872 „Marie Celeste” pãrãseşte portul New York având la bord un echipaj de şapte oameni şi pe soţia şi fiica cãpitanului Briggs, Sarah şi Sophie Matilda. Aveau o încãrcãturã de 1700 de barili de alcool pe care trebuia sã îl ducã la Genova, în Italia. O sãptãmânã mai târziu, fregata britanicã „Dei Gratia” pãrãseşte şi ea America pentru a urma aceeaşi rutã. Fregata „Dei Gratia” era condusã de cãpitanul David Reed Morehouse, care cinase cu Briggs chiar cu câteva zile înainte ca „Marie Celeste” sã pãrãseascã portul. Pe 4 decembrie „Dei Gratia” se afla la 400 de mile est de Azore când echipajul a observat o corabie care plutea în derivã exact înaintea lor. Cãpitanul Morehouse a putut vedea prin ochean cã era vorba de „Marie Celeste”. Pentru cã nu a remarcat nici un semn de activitate la bord şi nu a primit rãspuns la strigãtele lor de salut cãpitanul Morehouse a decis sã trimitã câţiva membri ai echipajului sã vadã despre ce e vorba. Conducãtor al acestui grup a fost numit şeful matelo ţilor, Oliver Deveau. În momentul în care au ajuns pe „Marie Celeste” şi-au dat seama cã nava era în perfectã stare de navigare, cu suficiente provizii de apã şi hranã, dar cu câteva defecţiuni în interiorul calei. Pe puntea inferioarã era o cantitate destul de mare de apã şi din pãcate una dintre pompe se defectase. Din câte s-a putut vedea echipajul a pãrãsit nava în mare grabã pentru cã oamenii nu-şi luaserã nici cizmele, nici pipele; totul era intact. Singurele obiecte care lipseau erau ceasul şi sextantul, despre care s-a presupus cã le-a luat cãpitanul. Deveau a observat cu surprindere cã nu exista nici o barcã de salvare la bord. Însã cel mai interesant fapt i s-a pãrut ultima consemnare din jurnalul de bord, care era datatã 24 noiembrie, când „Marie Celeste” abia trecuse de Insulele Azore. Asta însemna cã „Marie Celeste” navigase prin Mediterana de una singurã peste 400 de mile, pe o rutã perfectã, ca şi când ar fi avut cârmaci.

Echipajul de pe „Dei Gratia” s-a împãrţit în douã, un grup s-a dus pe „Marie Celeste” pentru a o trece prin Strâmtoarea Gibraltar. Încãrcãtura de alcool a ajuns la Genova aproape intactã; doar nouã barili s-au pierdut. Dupã ce s-a efectuat o anchetã asupra celor întâmplate „Marie Celeste” a fost vândutã şi de atunci a tot trecut de la un stãpân la altul. Interesant este faptul cã dupã ce îi auzeau povestea mulţi marinari refuzau sã se mai îmbarce, spunând cã aceasta

nu este o corabie cu care să poată pleca liniºtiţi la drum. „Marie Celeste" a eºuat pe una din coastele din Haiti pentru ca proprietarul să poată încasa asigurarea.

Dar ce s-a întâmplat în 1872 cu echipajul de pe această corabie? Potrivit versiunii oficiale, prezentate de oficialităţile britanice ºi americane, echipajul s-a răsculat ºi a abandonat corabia. Versiuna pare destul de neverosimilă având în vedere faptul că nu era o cursă foarte lungă, iar la bord nu se vedeau semne de luptă. De altfel căpitanul Briggs era respectat ºi iubit atât ca om, cât ºi în calutate de comandant.

Cea de a doua teorie este ºi mai fantezistă. A fost formulată de un cetăţean, pe nume Fosdyk, care după ce a murit a lăsat niºte scrisori în care pretindea că el a fost un pasager secret pe „Marie Celeste" ºi că a asistat la ceea ce s-a întâmplat. El spune că în timpul călătoriei Briggs a construit o punte specială pentru fiica sa. La un moment dat, când doi dintre membrii echipajului faceau baie au fost ataca ţi de rechini. În acest timp, pentru a vedea ce se întâmplă, restul oamnilor s-au înghesuit pe mica punte construită pentru fetiţă. Fosdyk pretinde că structura, nefiind foarte solidă, a cedat ºi că absolut toată lumea a căzut în apă ºi a fost devorată de rechini. El mai spune că a scăpat cu viaţă datorită faptului că s-a agăţat de o bucată de lemn rupt.

Cea mai plauzibilă explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat cu „Marie Celeste", având în vedere dovezile, este aceea că la un moment dat, din cauza vremii nefavorabile nava a lovit un banc de nisip.

48

Valea Waterworks

Valea Waterworks, aflatã în parohia St. Lawrence pe Insula Channel din Jersey, a fost numitã astfel din cauza numãrului mare de rezervoare ºi staþii de pompare care se aflã în zonã. Cu toate acestea, chiar ºi în prezent locul este afectat vânãtoarii. Este o zonã foarte întunecatã ºi foarte umedã ºi, de cele mai multe ori oamenii cãrora li se pare cã vãd sau aud lucruri ciudate sunt priviþi cu înþelegere. Uneori chiar existã certitudinea cã se întâmplã ceva ciudat, cã realmente sunt urme sau sunete produse de fantome. Mulþi dintre cei care au fost puºi pe fugã de aceste fantome numesc locul „Trãsura Fantomã”.

Relatãrile acestor întâmplãri ciudate sunt asemãnãtoare. De obicei, evenimentele se produc pe înserat ºi sunt precedate de un învãluitor dangãt de clopote, care sunã ca o muzicã nepãmânteanã, o muzicã ce pare mai degrabã asemãnãtoare cu dangãtul ce vesteºte nunta. Treptat, amestecându-se cu sunetul clopotelor încep sã se distingã ºi alte zgomote. Sunt zgomote de cai ce aleargã de-a lungul vãii acompaniate de vuiete ºi de hurducãitul unei trãsuri. Cu cât se afundã mai mult în semiobscuritate martorii spun cã au putut vedea o procesiune de oameni îmbrãcaþi în haine specifice secolului al XVIII-lea. Martorii au mai afirmat cã au vãzut ºi pasagerul din trãsurã, acesta fiind o mireasã îmbrãcatã în rochie albã. De asemenea au mai spus cã în timpul trecerii trãsurii au desluºit ºi faþa din spatele vãlului: un craniu.

Potrivit legendei, la începutul secolului al XVIII-lea, o fata care era pe punctul de a se cãsãtori la biserica parohiei St. Lawrence a fost pãrãsitã în faþa altarului. Se spune cã exact în acea searã s-a sinucis ºi cã ceea ce descriu astãzi martorii nu este altceva decât umbra nepieritoare a celor întâmplate atunci. Existã ºi o altã variantã a acestei poveºti conform cãreia fata s-a sinucis în seara de dinaintea nunþii, dar cã, totuºi, fantoma ei a apãrut a doua zi la nuntã pentru a i se putea arãta mirelui, care atunci când a ridicat vãlul miresei i-a vãzut chipul de o paloare nepãmânteanã.

Majoritatea oamenilor spun cã fenomenul se petrece o singurã datã pe an, la o datã anume, dar în acea zonã au fost relatate mult mai multe întâmplãri ciudate, care menþin amintirile atât de vii, încât probabil cã povestea nefericitã a bietei fete nu va fi uitatã niciodatã.

MINUMI
□I
MIRACOLE

49

Îngerii

Ideea existenţei îngerilor nu face parte doar din credinţa Bisericii Romano-Catolice. Mulţi oameni, de absolut toate religiile, au simţit sau au trăit personal evenimente care i-au determinat după aceea să creadă că ceva îi urmăreşte, îi protejează. Esenţa şi numele atribuite acestei fiinţe divine diferă de la o persoană la alta, în funcţie, de credinţa acesteia în Dumnezeu.

Sunt, de asemenea, multe cazuri în care persoanele spun că se simt ghidate de un înger păzitor, care nu este neapărat o entitate religioasă, ci poate fi o rudă, sau un prieten decedat. În ambele cazuri rolul îngerului este acela de a preveni un pericol iminent şi de a aduce consolare în momentele de dificultate. Influenţa îngerilor în vieţile oamenilor poate fi considerabilă.

O poveste fascinantă este aceea a lui Serghei Kurdakov, fost agent KGB, inevitabil instruit să nu creadă în existenţa unei zeităţi supreme. Mai mult decât atât, Kurdakov făcea parte dintr-un detaşament special destinat persecutării şi intimidării grupurilor creştine. Într-una din misiuni, când echipa lui Kurdakov s-a năpustit în încăperea unde avea loc o întrunire religioasă secretă, cu scopul de a-i pedepsi pe toţi cei prezenţi, Kurdakov a observat într-un colţ o bătrânã care ţinea în mânã o Biblie. A pornit spre ea cu intenţia de a o bate, dar, în momentul în care a ridicat mâna pentru a o lăsa să cadă asupra ei, o prezenţă stranie l-a oprit. S-a întors, dar în spatele lui nu era nimeni. În cele din urmă Kurdakov a fugit în SUA.

Lucifer, căzând din Rai, într-o gravură din secolul al XIX-lea.

Îngeri în cale°ti coborând pe Pãmânt. De secole teologii se strãduise sã clasifice îngerii în diferite tipuri °i categorii.

Din punct de vedere religios, îngerii sunt doar mesagerii lui Dumnezeu. Ei apar ca sã prevesteascã mari evenimente, cum ar fi, spre exemplu, anunþarea naºterii Mântuitorului. Îngerilor, le revine misiunea de a pune în practicã poruncile lui Dumnezeu ºi de a-i dezvãlui Omului cele mai importante adevãruri. De cele mai multe ori, îngerii inspirã respect celor care îi vãd, dar se spune cã emanã calmitate ºi încredere. Îngerii sunt prezenþe menþionate cu regularitate, atât în Vechiul, cât ºi în Noul Testament, deci întâmplãrile ºi experienþele legate de aceºtia nu sunt doar un punct de plecare pentru religii. Menþiuni despre întâlniri ºi experienþe cu îngerii sau alte creaturi mistice apar în înregistrãrile multor rase ºi civilizaþii umane, ºi toate sunt asociate cu miracole ºi inexplicabile capacitãþi de tãmãduire.

50

Coduri biblice

Ideea existenţei unor coduri biblice a apărut în secolul al XII-lea, când studenţii evrei au descoperit în versiunea din limba ebraică a Scripturii, mai precis a primelor cinci capitole, cuvinte ascunse, deosebit de interesante. Devout Jewus este convins că detaliile a tot ceea ce urmează să se întâmple pe Pământ este menţionat în aceste rânduri. Marii Rabini au afirmat întotdeauna că scrierile au fost dictate lui Moise direct de către Dumnezeu, deci nu au cum să apară modificări în text.

În epoca modernă descifrarea codurilor biblice a fost opera lui Michael Ber Weissmandl – un rabin slovac care a scăpat printr-o minune de camerele de gazare ale naziºtilor. Interesul său faţă de cărţile antice ale codurilor biblice l-au condus la dezvoltarea propriei teorii. Deºi în timpul celui de al doilea război mondial starea de sănătate a lui Weissmandl s-a deteriorat, a reuºit să promoveze ideea spărgătorilor de coduri, cu ajutorul faimosului program german Enigma. De asemenea, ideile lui Weissmandl au marcat ºi începutul epocii microcipurilor, care le-a permis iniţiaţilor în tainele Scripturii, adepţi ai teoriei lui Wissmandl, să se folosească de noua tehnologie pentru a continua cercetările asupra codurilor biblice.

În 1994 un grup de intelectuali, Doron Witztum, Eliyahu Rips ºi Yoan Rosenberg, au publicat în jurnalul „ª tiinţe Statistice" un studiu despre un experiment pe care l-au efectuat folosind metodele lui Weissmandl. Astfel, ei au afirmat că în capitolul Genezei au descoperit referiri la 34 de mari rabini înţelepţi, împreună cu datele naºterii ºi morţii acestora. Publicarea acestui studiu a stârnit un real interes faţă de codurile biblice, atât în rândurile oamenilor de ºtiinţă, cât ºi ale populaţiei. Acest interes este la fel de viu ºi astăzi, de-a lungul timpului el ducând la apariţia multor cărţi, deºi multe dintre acestea nu au fundament ºtiinţific.

„Roswell" ascuns în KJV Geneza 31:28

Deci, cum au fost descifrate codurile biblice? Metoda este destul de simplã: cercetãtorii au folosit un sistem numit Secvenþa Literelor Echidistante. Acest procedeu constã în alãturarea tuturor literelor de pe un rând, într-un singur aºa-zis cuvânt, fãrã sã se þinã seama de semnele de punctuaþie. Apoi, prin extragerea, din lanþul astfel format, anumitor litere, rezultate din utilizarea unei anumite secvenþe, rezultã alte cuvinte distincte. Spre exemplu:

ARETHEREHIDDENMESSAGESHERE

Dacã din acest lanþde litere extragem fiecare a ºasea literã, începând cu primul „T", ajungem la cuvântul „TIES" (legãturi). Metoda poate fi folositã atât de la stânga la dreapta, cât ºi invers, folosind, ca secvenþã, orice numãr de litere sau spaþii. Sunt însã ºi metode de decodificare mult mai complicate, numite ºiruri sau matrici. Acestea sunt douã dimensiuni de prezentare a textului, seamãnã cu încercarea de a cãuta un cuvânt într-un puzzle care conþine câte un cuvânt ascuns în fiecare direcþie.

Iniþial, Weissmandl a descoperit cã plecând de la primul „T" din primul vers al Genezei ºi sãrind de trei ori câte 50 de litere a obþinut un nou cuvânt, respectiv TVRH, echivalentul din limba idish pentru cuvântul Torah - Scripturã. Aceastã descoperire se poate aplica, tot cu secvenþa de 50 de litere, ºi pentru capitolele Exodul ºi Numerele. Cercetãri recente au fãcut referiri la Hitler, „Mein Kampf", ºi alte evenimente istorice. Mulþi autori de senzaþie s-au lãsat seduºi de aceste teorii ºi au început sã emitã teorii fanteziste, iar codurilebiblice au devenit un fenomen asemãnãtor cu profeþiile lui Nostradamus. Mulþi adepþi ai acestor coduri biblice spun cã ele nu ar trebui vãzute ca instrumente de aflare a destinului, ci mai degrabãca o dovadã cã Sfânta Scripturã a fost într-adevãr scrisã de Dumnezeu, cel care are cunoºtinþã de tot ceea ce urmeazã sã se întâmple. Ei mai spun cã toate aceste descoperiri referitoare la evenimentele care urmeazã sã se întâmple pot sã nu fie valabile, pentru cã dacã ele nu se întâmplã atunci nu trebuie decât sã se folosească altã secvenþã pentru alcãtuirea altor cuvinte. Mulþi oameni considerã cã detaliile valabile care apar în urma folosirii codurilor biblice sunt mai degrabã cuvinte amestecate, care întâmplãtor corespund unor evenimente reale.

Bineînþeles, existã ºi foarte mulþi sceptici, mai ales în rândul oamenilor de ºtiinþã, al experþilor în statisticã ºi informaticã. Doi dintre aceºtia, matematicienii Dror Bar-Natan ºi Brendan McKay, au fost primii care au contestat descoperirile lui Witztum, Rips ºi Rosenberg. Cãutând detalii despre rabini faimoºi, McKay ºi Bar-Natan au fãcut descoperiri similare cu ale celor trei studiind celebrul roman al lui Tolstoi, „Rãzboi ºi pace". Alte experimente au relevat, de asemenea, previziuni ale unor asasinate celebre, moartea prinþesei Diana ºi rãzboiul împotriva terorismului, toate ascunse în textul romanului lui Melville – „Moby Dick".

Adepþii teoriei existenþei unor coduri biblice spun cã ei vor încerca în continuare sã elucideze aceste mistere pentru a dovedi cã într-adevãr Dumnezeu a scris Biblia, chiar dacã unii sunt tentaþi sã creadã cã un sistem de coduri, elaborat ulterior, va avea un efect neînsemnat asupra credinþei.

51

Big Bang-ul

Cel mai mare ºi mai fundamental mister al istoriei lumii ºi universului este cel referitor la modul *cum au început toate acestea.* În acest moment Omul deþine multe informaþii despre diversele etape ale evoluþiei Pamântului, dar încã nu are un rãspuns bine definit despre începutul acestei lumi, sau despre modul cum s-a format universul. Religia ne oferã o teorie, potrivit cãreia Dumnezeu a creat planetele cu mâna, dar aceastã teorie nu se prea potriveºte cu cele câteva dovezi ºtiinþifice pe care le avem. ªi, pentru a combate ignoranþa umanã, oamenii de ºtiinþã au început sã dezvãluie câteva din secretele cosmosului. Dispunem de cunoºtinþe limitate, dar ºtim cã totul a început cu o explozie, de mari proporþii. Totul a început cu Big Bang.

Cu aproximativ 15 miliarde de ani în urmã s-a produs o explozie enormã. A fost o cãldurã de miliarde de grade; materia ºi antimateria s-au creat într-un nor dens, în expansiune. În mai puþin de o miime de secundã Universul s-a mãrit de o sutã de ori. S-a produs mai multã materie decât antimaterie ºi au început sã se formeze particulele de bazã. Universul a continuat sã fie dens, de consistenþã plasmaticã, cu radiaþii mari, în special la extreme, acolo unde treptat se producea o rãcire. După o secundã Universul avea o temperaturã de 10 miliarde de grade Kelvin. În continuarea procesului, particulele simple ºi-au redus treptat viteza, permiþând astfel ca alte reacþii, mult mai complexe, sã aibã loc.

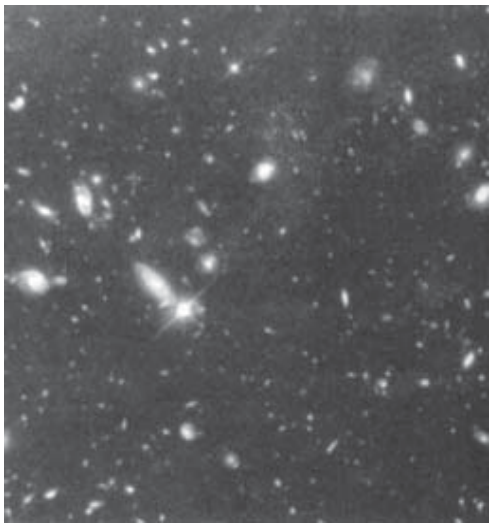

Cãutând originile Universului în conformitate cu teoria Big Bang-ului.

După aproximativ trei minute de la explozia iniþialã temperatura a coborât la un miliard de grade. A început nucleosinteza ºi s-a creat

deuteriul, un izotop cunoscut sub numele de hidrogen greu. Deuteriul a format apoi tritiu, care mai apoi a devenit nucleu de heliu. După o uºoarã rãcire ºi a fost posibilã crearea atomilor de hidrogen. În urmãtorii 300 000 de ani s-au format atomii de heliu ºi temperatura Universului a scãzut la 10 000 de grade Celsius. Pe parcurs, radiaţiile au devenit mai puţin dense ºi astfel a fost posibil ca lumina ºi materia sã se separe. În cele din urmã, după 15 miliarde de ani Universul a luat înfãţiºarea pe care o cunoaºtem astãzi.

Deºi teoria Big Bang-ului se bazează pe supoziţiile multor specialiºti în cosmologie ºi în astronomie, ea are totuºi o bază ºtiinţifică. Recent, cu ajutorul înregistrãrilor furnizate de satelitul COBE al NASA, s-au descoperit microvaluri cosmice produse la cele mai îndepãrtate margini ale Universului. Faptul cã aceste microvaluri urmãresc forma unor structuri rigide sugerează ideea cã Universul evoluează după un model care se poate verifica. Diferenţele mici de timp între trei puncte îndepãrtate i-au ajutat, de asemenea, pe oamenii de ºtiinţã sã-ºi demonstreze teoriile iniţiale despre ceea ce s-a întâmplat în timpul rãcirii Cosmosului. Deosebirile dintre etapele de dezvoltare ale unor zone cu temperaturi diferite oferã informaţii extrem de valoroase despre ceea ce s-a întâmplat după Big Bang.

În iunie 1995 nava observator a NASA, ASTRO 2, a detectat elementul deuteriu în cel mai îndepãrtat colţ al Cosmosului. Asta demonstrează cã asemenea elemente au existat cu adevãrat imediat după Big Bang. În acelaºi timp telescopul Hubble le-a permis astrologilor sã caute adânc în Univers ºi sã descopere care sunt substanţele predominante în cele mai vechi forme.

Noile descoperiri duc, de cele mai multe ori, la noi întrebãri ºi la revizuirea vechilor teorii. Putem afirma însã cu certitudine cã Universul continuã sã se extindã, deci fenomenul Big Bang este încã în desfãºurare. Faptul cã în cele mai îndepãrtate margini acest fenomen continuã sã se producã ne dã speranţe cã, pe mãsurã ce instrumentele noastre tehnice se vor perfecţiona, vom fi capabili sã aflãm cum s-a format iniţial Universul.

Pentru cã reprezentãm o formã de viaţã inteligentã, oamenii de ºtiinţã de pe această planetã vor putea fi, la un moment dat, suficient de încrezãtori încât sã poatã da rãspunsuri concrete despre Univers, îndepãrtate atât în timp, cât ºi în spaţiu. În acest moment, nici un om de ºtiinţã nu îndrãzneºte sã formuleze o teorie despre ceea ce a fost înainte de Big Bang. Teologii susţin cã totul are o cauzã ºi profitã de ignoranţa umanã pentru a identifica această cauzã în persoana lui Dumnezeu. Alţii spun cã nu este absolut obligatoriu ca tot ce se întâmplã sã aibã un catalizator. Aºa cum noi am apãrut pe un tãrâm nou din necunoscut, este posibil ca legile naturii care nouã ni se par normale sã nu se aplice în Univers.

Pe de altã parte, începutul Universului este ºi un subiect de filozofie, poate mai mult decât unul de chimie sau fizicã. Ce ºtiinţã poate susţine cã tot ceea ce este în jurul nostru s-a nãscut din particule care au explodat, în urmã cu 15 miliarde de ani, dintr-una mai micã decât un atom? Totul rãmâne un mister.

52

Copiii din Fatima

Pe 13 mai 2001, firavºi obosit, Papa Ioan Paul al II-lea încheia un pelerinaj personal. Cãlãtorise în Portugalia, pânã în orãºelul Adjustrel, aflat lângã localitatea Fatima. Þinta lui o constituia beatificarea a doi copii care muriserã cu 80 de ani în urmã. Ei au fost doi dintre cei trei „Copii de la Fatima” care în 1917 au fost vizitaþi în mai multe rânduri de spiritul Fecioarei Maria. Sfânta apariþie le-a spus copiilor trei profeþii, pe care aceºtia le-au þinut în secret, dezvãluindu-le doar Papei anterior lui care l-a precedat pe Ioan Paul al II-lea. Dupã câþiva ani, Biserica Romano-Catolicã a fãcut cunoscute douã dintre cele trei predicþii. Detaliile celei de a treia profeþii au fost dezvãluite doar dupã ce Papa a fãcut o vizitã la casa celor trei copii. Cea de a treia profeþie a reprezentat de fapt un avertisment legat de securitatea vieþii Papei.

Îngerul de la Fatima - a prezis ea, cu adevãrat, atentatul comis asupra Papei la 13 mai 1981?

Pe 13 mai 1917, în Cova da Iria, lângã oraºul Fatima, trei copii îºi pãzeau oile. Doi dintre ei, cei mai mici, Francisco – de 9 ani ºi Jacinta Marta – de 7 ani, erau frate ºi sorã. Ei îºi ajutau veriºoara de 10 ani, Lucia de Jesus, sã pãzeascã propria turmã. Toþi erau copii buni, proveniþi din familii de catolici cu frica lui Dumnezeu. Niciodatã nu uitau sã-ºi spunã rugãciunea la miezul zilei ºi abia dupã aceea îºi continuau treaba sau joaca.. Într-o zi, o razã de luminã puternicã le-a întrerupt activitatea obiºnuitã de dupã-amiazã. La început au crezut cã cã a fost un fulger ºi tocmai se pregãteau sã plece acasã, când i-a oprit o doamnã foarte frumoasã, îmbrãcatãîntr-o robã albã – aproape mai strãlucitoare decât soarele. Aceastã doamnã, care avea în mânã un ºir de mãtãnii, le-a spus copiilor sã se întoarcã în acelaºi loc în ziua de 13 a fiecãrei luni.

Copii au fãcut aºa cum li s-a spus. Pe parcursul lunilor urmãtoare doamna le-a dezvãluit trei secrete despre întâmplãri viitoare ºi le-a promis o minune cu prilejul ultimei întâlniri. Povestea acestei viziuni s-a rãspândit ºi o mulţime de aproape 70 000 de oameni a venit pe 13 octombrie sã vadã ultima apariţie, însã doamna nu a putut fi vãzutã decât de copii. Ea le-a spus acestora cã este „Doamna noastrã din rugãciune” ºi le-a cerut sã construiascã o capelã pe locul întâlnirilor. Apoi a înfãptuit miracolul promis, care a fost vãzut de întreaga mulţime. Oamenii i-au spus „Miracolul Soarelui” pentru cã o imensã orbitã strãlucitoare a rãbufnit într-un ºir de culori magnifice care au dansat pe cer, apoi a început sã plouã cu flori.

Copii au avut, de asemenea, viziuni despre propriile morţi. Francisco ºi Jacinta au murit în curînd de pneumonie, Francisco în aprilie 1919 ºi sora lui în februarie 1920. Iniţial ei au fost îngropaţi în cimitirul parohial din Fatima, dupã care rãmãºiţele lor au fost mutate în Capela Viziunii, construitã, aºa cum le-a cerut Fecioara Maria, pe locul Cova se Iria, exact acolo unde se produseserã întâlnirile. Dupã toate aceste întâmplãri Lucia de Jesus a luat-o pe calea credinţei ºi s-a fãcut cãlugãriţa. În anii ’40 ea a trimis o scrisoare Papei Pius al XII-lea, scrisã în limba portughezã, în care dezvãluia cele trei predicţii.

Prima predicţie a fost o viziune a Iadului ºi salvarea, pe care Vaticanul a identificat-o cu ceea ce s-a întâmplat în timpul celui de al doilea rãzboi mondial. Cea de a doua profeţie era legatã de ascensiunea ºi decãderea comunismului. Cea de a treia predicţie nu a mai fost dezvãluitã publicului. Potrivit celor mai multe supoziţii fãcute la acea vreme, ultima profeţie era legatã de sfârºitul lumii, dar în 2001, cu prilejul vizitei Papei Ioan Paul al II-lea la Fatima, s-a dezvãluit faptul cã a treia viziune a fost aceea a unei robe albe, papalã, cãzutã la pãmânt. Papa a interpretat aceastã viziune ca pe un avertisment în privinţa atentatului comis care s-a încercat asupra sa la Roma, în Piaţa Sf. Petru, care, în mod uimitor, a avut loc pe data de 13 mai 1981.

Pontiful a fost convins cã Fecioara Maria a deviat gloanţele care ar fi putut sã-i provoace moartea, ajutându-l astfel sã supravieţuiascã. De asemenea, el a avut certitudinea cã viziunile de la Fatima au avut influenţã asupra recuperãrii sale, aºa încât unul din gloanţele trase în timpul acelui atac a fost montat în coroana statuii Fecioarei Maria care se gãseºte în Capela Viziunii. Acest episod a spulberat unul dintre cele mai mari mistere ale Bisericii Catolice de la sfârºitul acestui secol. Este ciudat, dar tocmai secretomania Vaticanului a menţinut misterul, câtã vreme miracolele sunt acceptate fãrã rezerve. Confruntat cu evenimente inexplicabile, chiar ºi din punctul de vedere al religiei, omul este din ce în ce mai nedumerit.

53

Manuscrisele de la Marea Moartã

Þãrmul nordic al Mãrii Moarte este un loc arid. Aflatã la o distanþã de circa 20 de kilometri de Ierusalim, chiar ºi când este înconjuratã de ceaþã, zona are o umiditate foarte scãzutã, mai precis este un loc perfect pentru pãstrarea artefactelor antice. În primãvara anului 1947, doi tineri beduini oieri cãutau o caprã pierdutã printre stâncile din zona cunoscutã sub numele de Qumran. La un moment dat, ei au descoperit printre niºte pietre un spaþiu plin de papirusuri ºi texte scrise pe pergament. Aceste manuscrise au început sã iasã la ivealã mai târziu, în acelaºi an, când unul dintre beduini a vândut ºapte suluri unui anticar local. Aºa se face cã lumea academicã a aflat despre aceste descoperiri, care au stîrnit cel mai viu interes în rîndurile istoricilor din întreaga lume. Puþini dintre ei ºi-au dat seama cã aceste manuscrise sunt una dintre cele mai importante descoperiri ale acestui secol.

Locul iniþial unde au fost gãsite manuscrisele a fost cercetat în detaliu de cãtre arheologi abia în 1949. Cu aceastã ocazie s-au descoperit noi fragmente de manuscrise, împreunã cu fragmenete de haine, ceramicã ºi lemn. Pe parcursul urmãtorilor ºapte ani, în zona Qumran au fost descoperite încã 10 astfel de spaþii care conþineau manuscrise cu texte antice, în total aproximativ 850 de suluri. Spaþiile unde s-au gãsit manuscrisele au fost numerotate în ordinea descoperirii lor. În cel mai mare dintre aceste, cel cu numãrul patru, s-au descoperit în 1952 15000 de fragmente de la 500 de manuscrise diferite. Alãturi de acest spaþiu s-a mai gãsit ºi un complex de ruine antice.

explicatie foto ??????????

Oamenii de ºtiinþã au datat atât sulurile, cât ºi ruinele între secolul al III-lea, î.Hr. ºi anul 68 d.Hr., Se pare cã aceste texte au format o bibliotecã a unei secte evreieºti, asemãnãtoare cu cea din Essenes. Aici exista, o societate care se ocupa numai cu cercetarea Torah-ului (Cartea Sfântã a evreilor), dar care nu era adepta unei instituþii clericeºi chiar este posibil sã fi fost anihilatã de biserica majoritarã din Ierusalim. Se crede chiar cã ruinele de la Qumran au fãcut parte din aceastã localitate, iar sulurile au fost ascunse în jurul anului 70 d.Hr., pentru a nu cãdea în mâna trupelor romane cotropitoare. Dar, ceea ce este mai fascinant în legãturã cu aceste suluri nu este atât istoria lor, cât textele pe care le conþin.

explicatie foto ??????????

Sulurile au fost recondiþionate cu ajutorul tehnologiilor moderne ºi descifrate de cãtre experþi. Aceºtia tind sã se împartã în douã grupuri: unii care cred cã sunt texte religioase, ºi alþii care susþin cã documentele dezvãluie detalii ale vieþii de zi cu zi. De asemenea, printre aceste suluri se mai gãsesc ºi multe copii dupã scrierile biblice, toate mai puþin una, din Vechiul Testament. Extrem de interesante sunt sulurile care conþin o serie de psalmi, necunoscuþi pânã acum, scriºi de Regele David ºi Iosif, precum ºi câteva profeþii atribuite lui Ezekiel, Eremia ºi Daniel, care nu apar în Biblie. De asemenea, sulurile conþin poveºti necunoscute despre Enoch, Abraham ºi Noe. Printre aceste suluri s-au mai gãsit ºi învãþãturi ale lui Avram, Iosif, Levi ºi Naphtali.

În mod surprinzãtor, având în vedere data aproximativã când s-a stabilit cã au avut loc evenimentele ºi ceea ce este trecut în Noul Testament, nu se fac

referiri la IIsus Hristos. Majoritatea sulurilor sunt scrise în limba evritã, dar din când în când apar ºi pasaje scrise în limba arabã ºi în limba greacã. În unele suluri sunt explicate legi ºi coduri ale unor bãtãlii, în timp ce altele fac referire la poeme ºi filozofii ale unor înþelepþi. Cel mai enigmatic manuscris este acela în care sunt enumerate 64 de locuri din jurul Israelului unde sunt îngropate comori. Se spune cã în aceste locuri sunt ascunse nu numai obiecte din aur ºi argint, ci ºi obiecte sfinte din templele din Ierusalim.

Întreaga colecþie de suluri s-a descoperit pe parcursul a opt ani ºi a fost împrãºtiatã prin toatã lumea, la universitãþi, la muzee ºi, în general, la instituþii de învãþãmânt. Foarte multe dintre acestea sunt într-o stare precarã ºi din aceastã cauzã este destul de greu sã ne facem o idee asupra textelor pe care le conþin. Între anii 60 ºi 70 nu s-au mai dat publicitãþii date despre aceste descoperiri ºi interesul a scãzut. În ultima perioadã se încearcã, prin publicarea unor seturi de fotografii, traduceri ºi comentarii resuscitarea interesului faþã de aceastã extraordinarã descoperire. Lumea întreagã trebuie sã conºtientizeze cã aceste suluri reprezintã o descoperire importantã, nu numai din punct de vedere istoric, ci ºi sub aspectul cronicilor conþinute, fundamental legate de capacitatea noastrã de a înþelege evenimentele ºi mesajele biblice.

54

Strigoiul vorbitor

Când încetează o fantomă să mai fie fantomă? Când devine un strigoi vorbitor.

În 1931 familia Irving a început să audă zgomote ciudate venind din podul ºi chiar din pereţii casei de pe ferma Dalby din Isle of Man. Cei trei membri ai familiei - James Irving, soţia acestuia, Margaret, ºi fiica lor Voirrey - erau convinºi că prin zonă bântuie un animal mare. Se auzeau zgomote puternice, cădeau farfuriile din dulapuri ºi se miºcau tablourile agăţate pe perete. Ulterior au început să se audă ºuierături bizare ºi chiar plânsete. James Irving s-a hotărât să imite zgomotele produse de ciudata prezenţă, iniţiind astfel un soi de dialog ºi spre marea lui surprindere creatura, dacă i se poate spune aºa, a început să-i răspundă. În acel moment James ºi-a propus s-o înveţe să rostească cuvinte, lucru pe care l-a ºi realizat, câteva săptămâni mai târziu. Când a reuºit să vorbească fluent, aceasta a spus că se numeºte Gef, că este un strigoi ºi că s-a născut pe 7 iunie 1852 în Delhi, India. Gef a refuzat să apară în faţa familiei Irving, ba chiar s-a comportat foarte nepoliticos. S-a calmat doar când aceasta l-a ameninţat că îl părăseºte. Familia ºi strigoiul au devenit din ce în ce mai apropiaţi, Gef lăsându-i chiar să îl mângâie printr-o niºă din perete. În cele din urmă, povestea lui Gef s-a răspândit, ºi pe insulă au venit foarte mulţi reporteri, dintre care prea puţini au fost impresionaţi de acest fenomen. Mai mult decât atât, ei credeau că, în fapt, zgomotele erau produse de un ventriloc.

În cele din urmă, în 1937, familia Irving a vândut ferma ºi se crede că l-au luat cu ei ºi pe Gef. În 1947, noul proprietar al fermei Dalby a pretins că a împuºcat un animal ciudat, un strigoi, care dădea târcoale casei.

Ideea unui strigoi pe insula Man nu este atât de bizară pe cât pare. În 1912 un fermier localnic a adus mai multe animale pentru a vâna ºi ucide iepurii de pe pământul său. Cercetări recente ne îndreptăţesc să credem că Gef a fost un poltergeist. Există totuºi un fapt extrem de interesant: în India circulă o veche ºi ciudată legendă care spune că, în timp, strigoii pot fi învăţaţi să vorbească.

55

Marele Potop

Despre „Marele Potop” a vorbit însuºi Iisus Hristos. ª i interesant este faptul cã nu numai creºtinii cred în aceastã poveste. În Torah, cartea sfântã a evreilor, este descris un dezastru, la fel ºi în Coran se fac referiri la un mare potop.

Arca lui Noe: în multe culturi, de pe întreg cuprinsul globului, existã relatãri despre o inundaþie extraordinarã care i-a distrus pe strãmoºi.

Din punct de vedere istoric primele însemnãri despre acest dezastru apar în secolul al XVIII-lea înainte de Hristos, atât în scrierile babiloniene, cât ºi în epopeea greacã Gilgamesh. Marele Potop este prezent în tradiþiile orale ºi scrise ale peste 300 de civilizaþii de pe întreg cuprinsul globului. Grecii antici, romanii

ºi primii americani, cu toþii fac referiri la un potop teribil în urma cãruia au rãmas doar câþiva supravieþuitori. Se presupune chiar cã potopul lui Noe este cel care a distrus ºi Atlantida. Abia în ultima vreme cercetãrile ºtiinþifice au început sã furnizeze dovezi care vin în sprijinul teoriei „Marelui Potop", susþinutã pânã acum doar de dovezi de circumstanþã, respectiv de faptul cã este un eveniment menþionat în toate mitologiile.

Probele prelevate de pe fundul Mãrii Negre dovedesc faptul cã a fost cândva pãmânt uscat. A fost inundat în timpul potopului lui Noe?

Cercetãrile ºtiinþifice au început în anii '90, când doi geologi de la Universitatea Columbia, William Ryan ºi Walter Pitman, adunând mai multe dovezi au ajuns la concluzia cã în antichitate chiar s-a produs un mare potop. Ryan ºi Pitman au formulat o teorie potrivit cãreia stratul de gheaþã ce a acoperit Europa în timpul ultimei Ere Glaciare s-a topit în urmã cu 7500 de ani, când s-a produs o creºtere bruscã de temperaturã. Excesul de apã a dus la revãrsarea Mãrii Mediterane în Marea Neagrã, despre care Ryan ºi Pitman cred cã iniþial a fost un simplu lac cu apã dulce, de micã adâcime, alimentat în permanenþã de izvoare cu apã potabilã ºi înconjurat de terenuri fertile. Potrivit teoriei lor aceastã zonã a fost intens populatã ºi complet inundatã când s-a produs creºterea nivelului mãrii. Ryan ºi Pitman susþin cã în perioada de topire a gheþii nivelul Mãrii Negre creºtea cu 13 centimetri pe zi, viteza cu care nãvãleau apele în interiorul bazinului fiind de 200 de ori mai mare decât cea a cascadei Niagara. Aºa se face cã într-un an 60 000 de mile pãtrate de pãmânt au fost înghiþite de apã, iar ceea ce fusese un bazin cu apã dulce a ajuns o extensie a oceanului. Fermierii ºi coloniºtii care se stabiliserã în zonã au fost forþaþi sã plece nu

numai din cauza creºterii nivelului apelor, cât mai ales ca urmare a pierderii resurselor de apã potabilã. Ryan ºi Pitman sunt siguri cã vechile maluri ale lacului antic zac la aproximativ 1500 de metri de picioare sub actualul nivel al apei. Probele de sediment recoltate din adâncul Mãrii Negre au furnizat dovezi fascinante în sprijinul acestei teorii. Rãdãcinile de plante ºi noroiul uscat ºi crãpat din aceste probe sugereazã faptul cã albia uscatã a unui râu a fost acoperitã de un strat de noroi, ceea ce indicã o mare inundaþie.

Pentru a continua munca lui Ryan ºi Pitman, în 1999 exploratorul subacvatic Robert Ballard s-a decis sã cerceteze adâncurile Mãrii Negre. Ballard este cel care a descoperit epava Titanicului ºi cel care, utilizând tehnologie ultramodernã, împreunp cu echipa sa a reuºit sã descopere vechea linie de coastã, aflatã la o adâncime de 165 de metri ºi 32 kilometri sub nisip. Din vechea albie a Mãrii Negre ei au prelevat probe de moluºte de apã dulce ºi de apã sãratã. În afara profilului geografic ºi oceanografic bine conservat, ceea ce indicã faptul cã zona a fost inundatã treptat, fosilele moluºtelor de apã dulce au fost datate, cu ajutorul izotopului de carbon, ca fiind cu o era mai vechi decât cele de apã sãratã. Oamenii de ºtiinþã au descoperit, de asemenea, cã moluºtele de apã dulce par sã fi murit aproape în acelaºi timp, fapt care indicã o schimbare bruscã de mediu. Pe de altã parte, cele mai tinere scoici de apã dulce care au fost descoperite au 7460 de ani, în timp ce fosilele celor mai vechi scoici de apã sãratã au fost datate ca având 6820 de ani. Acest lucru indicã faptul cã potopul s-a produs cândva între aceste douã date, ceea ce confirmã teoria originalã a lui Ryan ºi Pitman.

Ballard s-a întors în zonã în septembrie 2000 pentru a face descoperiri ºi mai fascinante. De aceastã datã echipa lui Ballard a descoperit unelte antice ºi depozite de gunoi, precum ºi, foarte important, locuinþe preistorice. La circa 900 de metri adâncime s-au gãsit structuri cu grinzi de lemn confecþionate de om, în interiorul cãrora existau vase de ceramicã ºi unelte din piatrã. Echipa de cercetãtori care a fãcut toate aceste descoperiri le-a numit „Casa lui Noe”, chiar dacã, ulterior, datarea cu izotopi de carbon a dovedit cã sunt mult prea recente ca sã poatã fi de pe vremea lui Noe. În orice caz, s-a dovedit, fãrã putinþã de tãgadã, cã înainte de „marele Potop” zona a fost locuitã. Faptul cã locuinþele nu au fost dãrâmate, demonstreazã cã, inundaþia s-a produs treptat ºi, cã valurile de apã nu au lovit cu vitezã.

Aceste teorii ºi descoperiri deschis calea cãtre studii viitoare. Antropologii sunt în special interesaþi sã afle mai multe despre modalitãþile prin care popoarele antice ºi-au pãstrat ºi transferat marile legende doar prin tradiþia oralã. La rândul lor, geologii ºi oceanografii sunt fascinaþi de schimbãrile semnificative ale nivelului mãrii ºi de pãmântul inundat, mai ales cã trebuie avutã în vedere reala ameninþare a încãlzirii globale.

Pentru iniþiaþi, istorici ºi drept credincioºi confirmarea unei poveºti biblice uimitoare este o schimbare binevenitã într-o epocã în care legendele sunt infirmate de descoperirile ºtiinþifice.

56

Statuile hinduse bãutoare de lapte

Pe 21 septembrie 1995, în capitala Indiei, New Delhi, au început sã circule istorioare despre statui hinduse care beau lapte. Credincioºii ofereau linguri cu lapte, ca dar sacru, statuilor zeilor Shiva ºi Ganesha, care practic ºi consumau aceastã substanþã. Imediat s-au format cozi în jurul templelor, iar autoritãþile au fost nevoite sã suplimenteze cu 100 000 litri cantitatea de lapte cu care era aprovizionat oraºul. Bineînþeles, scepticii au afirmat cã este vorba de un fenomen de iluzie opticã de mari proporþii, sau cã au fost creaþi pori speciali care sã provoace acest fenomen. Alþii au spus cã laptele a fost pur ºi simplu vãrsat, dar la baza statuilor nu se vedea nici o urmã din laptele care fusese oferit drept ofrandã.

Cu certitudine, cei care au vãzut statuile sînt convinºi cã au fost martorii unui adevãrat miracol ºi, imediat dupã aceea s-au semnalat evenimente similare peste tot în lume. Aºa se face cã practic de-a doua zi credincioºii hinduºi s-au aliniat disciplinaþi la cozi pentru a intra în temple, a se închina ºi a aduce ofrandã zeilor. Anila Premji este una dintre doamnele care a aºteptat o noapte întreagã pentru a intra în templul lui Vishwa din Southall - vestul Londrei, pentru a oferi o lingurã cu lapte statuii lui Nandi, un taur încãlecat de zeul Shiva. „Am þinut lingura la nivelul gurii ºi laptele a dispãrut pur ºi simplu”, a afirmat Anila mai târziu. La principalul templu Swaminarayan din Londra aglomeraþia a fost atât de mare încât autoritãþile au refuzat la un moment dat accesul persoanelor care aveau cutii cu lapte.

În Canada, Germania ºi SUA miracolele au continuat. În California credincioºii hinduºi care mergeau la templul Chatsworth au semnalat ºi ei cã idolii lor acceptã laptele ca ofrandã. Bineînþeles cã s-au scris ºi s-au difuzat reportaje la Reuters, CNN, BBC ºi în marea majoritate a ziarelor din întreaga lume.

În ciuda faptului cã scepticii oferã explicaþii ºtiinþifice, credincioºii continuã sã susþinã cã a fost un semn de la Dumnezeu. Chiar ºi acei credincioºi care nu frecventeazã cu regulariatte templele, dar care au fost martorii unor astfel de evenimente au spus cã s-au simþit protejaþi de o forþã atotputernicã. ª i poate cã tocmai despre asta este vorba. Nu contează explicaþia concretã care se oferã; uneori, o credinþã nestrãmutatã într-o prezenþã divinã poate sã inducã o stare de confort extraordinar celor care vor sã creadã.

Statuia unui idol hindus, când nu bea lapte!

57

Lourdes

Marie Bernande Soubirous s-a nãscut pe 7 ianuarie 1844. A fost primul copil al lui Francis Soubirous, un biet morar din Lourdes, sudul Franþei, ºi al soþiei sale Louise. Marie era un copil fragil, care s-a dovedit a avea ºi o staturã foarte micã, aºa încât ºi-a cãpãtat numele de Bernadette. Deoarece din cauza sãrãciei, pãrinþii o trimiteau foarte des pe la rude ºi pe la prieteni, vara lui 1857 ºi-a petrecut-o la Marie Aravant, lângã localitatea Batres. Marie Aravant a gãzduit-o cu plãcere pe fatã, dar a fost neplãcut impresionatã de educaþia ei religioasã. Pe tot parcursul perioadei cât a stat la ea, Marie Aravant a încercat sã o învee pe micuþa Bernadette câte ceva despre Biblie, dar de fiecare datã adolescenta impetuoasã nu manifesta nici cel mai mic interes pentru astfel de subiecte. În cele din urmã Marie Aravant a cerut sfatul unui preot local. El i-a sugerat s-o trimitã pe Bernadette înapoi la Lourdes pentru a urma o ºcoalã de catehism. Aºa se face cã la scurt timp dupã cea de a 14-a aniversare Bernadette a ajuns din nou în oraºul natal. Pe 11 februarie 1858 Bernadette, împreunã cu douã prietene, aduna lemne pe malul râului Gave, aflat la vest de Lourdes. La un moment dat ea s-a îndreptat spre o piatrã, cunoscutã sub numele de Piatra Mare sau Massabieille, care era ca un fel de loc de odihnã lângã râu. La baza stâncii exista o scobiturã naturalã adâncã de circa 7,5 metri ºi latã de 12. Bernadette a auzit un zgomot ºi s-a uitat în sus. Evenimentele care au urmat au schimbat-o pentru totdeauna pe Bernadette ºi aceastã zonã a Franþei.

Sfânta Bernadette de la Lourdes. Oraºul a devenit destinaþia anualã a sute ºi mii de pelerini catolici.

Interiorul izvorului de la Lourdes

De îndatã ce ºi-a ridicat privirea Bernadette a vãzut imaginea ueni femei foarte frumoase, îmbrãcatã în alb, care rostea o rugãciune. Imaginea a dispãrut, dar cu altã ocazie, aflându-se în acelaºi loc, a vãzut-o din nou. La cea de a treia apariþie, pe 18 februarie, femeia i-a vorbit fetei ºi i-a cerut sã vinã în acelaºi loc în fiecare zi, timp de douã sãptãmâni. Bernadette s-a conformat. Într-una din zile lui Bernadette i s-a cerut sã se scalde în apa izvorului din scobiturã. Însã nici în scobiturã, nici în zonã, nu era nici un izvor, aºa cã fata a intrat în noroi ºi s-a spãlat cu umezeala acestuia. A doua zi însã, în acel loc curgea apa proaspãtã a unui izvor puternic. La cea de a 13-a întâlnire cu imaginea femeii aceasta a cerut sã fie construitã o capelã în onoarea sa, iar la cea de a 16-a apariþie femeia i-a dezvãluit identitatea sa, ca fiind „Preacurata Mamã”. În total, Bernadette a vãzut-o pe Sfânta Mamã Fecioarã de 18 ori, ultima întâlnire având loc pe 16 iulie 1858.

Foarte repede, mulþi dintre bolnavii care au bãut sau s-au scãldat în apa izvorului din grotã s-au vindecat în mod miraculos. Pe 28 iulie 1858 Episcopul de Tarbes a cerut înfiinþarea unei comisii de anchetã. Mai bine de trei ani ºi jumãtate un grup de clerici eminenþi, doctori ºi oameni de ºtiinþã au analizat spusele lui Bernadette ºi ale altor credincioºi. Pe 18 ianuarie 1862 ei au concluzionat cã Bernadette este o fatã absolut normalã care, într-adevãr a vãzut-o pe Fecioara Maria. Vindecãrile atribuite izvorului de la Massabieille au fost declarate adevãrate, dar inexplicabile, iar autoritãþile au decis sã construiascã o capelã în onoarea Sfintei Mame, pentru a deveni un loc de pelerinaj.

Principala bazilicã din Lourdes cuprinde trei capele, pe lângã care mai sunt ºi alte biserici. Cea mai mare dintre ele este Bazilica Sfântului Pius al X-lea, în care pot intra 30 000 de persoane, aspect deosebit de important, dacã se are în vedere faptul cã anual locul este vizitat de aproape un milion de pelerini. Mulþi vin pur ºi simplu pentru a-ºi manifesta respectul, sau pentru a primi consolare religioasã. Alþii ajung acolo pentru cã sunt într-o stare proastã ºi sperã ca apele binefãcãtoare sã le redea vitalitatea. În total, acolo au fost rezolvate 4 000 de cazuri, de la tuberculozã, orbiri, surziri, pânã la cancer. Tot acolo au mai avut loc ºi 65 de miracole atestate de cãtre Biserica Catolicã ºi atribuite Fecioarei de la Lourdes.

Bernadette în persoanã nu a fost chiar atât de norocoasã. În 1866 ea s-a alãturat surorilor de la Nevers, de la mânãstirea Sfântul Gildard. Dintotdeauna firavã, ea a continuat sã sufere de diferite boli, pânã când a murit, pe 16 aprilie 1879, la vârsta de 35 de ani. În 1925, moaºtele lui Bernadette au fost puse într-o cutie de sticlã, fiind transferate de la capela mânãstirii la cea din Nevers. Se pare cã trupul ei a supravieþuit mai bine în moarte decât atunci când a fost în viaþã, iar doctorul Talon, cel care a asistat la deshumarea cadavrului, a scris mai târziu un articol pentru o revistã medicalã în care afirmã cã starea conservãrii nu a fost un „fenomen natural”. Bernadette a fost canonizatã în 1935, ea însãºi fiind acum un punct de destinaþie pentru pelerini.

58

Miracole moderne

Toate misterele religioase din acest capitol sunt, într-un fel sau altul, asociate cu miracolele. Sunt inexplicabile, Dumnezeu a provocat aceste fenomene. Scepticii contrazic acest lucru ºi spun cã prin natura sa, fiinþa umanã este dispusã sã creadã în miracole, iar fenomenul exercitã o asemenea atracþie cã pînã ºi ateii ºi pragmaticii sunt la un moment dat copleºiþi de acele evenimente bizare. Încã de când a apãrut Omul pe pãmânt, indiferent de religie sau neam, se ºtie cã unele întâmplãri sunt provocate de o zeitate ºi depãºesc puterea noastrã de înþelegere. În ultimii ani astfel de fenomene au devenit extrem de frecvente. Unii considerã cã este o consecinþã a revigorãrii spiritualitãþii colective, în timp ce alþii le pun pe seama febrei sfârºitului de mileniu, care include marile aºteptãri de la secolul care vine, respectiv secolul XXI. Dintr-un motiv sau altul, unele dintre fenomenele semnalate în ultima vreme au fost chiar miraculoase.

Un prim caz relatat de presa din toatã lumea s-a semnalat în aprilie 1968. În oraºul Zeitung din Egipt s-a remarcat o misterioasã apariþie a Fecioarei Maria, fenomen care a durat mai bine de trei ani. Au fost martori oculari peste un milion de oameni, fãrã a-i pune la socotealã ºi pe cei care au vãzut fotografii ºi filme. Printre cei care au vãzut imaginea Fecioarei Maria se numãrã ºi preºedintele egiptean, dictatorul marxist Nasser, care era un ateu convins. Verificarea acestui fenomen nu a fost o pãcãlealã. Poliþia egipteanã a scotocit întreaga zonã ºi încã 140 de kilometri de mile în jurul oraºului Zeitung. Zona a fost cercetatã cu echipament adecvat pentreu detectarea oricãrei aparaturi care ar fi putut sã genereze o astfel de apariþie. Nu s-au gãsit, nici un fel de urme.

Apariþiile spontane au devenit cel mai frecvent gen de miracol modern. În decembrie 1995 o imagine a lui Iisus Hristos a apãrut imprimatã pe o rocã de granit din Australia. Julian Webb, un fermier cultivator de grâu, pe terenul cãruia a fost gãsitã roca, a spus cã într-o noapte a vãzut o razã de luminã care a învãluit o lespede de piatrã. În timp ce se uita la piatra respectivã, treptat a început sã se contureze imaginea lui Iisus. Webb nu se considerã un om

credincios oi nici nu se duce regulat la biserică, dar este convins că a fost martorul unui miracol. În ziua de Crăciun a aceluiaoi an, oamenii din jurul oraoului Teheran, Iran, au declarat că imaginea lui Hristos a apărut atât pe garduri, cât oi pe zidurile clădirilor. În ciuda faptului că marea majoritate a populaţiei este musulmană, toţi martorii oculari sunt convinoi că au văzut într-adevăr imaginea lui Iisus.

La sfârºitul anului 1995, acest gen de apariþii au marcat, începutul unui lung ºir de astfel de fenomene survenite pe tot cuprinsul globului în cursul anului următor. În San Francisco a fost semnalatã apariþia chipului Fecioarei Maria pe acoperiºul unei biserici, în timp ce credincioºii au spus cã au simþit un parfum de petale de trandafir. Într-o altã bisericã, din sudul Australiei, pe un perete interior a apãrut imaginea Sfintei Mame, iar sub clãdire s-a descoperit un izvor cu proprietãþi tãmãduitoare. Cel mai impresionanat exemplu este o întâmplare petrecutã în 1996, cu trei sãptãmâni înainte de Crãciun, când aproape o jumãtate de milion de oamnei au vãzut chipul Fecioarei Maria pe geamurile negre ale unei clãdiri din Florida. Imaginea mãsura 15 metri lãþime ºi 10,5 metri înãlþime. Apariþia continuã sã rãmânã inexplicabilã, în ciuda faptului cã oamenii de ºtiinþã ºi academicienii au cercetat fenomenul.

Pentru americanii de rând, receptivi la cele mai neînsemnate întâmplări aparent inexplicabile, naºterea unui bivol alb este un adevãrat miracol, asemãnător întrucâtva cu marele miracol creºtin. Mai mult decât atât, ei sunt convinºi cã la acest sfârºit de mileniu ne vom confrunta cu un rãzboi religios.

În mare mãsurã importanþa unui miracol depinde de reacþia persoanei care participã la el. Oamenii de ºtiinþã ºi scepticii pun accentul pe adevãr ºi explicaþiile pragmatice. Poate fi oare contestat un eveniment care nu este provocat de voinþa umanã ºi care întãreºte credinþa oamenilor ºi îi ajutã sã trãiascã în pace?

59

Arca lui Noe

Biblia spune cã Dumnezeu l-a avertizat pe Noe cã are de gând sã disrugã rasa umanã deoarece oamenii pãcãtuiau din ce în ce mai mult. El i-a mai spus lui Noe cã vrea sã salveze câte douã fiinþe, pereche, din fiecare specie de animale, precum ºi pe Noe, împreunã cu familia lui, ºi asta pentru ca dupã Marele Potop lumea, marea Creaþie divinã, sã existe în continuare. Dumnezeu l-a instruit pe Noe, spunîndu-i cum sã construiascã o arcã imensã din lemn, care sã adãpostească de furia apelor toate fiinþele specificate de Tatãl ceresc. Arca a avut 13,5 metri lungime, 22,5 metri lãþime ºi 13,5 metri înãlþime. Timp de 40 de zile ºi 40 de nopþi ploaia a cãzut continuu, iar apele au crescut pânã când au acoperit complet suprafaþa Pãmântului. Atât Biblia, cât ºi Coranul spun cã, atunci când apele au mai scãzut, imensa arcã s-a oprit din drumul ei pe ape pe muntele Ararat. Acesta este ºi locul unde cei mai împãtimiþi cãutãtori ai arcei îºi concentrează cercetãrile.

Muntele se aflã pe teritoriul Turciei, în partea de est, aproape de graniþa cu Rusia, Iran ºi Irak. Cea mai înaltã culme are puþin sub 5000 metri înãlþime, dar arca se crede cã se aflã puþin mai jos, într-o prãpastie numitã Strâmtoarea Ahora. În această strâmtoare există un munte acoperit cu gheaþã, numit Al Judi, care ar fi locul unde, potrivit Coranului, s-a oprit celebra arcã. Din pãcate zona este destul de greu de explorat, fiind accesibilã doar douã luni pe an. Dar chiar ºi în această perioadã ghiaþa topitã ºã cãderile de pietre fac din Strâmtoarea Ahora un loc extrem de periculos, în care vãlãtucii de ceaþã ºi gheþarii ascunºi au pus capãt vieþii multor aventurieri. Regiunea este periculoasã ºi din punct de vedere politic. De-a lungul timpului în apropierea acestei zone au fost multe puncte de conflict violent ºi din acest motiv guvernul Turciei descurajează expediþiile organizate. Nici localnicii nu sunt prea cooperanþi, deoarece ei cred cã locul unde zac resturile epavei Arcei lui Noe sunt pãzite de triburile sãlbatice de indigeni.

În ciuda tutror acestor impedimente nenumãraþi curajoºi s-au aventurat în zonã cu speranþa de a descoperi dovezi concrete. Singurele probe, ºi cel mai des întâlnite, au fost resturile de cherestea tratatã ºi prelucratã de mâna omului, neobiºnuite pentru această zonã lipsitã complet de pãduri. Astfel de rãmãºiþe a

descoperit ºi ambasadorul Marii Britanii în Turcia, în timpul unei escalade pe Muntele Ararat, în 1876. Cheresteaua respectivã fusese în mod evident cioplitã manual ºi fusese fixatã, îmbinatã, cu o substanþã neagrã, extrem de durã. Dupã aproape 80 de ani, în 1955, exploratorul Fernand Navara ºi fiul sãu Rafael au descoperit câteva grinzi de lemn într-o crãpãturã din munte. Aceasta a fost datatã cu ajutorul izotopilor de carbon ca având aproape 4000 de ani.

Animalele intrã douã câte douã. Se va afla pânã la urmã locul unde se gãsesc rãmãºiþele Arcei lui Noe?

Au existat la un moment dat ºi documente menite sã ateste vizualizarea arcei în sine. Primul eveniment de acest gen a avut loc în 1856, când un grup de tineri cercetãtori englezi a escaladat muntele împreunã cu doi ghizi localnici. În ciuda faptului cã toþi membri acelei expediþii au jurat sã pãstreze secretã descoperirea lor, doi dintre ei au fãcut unele dezvãluiri când s-au aflat pe patul de moarte.

---

* Unul din numele de botez ale Þarului Nicolae al II-lea (n.tr.)

În 1910, o expediţie militară oficială, autorizată de către Czar*, a pretins că a găsit Arca lui Noe şi a făcut măsurători şi fotografii. Toată documentaţia a fost trimisă înapoi la Czar, însă a dispărut în timpul Revoluţiei Comuniste. Au rămas doar declaraţiile martorilor oculari. Interesant este că toţi cei care au pretins că au găsit arca au indicat aceeaşi zonă de pe Muntele Ararat.

În ultimii ani, cu ajutorul tehnologiei moderne s-a reuşit obţinerea unor imagini globale a versantului, însă nu s-a putut observa nimic deosebit, fapt ce sugerează posibilitatea ca rămăşiţele arcei să se găsească în altă parte. În 1949 un avion al Statelor Unite ale Americii, aflat în misiune în zonă a fotografiat o formă neobişnuită pe un platou din nord-vestul muntelui Ararat, la înălţimea de 4600 de metri, pe celălalt versant faţă de Strâmtoarea Ahora. În iamgine părea să se vadă prora unui vas ieşind dintr-un gheţar. Fenomenul, denumit „Anomalia de pe Ararat" şi a fost cercetat din nou în 1970, când un satelit militar secret a furnizat imagini detaliate din zonă. Pe măsură ce satelitul mătura zona, imaginile furnizate deveneau din ce în ce mai clare, şi au dezvăluit o formă de aproape 180 metri lungime despre care unii experţi afirmă că este posibil să fie structura de lemn a unei nave antice, în timp ce alţii cred că poate fi o simplă rocă, sau o veche fortăreaţă, sau chiar un avion prăbuşit. Evident, cercetătorii ar putea aduna date concrete dacă s-ar duce la faţa locului, însă tensiunile dintre autorităţile care guvernează Turcia şi populaţia kurdă din zonă împiedică acest lucru. Atîta vreme cît o echipă de arheologi nu va examina şi fotografia, la faţa locului, posibilele rămăşiţe, misterul Arcei lui Noe va rămâne neelucidat.

60

Sfântul Medard

La moartea diaconului Parisului, Francois de Paris, în mai 1727, s-a organizat o ceremonie funerarã extrem de fastuoasã. Întreaga comunitate s-a întristat foarte tare pentru cã diaconul a murit foarte tânãr, la vîrsta de 37 de ani ºi, mai mult decât atât, se spune cã avea ºi miraculoase puteri tãmãduitoare.

Atunci, în mai 1727, un impresionant cortegiu funerar a însoþit coºciugul pânã la locul unde a fost depus, pe altarul unei bisericuþe din Saint Medad. Unul câte unul, membri comunitãþii s-au perindat pe lângã trupul neînsufleþit pentru a-ºi manifesta respectul, afecþiunea ºi tristeþea. Un bãieþel infirm s-a târât cu ajutorul tatãlui sãu pânã la sicriu. ª i în timp ce se uitau la faþa liniºtitã a clericului, brusc, bãiatul a fost cuprins de convulsii violente. Oamenii din jurul lor l-au scos din altar ºi, la fel de brusc, convulsiile au încetat. Bãieþelul a deschis ochii ºi s-a ridicat în picioare. În acel moment ºi-a dat seama cã piciorul drept, care avea o malformaþie, s-a vindecat! Foarte fericit a început sã cânte ºi sa danseze prin bisericã.

Acest eveniment a fost primul dintr-o serie de miracole care s-au întâmplat într-o perioadã de peste cinci ani în Saint-Medard. Remarcabilã în cazul seriei de evenimente inexplicabile de la Saint-Medard este integritatea celor care au fost martori. Chiar dacã mulþi dintre discipolii diaconului erau sãraci, bolnavi ºi poate uºor de pãcãlit, printre martori au fost ºi avocaþi, oameni de ºtiinþã ºi alte persoane publice respectabile. Cea mai detaliatã ºi mai credibila mãrturie a venit din partea unui magistrat, Louis-Basile Carré de Montgéron. Acesta auzise despre ceea ce se întâmpla la Saint-Medard de la un prieten de-al sãu, un avocat, Louis Adrien de Paige ºi considera cã totul era o pãcãlealã. La insistenþele prietenului sãu, fãrã a manifesta prea mult entuziasm, Montgéron s-a lãsat convins sã meargã la Saint-Medard. Cei doi au ajuns în localitate în dimineaþa zilei de 7 septembrie 1731. Ceea ce a vãzut Montgéron de îndatã ce a pãtruns în incintã l-a ºocat. A vãzut femei scrijelind pe podea, bãrbaþi bãtând alte femei cu nuiele sau cu vergelede metal. A vãzut chiar ºi o femeie ale cãrei sfârcuri fuseserã prinse într-un cleºte de metal. Cu toate acestea, femeile nu pãreau sã sufere, ba dimpotrivã, cereau sã fie pedepsite cu mai multã asprime.

Prietenul sãu Paige i-a explicat cã acest tratament le vindecã pe femei de malformaţii ºi boli. Montgéron era tot mai intrigat de ceea ce vedea ºi a fost de-a dreptul ºocat când, la un moment dat, a observat o fetiţã care stãtea la o masã ºi mânca dintr-o farfurie. Când s-a apropiat a vãzut cã fetiţa mânca fecale umane ºi bea urinã. Cu ceva timp în urmã fata suferise de o afecţiune psihicã. Acum însã se vindecase. La un moment dat, a început sã vomite. Deºi mâncase ceea ce mâncase, pe gura ei ieºea pur ºi simplu lapte de vacã. În periplul sãu prin curtea bisericii, Montgéron s-a oprit lângã un grup de femei care curãţau tãieturi ºi rãni infectate pur ºi simplu prin lingere. Montgéron a stat ºi s-a uitat cum i s-au curãţat rãnile unui bãieţel care suferea de o infecţie îngrozitoare la un picior. După îndepãrtarea bandajului, chiar ºi femeia care urma sã-l cureţe a recurs la o rugãciune pentru a cãpãta curaj. Montgéron a putut vedea cum pe mãsurã ce femeia curãţa ºi înghiţea ţesutul infectat, pielea piciorului rãmânea absolut curatã a fost profund impresionat de miracolele pe care le-a vazut Montgéron la Saint-Medard pe parcursul primei sale vizite. El a continuat sã viziteze biserica pânã când a adunat suficient material pentru a putea scrie o carte absolut incredibilã. Deoarece a îndrãznit sã îi înmâneze un exemplar din acea carte dezgistãtoare ºi Regelui Ludovic al XV-lea Montgéron a fost aruncat în închisoare. Însã nu a putut fi redus la tãcere ºi drept urmare el a mai publicat încã trei cãrţi care conţineau descrieri detaliate despre ceea ce se întâmpla la Saint-Medard. Oficialitãţile s-au temut cã miracolele de la Saint-Medard vor submina autoritatea regalã ºi au încercat sã închidã biserica. Marele Voltaire remarca sarcastic la acea vreme: „Regele i-a poruncit Lui Dumnezeu sã nu mai facã miracole în cimitirul de la Saint-Medard”.

Soldaţii ajunºi la faţa locului nu au reuºit sã încercuiascã zona. Poveºtile de la Saint-Medard s-au împrãºtiat ºi au persistat în timp. Referindu-se la Saint-Medard, filosoful scoţian David Hume a scris cã nicicând nu a existat un loc unde atât de multe miracole sã fie atribuite unei singure persoane, reprezentate de Francois de Paris.

Este cu adevãrat un mister care nu a fost dezlegat.

61

Stigmatele

Apariţia stigmatelor este un fenomen atât de vechi, atestat documentar încât foarte mulţi sceptici au fost nevoiţi să admită că este o realitate. Durerea care însoţeşte apariţia semnelor pe mâini, picioare, pe faţă şi pe frunte aminteşte de aceea suferită de Hristos când a fost crucificat. Deseori rănile care apar sângerează, sau secretă un lichid. Ele pot apărea şi dispărea în numai câteva ore. De obicei, astfel de semne pot fi văzute numai la sfinţi, sau la persoane foarte religioase. Şi nu este vorba numai de o retrăire fizică a suferinţelor îndurate de Hristos; mulţi dintre cei care au avut astfel de experienţe au spus că pentru tot restul vieţii au rămas cu o senzaţie de teamă şi durere. Câteva dintre aceste persoane au afirmat chiar că au simţit pe spate şi plezniturile de bici. Credincioşii consideră că durerea este parte integrantă a acestui fenomen al apriţiei stigmatelor.

Una dintre cele mai cunoscute persoane care au trăit această experienţă a stigmatelor, a fost Sfântul Francis din Assisi. Semnele i-au aparut în 1222 şi nu au fost simetrice. Pielea de pe mâini şi picioare s-a răsfrânt şi a format cruste, ca şi când acolo ar fi existat cuie. De atunci şi până în prezent s-au semnalat peste 300 de cazuri de apariţii a stigmatelor, în 62 dintre acestea fiind vorba de sfinţi. La fel de bine cunoscut este şi cazul lui Georgio Bongiavani. S-a spus că aparent rănile de la mâini şi de pe frunte îi apăreau şi dispăreau aproape după bunul lui plac.

Încă nu s-a găsit explicaţia ştiinţifică pentru apariţia şi dispariţia

acestor stigmate. Oamenii de ºtiinþã care au studiat cazurile au descoperit cã din rãni se scurge fie un sânge care este diferit, ca grupã, de cel obiºnuit al persoanei, fie un lichid necunoscut; uneori, rãnile emanã un parfum deosebit.

În accepþiunea popularã, acest fenomen al apariþiei stgmatelor este o stare psihosomaticã indusã în funcþie de gradul de concentrare psihicã în timpul rugãciunii. Existã pãreri potrivit cãrora persoanele respective provoacã în mod inconºtient apariþia acestor semne prin invocarea adoraþiei faþã de Hristos. Mulþi dintre cei care au trãit astfel de experienþe au spus cã rãnile le-au apãrut în momentele de mare fervoare religioasã din preajma Paºtelui, când empatia faþã de suferinþele lui Hristos este accentuatã. În orice caz, s-a observat cã stigmatele apar în aceleaºi locuri în care statuia pe care o venereazã respectivele persoane are semnele de þintuire în cuie. Dacã statuia este reprezentatã ca fiind þintuitã de încheieturile mâinilor ºi de glezne, atunci acestea sunt locurile unde apar stigmatele. Dar, bineînþeles, existã o altã teorie potrivit cãreia aceste semne sunt trimise de Dumnezeu ca un dar destinat numai persoanelor foarte religioase.

62

Giulgiul de la Torino

Giulgiul de la Torino este probabil cea mai cunoscutã relicvã religioasã din lume. Vãlul are 9 metri lungime ºi 1,3 metri lãþime ºi are foarte clar impregnatã imaginea trupului unui bãrbat cu barbã, despre care se spune cã este Iisus Hristos. Potrivit legendei, vãlul a fost folosit de Iosif din Arimateea pentru a înveli trupul lui Hristos dupã crucificare. Prima notificare a acestui vãl în analele istoriei apare în anul 1357, într-un sãtuc din Lirey, Franþa. În 1457, vãlul este menþionat în Chambery, în regiunea Savoy, unde rãmâne pânã în 1532, când a fost aproape distrus într-un incendiu. În 1578, a fost dus la Torino, unde se aflã ºi în prezent. Biserica Catolicã este convinsã cã giulgiul, care astãzi este foarte rar expus în public, pãstreazã într-adevãr uimitoarea dovadã fizicã a trupului lui Hristos. Cu toate acestea, organizaþiile religioase nu au avut întotdeauna aceeaºi atitudine. Cercetãtorii au scos la ivealã un document adresat în 1389 de cãtre Episcopul de Troia Papei Clement al VII-lea. Episcopul i-a cerut Papei sã redacteze un document prin care sã declare giulgiul o simplã picturã. Episcopul a susþinut cã imaginea nu este în fapt altceva decât opera unui artist care a realizat-o iniþial ca pe un simplu obiect decorativ, dar care, ulterior a fost folositã de cãtre preoþii din Lirey pentru a pãcãli ºi manipula publicul. În cele din urmã, Papa i-a dat dreptate Episcopului, dar a mai trecut o vreme pânã la redactarea documentului. Papa a hotãrât cã giulgiul mai poate fi expus, însã de fiecare datã a cerut preoþilor sã înºtiinþeze publicul cã artefactul nu este decât o picturã care doar reproduce îmbrãcãmintea originalã a lui Iisus Hristos. Cu timpul, aceastã practicã a fost datã uitãrii ºi nu s-au mai formulat dubii în privinþa autenticitãþii giulgiului.

În 1898 experþi în arta fotograficã au descoperit cã imaginea de pe giulgiu este de fapt o fotografie în negativ, ale cãrei linii, observate invers au scos la ivealã ºi mai multe detalii despre trup. În 1901 dr. Paul Vignon a enunþat teoria potrivit cãreia fenomenul imprimãrii imaginii corpului pe giulgiu s-a produs datoritã amoniacului emanat de corpul lui Hristos dupã teribila sa moarte. Vignon ºi-a exprimat convingerea cã din punct de vedere calitativ imaginea imprimatã pe giulgi depãºeºte abilitatea oricãrui falsificator ºi deci nu poate fi decât autenticã.

Dar acesta nu este ºi punctul de vedere al experþilor din epoca modernã. În 1979 dr. Walter McCrone a coordonat o echipã care a efectuat o serie de teste ºtiinþifice ce au dus la descoperirea unor urme de pigmenþi specifici substanþelor folosite la realizarea picturilor, respectiv urme de tempera. Nu s-a descoperit absolut nici o urmã de sânge. Trebuie fãcutã precizarea cã tempera era o substanþã frecvent folositã de cãtre pictorii din perioada medievalã, iar teorii recente afirmã cã în fapt culoarea maronie închisã de pe giulgiu nu este decât rezultatul transformãrii în timp a culorii galbene. De asemenea, culoarea de fond de pe restul giulgiului ar fi rezultatul unei decolorãri într-o nuanþã mai palidã, ceea ce i-a determinat pe primii cercetãtori sã confunde acest proces cu aºa-zisul efect al imaginii negative.

explicatie foto ??????????

Ultimele ºi totodatã cele mai relevante teste care s-au efectuat recent, cu ajutorul izotopilor de carbon, în 1988, în laboratoarele din Elveþia, Anglia ºi Statele Unite ale Americii, au concluzionat cã materialul a fost confecþionat între anii 1260 ºi 1390 dupã Hristos, ceea ce corespunde perioadei isorice a producerii picturii. De asemenea, o altã dovadã evidentã împotriva autenticitãþii giulgiului este Noul Testament în sine unde se spune clar cã Iisus a fost înormântat cu trupul aproape gol, ºi nu înfãºurat într-un vãl. La aceasta se adaugã faptul cã pânã în secolul al XIV-lea, nu existã nici o menþiune despre existenþa giulgiului. Apoi, se vede foarte clar cã imaginea de pe giulgiu este decoloratã (procesul de deteriorare fiind evident în perioada cât artefactul a

fost în posesia Bisericii Catolice), în timp ce primelor descrieri ale martorilor, imaginea era luminoasã.

În ciuda controverselor din jurul acestui giulgiu mai existã încã oameni care cautã dovezi pentru a-i dovedi autenticitatea. Conform uneia dintre teoriile recente mostrele prelevate din giulgiu pentru a fi testate cu izotopi de carbon au fost contaminate de fungi ºi bacterii care s-au dezvoltat pe material de-a lungul timpului. Aceastã teorie este invocatã ºi în cazul testelor efectuate pe materialele cu care erau înfãºurate mumiile egiptene ºi care au fost datate cu sute de secole mai târziu decât rãmãºiþele umane pe care le acopereau. Însã marea majoritate a oamenilor de ºtiinþã nutreºte convingerea cã Giulgiul de la Torino nu este decât o simplã picturã medievalã cãreia, mai târziu, i-au fost atribuite cabotaþii mistice. În aceste condiþii se poate spune cã giulgiul este cel mai mare mister care a fost elucidat.

63

Vãlul Veronicãi

Giulgiul de la Torino nu este singurul artefact strãvechi despre care se spune cã ar purta amprenta misterioasã a trãsãturilor lui Hristos. Legenda creºtinã vorbeºte despre un presupus vãl din olandã care, în acelaºi mod inexplicabil, are imprimatã pe el chipul lui Hristos. Este o bucatã de pânzã despre care se crede cã ar avea miraculoase puteri de vindecare. ªi întocmai ca Giulgiul de la Torino, reprezintã o sursã de controverse. Însã vãlul însuºi este înconjurat ºi de date mistere în afarã de apariþia amprentei. Vaticanul susþine cã a pãstrat vãlul în arhivele sale începând cu secolul al XII-lea, însã, în 1999, un specialist în istoria artei creºtine, care lucreazã pentru Vatican, a afirmat cã a gãsit vãlul autentic ascuns undeva într-o abaþie italianã izolatã. Aºadar, ce sã credem?

Când Hristos îºi purta crucea prin Ierusalim, în drum spre, locul unde avea sã fie crucificat, o femeie a ieºit din mulþime ºi i-a ºters sudoarea ºi sângele de pe faþã cu vãlul sãu. În semn de recunoºtinþã, El ºi-a imprimat trãsãturile pe pânzã. Deºi acest episod nu este menþionat în Scripturã, legenda spune cã numele femeii era Veronica. Se spune cã ea a pãstrat pânza ºi a descoperit cã avea puteri tãmãduitoare. A dus vãlul la Roma, unde l-a folosit pentru vindecarea împãratului Tiberius apoi l-a dãruit Papei Clement ºi Bisericii Catolice.

Documetele istorice atestã cã vãlul se aflã la Roma cel puþin din secolul al IV-lea. În anul 1297 a fost aºezat în Bazilica din Vatican ºi a devenit obiect de adoraþie pentru pelerinii care credeau cã imaginea era cu adevãrat o reprezentare autenticã a trãsãturilor lui Hristos. Imaginea era aproape identicã cu cea de pe Giulgiul de la Torino. În anul 1608, zona Bazilicii în care era expus vãlul a fost demolatã cu scopul reconstrucþiei ºi pânza a fost depusã în arhivele Vaticanului. Sub o atenta supraveghere, era scoasã o datã pe an spre a fi arãtatã publicului. Sau cel puþin, aºa credeau catolicii.

În ziua de 3 iunie 1999, un profesor de istoria artei creºtine de la Universitatea Gregorianã din Vatican, care era ºi consilier oficial al Comisiei Papale pentru Istoria Culturalã a Bisericii, a dezvãluit cã a încheiat cu succes o investigaþie de 13 ani în scopul gãsirii Vãlului original al Veronicãi. Iezuit

german, Heinrich Pfeiffer a explicat cã artefactul prezentat anual era doar o copie creatã de Vatican pentru a nu dezamãgi pelerinii.

explicatie foto ??????????

El a susţinut cã a gãsit relicva originalã într-o abaţie din cãtunul Monopello, situat în vãrful munţilor Alpi din Italia. Documente din mãnãstirea cãtunului au scos la ivealã faptul cã soţia unui soldat întemniţat a furat vãlul în anul 1608 şi l-a vândut unui nobil din Monopello în schimbul eliberãrii soţului ei din închisoare. Nobilul a dãruit vãlul cãlugãrilor capucini din abaţie, care, de atunci, l-au ţinut în mãnãstire şi l-au venerat ca pe un obiect sacru.

Vãlul gãsit de Pfeiffer este o pânzã aproape transparentã cu o lãţime de 6.7 inci* şi o lungime de 9.4 inci**. Imaginea de un roşu închis înfãţişeazã un bãrbat cu barbã, pãrul lung şi ochii deschişi. Sunt prezente şi urme de picãturi roşii, despre care se crede cã ar fi sânge. Imaginea apare şi sã dispare în funcţie de luminã – o particularitate despre care Pfeiffer spune cã ar fi putut fi consideratã supranaturalã în vremuri mai puţin evoluate. Totodatã, Pfeiffer a dezvãluit cã testarea cu ultraviolete a vãlului a confirmat faptul cã imaginea nu a fost creatã cu ajutorul vreunei vopsele şi cã a fost impregnatã identic pe ambele pãrţi.

Scepticii nu sunt convinşi. Ei considerã cã materialul extrem de subţire al pânzei a permis imaginii sã se impregneze şi sã fie aceeaşi pe ambele pãrţi. Mulţi cred cã similitudinile dintre vãl şi Giulgiul de la Torino existã fiindcã vãlul a fost o copie deliberatã a pânzei mai mari. Totodatã, ei subliniazã cã întâlnirea Veronicãi cu Hristos nu a fost niciodatã atestatã istoric şi cã însuşi numele ei este o fictiv – fiind un amalgam al cuvintelor latine, vera icon' care semnificã ‚imagine adevãratã.

Singura modalitate ştiinţificã prin care se poate determina vechimea pânzei este cea prin datare cu carbon, însã din pricina fragilitãţii ei, ar putea fi distrusã în timpul unor astfel de teste. Pfeiffer, n-a avut nici un dubiu în privinţa autenticitãţii vãlului, fiind pe deplin convins cã el a descoperit adevãratul artefact. Însã, pentru alţi catolici, lucrurile nu sînt atât de simple. Chiar dacã acceptã legenda, nu pot decide care cele douã vãluri este o relicvã autenticã.

* Aproximativ 17 cm. (n.tr.)
** Aproximativ 24 cm. (n.tr.)

64

Statui care plîng

Fenomenul statuilor religioase care plâng sau lãcrimeazã este, în religia catolicã, una dintre cele mai vechi ºi mai stereotipe imagini a puterilor divine. În Irlanda, America de Sud ºi Europa de Sud exista relatãri bine documentate despre figurine reprezentând-o pe Fecioara Maria din care se preling lichide bizare. ª i, în timp ce scepticii considerã cã existã motive întemeiate pentru a pune la îndoialã veridicitatea unor asemenea întâmplãri, pentru locuitori zonelor respective, acestea sunt adesea explicabile doar prin termenul ‚miracol'.

În noiembrie 1992, o statuie de porþelan în alb ºi albastru, înaltã de 6 inci*, reprezentare a Fecioarei Maria, a început sã plângã cu lacrimi de sânge la Santiago, Chile. Figurina, care aparþinea unei casnice din partea locului, a devenit punct de atracþie pentru locuitorii cartierului La Cisterna ºi a fost chiar testatã de poliþia chileanã. Medicii legiºti din Santiago au descoperit cã lichidul scurs din ochii statuetei era sânge uman din grupa O-4.

Un eveniment similar s-a petrecut in micul sat Mura, aflat în Spania, la 35 de mile** la nord de Barcelona. Lângã biserica satului, o statuie din marmurã a Fecioarei Maria, înaltã de douã picioare***, fusese aºezatã pe un piedestal înalt de ºapte picioare****. În martie 1998, preotul local, Luis Costa, a descoperit cã aceasta plângea cu lacrimi de sânge. Locuitorii din Mura au fost convinºi cã fenomenul era real. Investigaþii ulterioare au dezvãluit cã sângele avea caracteristici umane.

Scepticii au respins categoric aceste poveºti. Unii susþin teorii fanteziste potrivit cãrora cã apa ar fi absorbitã la baza statuii, s-ar amesteca apoi cu lutul roºu dinãuntru pentru a ieºi ulterior prin cap sub forma unui lichid sîngeriu. Alþii sunt ferm convinºi cã aceste evenimente sînt rezultatul unui truc magic. Evident, locul exact în care apare sângele pe asemenea statui este rar confirmat de vreun martor. Distrãgând oamenilor atenþia, este uºor sã acþionezi asupra

---

* Aproximativ 15 cm. (n.tr.)
** 1 milã = 1609 (n.tr.)
*** Aproximativ 61 cm (n.tr.)
**** Aproximativ 213 cm (n.tr.)

figurinelor fãrã sã fii observat. Însã aceste explicaþii sînt respinse de un public credul. Deºi descoperirea adevãrului este esenþialã, acest gen de misticism demonstreazã cã, în viaþã, încã existã anumite lucruri pe care pur ºi simplu nu le putem explica.

explicatie foto ??????????

FENOMENE
❑
PUTERI
PARAPSIHICE

65

Aure º i tehnica de fotografie kirlianã

Exact aºa cum fiecare organism viu eliberează energie, gaze º i cãldurã, la fel se crede cã emite o aurã de vitalitate în jurul corpului semnificativã pentru gândurile, º i starea de sãnãtate a acestuia. Aura este un concept folosit din cele mai vechi timpuri. Deº i majoritatea oamenilor nu le pot detecta, exista persoane cu puteri parapsihice care pot vedea aceste semne ale forþei vitale. În ultimii ani, s-a încercat sã se gãsească o modalitate de a înregistra aura, pentru a putea fi vãzutã º i de oamenii obiº nuiþi. Adepþii acestei idei au convingerea ca vom putea folosi aura pentru a rezolva problemele emotionale, psihologice º i de sãnãtate.

Cunoºtinþele noastre despre aurã provin doar de la cei care o pot vedea. Potrivit lor, culoarea aurei unui individ º i distanþa acesteia faþã de corp, adesea furnizează informaþii vitale despre starea de sãnãtate generalã a persoanei. Se spune cã nuanþele º i intensitatea aurei fluctuează constant, în funcþie de stãrile, gândurile º i gradul de obosealã al individului. Întrucât studiile în acest domeniu s-au înmulþit, s-a elaborat un catalog de calitãþi ale aurei, la care se fac permanent adãugiri descoperindu-se noi detalii menite sã ajute la înþelegerea semnificaþiei lor. Spre exemplu, o aurã verde reflectã factori de ordin intelectual, în timp ce orice nuanþe de gri sau maro reflectã boala. Totuº i, º tiinþa nu a condus la un rezultat concludent º i tehnici diferite în fotografie sunt constant îmbunãtãþite, în încercarea de a capta aura pe un suport solid.

Prima persoanã care a folosit aura în scopuri medicale a fost Walter Kilner, º eful secþiei de electroterapie din cadrul spitalului St. Thomas din Londra, în 1911. Kilner a descoperit cã, privind pur º i simplu printr-o sticlã coloratã, putea sã vadã o dârã de luminã care învãluia corpul pacientului. El a sesizat cã lumina îº i schimba culoarea, intensitatea º i forma, în funcþie de starea de sãnãtate a pacientului. Kilner era singurul care putea sã vadã lumina º i de-abia în 1939, cercetãrile sale au fost duse mai departe. Semyon Kirlian, un electrician rus care lucra într-un spital, a descoperit din întâmplare o metodã de fotografiere cu totul unicã. El a constatat cã, plasând un organism viu pe o placã fotograficã º i trecând prin el un voltaj puternic, în jurul lui, apare, ca un halou, o imagine absolut uimitoare în diferite º i bizare culori.

Kirlian ºi soþia sa, Valentina, au perfecþionat tehnica. Prima fotografie realizatã înfãþiºa o frunzã cu milioane de puncte de luminã în portocaliu ºi turcoaz, care pãreau sã fie emanate din nervurile frunzei, ºi o aurã bizarã în jurul marginilor frunzei. De-a lungul timpului ei au realizat multe experimente ºi chiar au elaborat un instrument menit sã surprindã aure în miºcare. Ei au remarcat cã, în timp ce subiecþii vii, sãnãtoºi, creau imagini ce prezentau un contur radiant ºi cât se poate de desluºit, subiecþii suferinzi ºi aflaþi pe moarte prezentau aure lipsite de intensitate.

Totodatã, Kirlian a propus ºi demonstrat teoria conform cãreia culori diferite sunt emanate de gânduri, sentimente ºi stãri diferite. Un experiment absolut fascinant a avut loc când un om de ºtiinþã le-a dat spre studiu douã frunze aparent identice. Cei doi au fost surprinºi sã constate cã una pãrea sã aibã o aurã foarte bizarã, deºi arãta normalã.

În anii 70 ºi ’80, Thelma Moss, parapsiholog la Univestitatea California, a avansat ideea folosirii puterii aurelor în scopuri medicale. Ea a promovat concepþia conform cãreia descoperirea lui Kirlian este o modalitate de a arãta ‚bioenergia’ ca un subiect tangibil, demonstrabil ºi chiar a cãlãtorit în Uniunea Sovieticã pentru a discuta tehnici diferite cu cercetãtorii fenomenelor paranormale de acolo. Ea dorea sã foloseascã aura lui Kirlian pe post de instrument de diagnosticare ºi era convinsã cã acest subiect reprezenta urmãtorul pas major în cercetarea medicalã. Din nefericire, Moss a murit în 1997 fãrã sã-ºi realizeze pe deplin obiectivul.

De fapt, tehnica de fotografiere kirlianã este consideratã de comunitatea ºtiinþificã drept o modalitate de determinare a bolilor extrem de incertã. S-a evidenþiat faptul cã umiditatea, presiunea aerului ºi câmpul electric de mare voltaj, au cu toate un efect însemnat asupra fotografiei rezultate. Cu toate acestea, adepþii ideii aurei sunt convinºi cã suntem înconjuraþi de o energie vitalã ºi cã existenþa ei poate fi demonstratã. Ei susþin cã este doar o chestiune de timp pânã la elaborarea unei tehnici adecvate ºi cã un întreg univers de rezolvare a nevoilor personale ne va fi dezvãluit.

66

Radiestezia

Vechea poveste despre un om cu un bãþ bifurcat la vârf care cautã apã este bine cunoscutã. Initial, el nu gaseste nimic, dar, pe mãsurã ce se apropie de un copac, anumite puteri încep sã tragã vãrful bãþului în jos. Omul aratã triumfãtor, simþind cã talentul ºi tehnica sa i-au fost recunoscute. Însã apoi zãreºte un câine mai degrabã satisfãcut de sine, stând lângã pom cu una dintre labe ridicatã în aer! Procesul folosit de om se numeºte radiestezie ºi poate fi folosit la gãsirea petrolului, aurului, apei ºi chiar a mingilor de golf. Este cunoscutã drept una dintre cele mai vechi puteri parapsihice, ea permiþând o legãturã directã a omului cu pãmântul. Dar funcþioneazã radiestezia cu adevãrat?

De-a lungul secolelor, radiestezi ºtii ºi-au fãcut adesea simþitã prezenþa. Se spune cã desene din peºteri aflate în Irak ºi Spania înfãþiºeazã radiestezi ºti lucrând în timpuri preistorice, iar gravuri în lemn din Marea Britanie ºi China anticã ilustreazã îndelungata tradiþie a radiesteziei. În Evul Mediu, radiestezi ºtii au fost denigraþi, fiind puºi pe aceeaºi treaptã cu vrãjitoarele ºi cei ce se închinau diavolului; Martin Luther a susþinut chiar cã radiestezia era ‚lucratura diavolului. Cu toate acestea, istoria ne aratã cã multe grupãri oficiale i-au recunoscut pe radiestezi ºti. Se pare cã cei germani erau invitaþi sã asiste minerii britanici în timpul domniei Reginei Elizabeta I ºi se susþine cã organizaþiile militare moderne recurg adesea la serviciile lor. Dupã toate probabilitãþile, generalul Pattern a folosit radiestezi ºtii ca sã gãseascã apã, cu scopul înlocuirii fântânelor distruse de forþele militare germane în timpul celui de-al doilea rãzboi mondial. În mod similar, infanteria marinã a SUA ar fi folosit radiestezia pentru a gãsi minele puse în timpul rãzboiului din Vietnam ºi armata Marii Britanii a procedat în acelaºi fel în rãzboiul din insulele Falkland.

Cea mai obiºnuitã metodã folositã de radiestezi ºti este aceea de a parcurge în cerc, cu instrumentele lor, zona în care cautã. Acestea pot fi ramuri bifurcate la capãt care se îndreaptã spre pãmânt când radiestezistul se aflã deasupra lucrului pe care îl cautã, sau, mult mai des întâlnite sunt douã tije în formã de L, fãcute din cupru, lemn sau sârmã, þinute fiecare într-o mânã. Radiestezistul le þine în palmã cu partea cea mai lungã din ‚L îndreptatã înainte. Când el se apropie de obiectul cãutat, tijele se rotesc în palme ºi se ating, formând o

cruce. O altã modalitate de radiestezie este aceea de a folosi o bucatã de sfoarã la capãtul cãreia este legat un cristal. Pendulul se balanseazã uºor ºi radiestezistul este astfel ghidat cãtre ceea ce cautã. Însã cea mai impresionantã demonstraþie a abilitãþilor se realizeazã atunci când radiestezistul nici mãcar nu se aflã în zona supusã cãutãrii ºi pur ºi simplu îºi foloseºte tehnica de radiestezie deasupra unei hãrþi, pentru a localiza un obiect sau o substanþã.

Radiestezia folositã pentru gãsirea apei: se bazeazã radiestezieºtii pe ceva real sau nu fac decât sã îºi piardã timpul?

Există câteva teorii care încearcă să explice de ce se mișcă nuielușele. Unii sunt de părere că este vorba despre energia electromagnetică sau alte forțe ale pământului. Totuși, cea mai plauzibilă explicație o constituie stimulii nervoși trimiși spre palmele radiestezistului. În general, s-a admis că fenomenul radiesteziei nu este controlat de factori chimici sau fizici, ci mai degrabă de abilitatea psihică a radiestezistului. Se spune că, în timp și cu ajutorul exercițiului, acesta își poate perfecționa abilitățile. Există câteva rezultate absolut remarcabile obținute de radiesteziști experimentați. Într-un raport elaborat în anul 1995 de Hans-Dieter Betz, fizician la Universitatea din Munchen, s-a susținut că unii radiesteziști au atins o rată a reușitelor de 96% în 691 încercări de forare în scopul găsirii apei în Sri Lanka. De atunci, guvernul german a sponsorizat 100 de radiesteziști ca să găsească apă în zonele aride din sudul Indiei.

Cu toate acestea, potrivit opiniei științifice curente, la aceleași rezultate obținute prin radiestezie putem ajunge pur și simplu prin noroc. Într-adevăr, există o multitudine de competiții la nivel înalt care aduc premii consistente radiesteziștilor. Astfel s-a instituit un premiu de un milion de dolari celui care poate atinge o rată a succesului de 80% în găsirea apei care curge prin conducte sub pământ, în condiții controlate. Banii nu au fost niciodată câștigați.

Unii radiesteziți încă își folosesc abilitățile pentru a duce un trai bun – câțiva dintre cei mai experimentați sunt angajați pe post de consilieri în cadrul companiilor de forare și minerit, pentru căutarea mineralelor. Totuși, adevărul este că oamenii de știință sunt întotdeaun sceptici față de fenomenele pe care nu le pot explica. Dar, spre deosebire de alte puteri parapsihice, radiestezia reprezintă o activitate pe care, cel puțin, o poate încerca oricine. Așa i cine știe, dacă exersați, nu uitați că există un cec de un milion de dolari care așteaptă să fie încasat!

67

Percepþia extrasenzorialã º i telekinezia

PERCEPÞIA EXTRASENZORIALÃ (ESP*) º i telekinezia sunt cele douã forþe care guvernează toate misterele umane. Percepþia extrasenzorialã este abilitatea de a detecta sau de a înþelege fenomene care nu pot fi distinse prin cele cinci simþuri, în timp ce telekinezia este o forþã naturalã care poate fi folositã pentru a afecta lumea în mod fizic, fãrã implicarea unui contact fizic. Împreunã, aceste douã abilitãþi sunt cunoscute sub numele de puteri parapsihice sau ‚psi' º i, potrivit multor cercetãtori, acestea sunt înnãscute la toþi oamenii. Alþi oameni de º tiinþã considerã cã nu sunt decât vorbe goale, farse sau scamatorii care nu au fost niciodatã demonstrate sau controlate în condiþii de laborator.

Percepþia extrasenzorialã este cunoscutã de secole întregi, sub forma telepatiei sau clarviziunii º i existã oarecari temeiuri pentru a lua în considerare posibilitatea existenþei ei. Se º tie cã animalele au instincte º i simþuri care par inexplicabile dacã ne bazãm doar pe cei cinci receptori cunoscuþi. Spre exemplu, existã câini dresaþi care simt cã un epileptic va avea o crizã º i îl pot avertiza pe cel aflat în suferinþã sã îº i ia medicamentele º i mãsurile necesare de precauþie. Susþinãtorii percepþiei extrasenzoriale umane afirmã cã noi avem abilitãþi similare, adânc înrãdãcinate în instinctele naturale, însã din cauza stilului de viaþã modern, orientat cãtre confort, acestea au rãmas în stare latentã.

Primele experimente în domeniul percepþiei extrasenzoriale au fost realizate în anii '30 de Joseph Banks Rhine. Rhine, cercetãtor la Universitatea Duke din Durham SUA, a elaborat testarea ESP, jocul de ghicire a cãrþilor. Rhine întreba subiecþii experimentelor sale pe care dintre cele cinci cãrþi o þinea în mânã. – ele înfãþiº au un cerc, un pãtrat, semnul plus, o stea sau trei linii unduite. Pachetul conþinea 25 de cãrþi º i rata de succes a subiectului, raportatã numai la statistici de probabilitate indica implicarea unui simþ extern, necunoscut.

---

* Extra-sensory perception (n.tr.)

Rhine a concluzionat cã percepþia extrasenzorialã este un fenomen autentic care poate fi afectat de omul implicat în experiment. El a descoperit cã, dacã oamenii erau relaxaþi ºi se simþeau bine, rata lor de succes se îmbunãtãþea, iar dacã cei testaþi erau plictisiþi, speriaþi sau pur ºi simplu respingeau ideea de percepþie extrasenzorialã, rezultatele lor erau chiar mai slabe decât cele bazate pe probabilitate. Se spune cã circumstanþele ºi caracterul omului au o influenþã considerabilã asupra percepþiei extrasenzoriale individuale. Totodatã, mai ales scenariile stresante sau traumatice ar determina o mai mare receptivitate senzorialã. Se spune cã cei care se autodenumesc parapsihici, se aflã, în mod natural în armonie cu puterile lor inerente ºi pot avea senzaþii inexplicabile la fel de firesc ca oamenii obiºnuiþi, deprinºi cu cele cinci simþuri cunoscute.

Aceste persoane cu abilitãþi parapsihice sunt adesea privite cu scepticism de oamenii de ºtiinþã. Mulþi cercetãtori, care resping total noþiunea de percepþie extrasenzorialã, fac referire la aºa-numiþii parapsihici care au fost cataloga]i drept ºarlatani, escroci sau iluzioniºti. În mod similar, ei pun sub semnul întrebãrii toate aspectele experimentelor efectuale în condiþii controlate, folosite pentru a dovedi existenþa percepþiei extrasenzoriale ºi subliniazã cã testele reuºite adesea sunt irepetabile. Unii oameni de ºtiinþã se grãbesc sã susþinã cã nu existã vreun simþ sau vreo forþã cunoscutã care poate fi receptatã ºi manipulatã de cãtre creier. Dacã existã fenomene de genul undelor cerebrale, atunci de ce nu putem construi un aparat prin care sã fie receptate? Totodatã, trebuie subliniat cã dacã norocul joacã un rol important în rata de succes a testelor de percepþie extrasenzorialã, experimentele de telekinezie sunt în mai micã mãsurã influenþate de ºansã. Oamenii implicaþi în experimente de telekinezie pot sau nu sã miºte lucrurile în plan fizic ºi orice rezultat pozitiv constituie o realã senzaþie.

Aºadar, se înþelege de la sine cã lipsa de receptivitate a publicului la fenomenul telekineziei provine din însuºi faptul cã nu s-au realizat teste substanþial reuºite ºi cã dovada existenþei acestui fenomen se bazeazã doar pe elemente anecdotice. Spre exemplu, fenomenul poltergeist este bine documentat – dacã nu testat în condiþii de laborator – ºi se considerã cã include o puternicã influenþã de ordin psihokinetic.

Bineînþeles, mulþi fizicieni ºi biologi tradiþionaliºti resping existenþa oricãror forþe care nu sunt explicate de ºtiinþã ºi, când asemenea puteri sunt confirmate de evidenþe dubioase, credibilitatea lor este cu atât mai mult pusã sub semnul întrebãrii. Totuºi, pãrerile despre percepþia extrasenzorialã sînt foarte diferite ºi sondaje recente au arãtat cã douã treimi din adulþii americani afirmã cã au trãit un fenomen de percepþie extrasenzorialã. În multe privinþe, se pot face analogii cu întrebãrile referitoare la Dumnezeu sau la sufletul omului. Existã cu adevãrat forþe pe care le putem simþi ºi controla, dar pe care, deocamdatã, inteligenþa noastrã nu le poate explica?

68

Levitaţia

Mulţi dintre cei cunoscuţi ca având capacitatea de a levita, se caracterizează prin stări mentale dominate de forţă. Biserica Creºtină timpurie considera că levitaţia era un indiciu al posesiei demonice ºi cu siguranţă au existat destule cazuri în care cei posedaţi au fost torturaţi. Totuºi, de-a lungul secolelor, mulţi oameni sfinţi au fost la rândul lor capabili să se desprindă prin forţe proprii de pământ. Probabil că cel mai celebru a fost Sf. Iosif din Copertino, născut în 1603 în Apulia, Italia, care a atins o stare de extaz religios ce i-a permis să desfidă legea gravitaţiei. Se spune că, pe parcursul vieţii, a levitat de peste o sută de ori ºi tocmai demonstraţia abilităţii sale indusă de extaz, prezentată în faţa Papei Urban al VII-lea, a dus la canonizarea lui.

Religiile ºi filosofiile răsăritene atestă faptul că levitaţia poate fi obţinută printr-un exerciţiu menit să exploateze la maximum forţa vitală a corpului. Această energie naturală este denumită „Chi sau „Ki – ºi se spune că poate fi

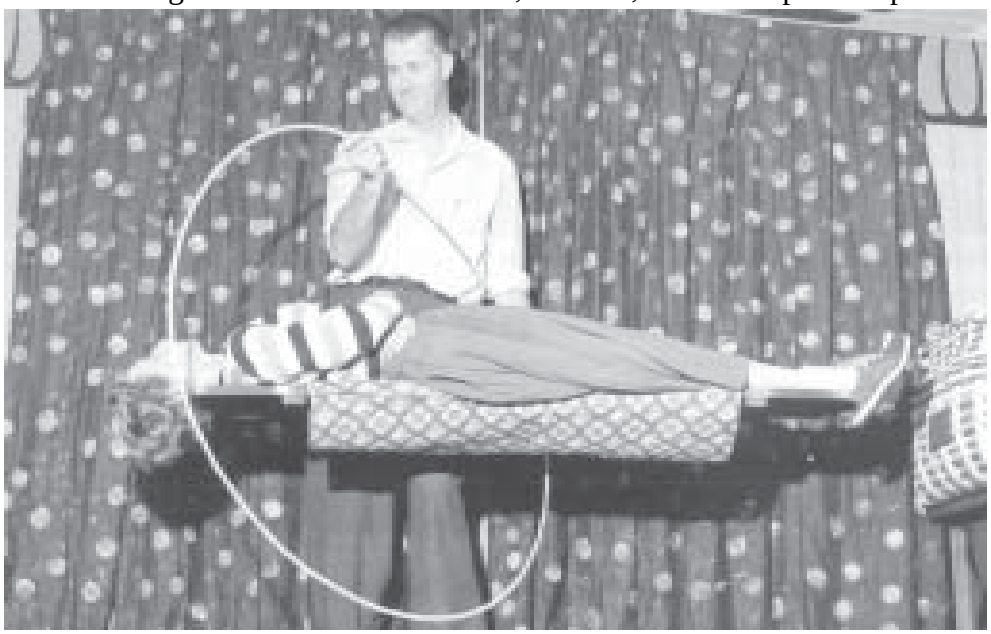

O iluzie vizuală, dar oare levitaţia există cu adevărat?

controlatã de un asiduu exerciþiu de naturã yoghinã. Fenomenul ‚salturilor yoghice', în cadrul cãrora o persoanã poate face scurte miºcãri de levitaþie prin intermediul meditaþiei transcendentale este de asemenea promovat de învãþãturile rãsãritene. Accentul este pus nu atât pe emoþii extreme, cât pe vizualizare ºi controlul respiraþiei, pentru mobilizarea tuturor energiilor latente existente în corp.

Unele persoane cu abilitãþi parapsihice cred cã levitaþia este posibilã datoritã unei puteri psihokinetice naturale, înnãscute. Daniel Douglas Home, medium-ul din secolul al XIX-lea, era cunoscut drept un frecvent practician al

Iluzionism sau realitate? Opiniile sunt foarte împãrþite în aceastã privinþã.

artei levitaþiei. În anul 1868 a fost vãzut levitând de pe o fereastrã situatã la etajul trei al unei clãdiri. S-a raportat cã a intrat la loc în clãdire printr-o altã fereastrã, aflatã la acelaºi etaj. Spre deosebire de cazurile religioase, Douglas Home nu a intrat în transã, considerând cã a fost nevoie doar de o mare capacitate de concentrare. Cu toate acestea, în ziua de astãzi, mulþi oameni sunt de pãrere cã cel mai bine ar fi ca teoriile despre levitaþie sã fie lãsate în seama inginerilor, designerilor ºi magicienilor, în spectacole de cabaret sclipitoare.

69

Experienţe aproape de moarte

Majoritatea religiilor subscriu ideii cã, dupã ce murim, ne aºteaptã un fel de judecatã sau cã va trebui sã dãm socotealã pentru faptele noastre. Totuºi, petrecem o atât de mare parte din viaţã ocupându-ne cu activitãţi cotidiene, neînsemnate, încât adesea pierdem din vedere acest aspect. Pentru unii oameni, un fenomen cu adevãrat uimitor le reformulează priorităţile. Este un fenomen care îi poartã dincolo de tãrâmul vieţii, cãtre limitele urmãtoarei dimensiuni, unde îºi pot pãrãsi corpurile muritoare pentru a vedea greºelile comise pe parcursul existenţei. Fenomenul presupune apariţia unui tunel întunecat, la capãtul cãruia se aflã o luminã puternic strãlucitoare ºi manifestarea unor sentimente extreme de seninãtate sau teamã. Acestea sunt experienţele aproape de moarte.

Experienţele aproape de moarte sunt relatate de oameni care au fost, într-o anumitã mãsurã, morţi din punct de vedere medical ºi fizic cu alte cuvinte, nu mai prezentau nici un semn vital de viaţã. De regulã, ele sunt trãite de cei ce au suferit un atac de cord, au luat o supradozã de droguri sau au încercat sã se sinucidã. Potrivit unor estimãri, s-ar pãrea cã peste 10 milioane de oameni din Statele Unite au trãit o experienţã aproape de moarte, aºadar cu greu s-ar putea susţine cã ar fi un fenomen neobiºnuit.

Deºi nu existã douã experienţe aproape de moarte identice, acestea prezintã totuºi unele trãsãturi comune. Mulţi oameni au relatat cã se simt ca ºi cum ºi-ar pãrãsi propriul corp. Adesea privesc în jos la echipa medicalã care încearcã sã îi readucã la viaţã. Într-adevãr, mulţi dintre cei care au trãit o experienţã aproape de moarte pot spune cu exactitate ceea ce s-a întâmplat, ºi ce instrumente au fost folosite la resurcitarea lor. În cadrul altor experienţe subiectul se vede zburând deasupra membrilor familiei, în momentul morţii.

Uneori, este suficient sã-i vadã pe cei apropiaţi pentru a se întoarce în corpul muritor. Dar dacã experienţa aproape de moarte se preºunge ºte, adesea s-a relatat cã subiecţii sunt stãpâniţi de un sentiment de o sublimã bucurie ºi pace.

Ei îºi dau seama cã se aflã într-un tunel întunecat, la capãtul cãruia se profileazã o frumoasã luminã aurie sau albã. Uneori aud vocile celor dragi decedaþi, sau chiar vocea lui Dumnezeu, care îi îndeamnã sã se întoarcã pe pãmânt. În unele experienþe aproape de moarte, oamenii îºi revãd viaþa ºi aflã în ce punct lucrurile au luat o întorsãturã nefavorabilã sau care dintre acestea trebuie duse la bun sfârºit ºi uneori, persoana simte cã a dobândit cunoaºterea asupra sensului vieþii. ªi, din propria voinþã sau involuntar, ei se întorc în corp.

Nu toate experienþele de acest gen sunt la fel de plãcute, cãci existã oameni care sînt stãpîniþi de o fricã îngrozitoare în tot acest timp ºi vãd monºtri sau diavoli. Universal valabil este însã efectul pe care îl au aceste experienþe asupra persoanei: adesea, ele conduc la adoptarea unor decizii majore, care le schimbã viaþa. Oamenii îºi reformuleazã prioritãþile în viaþã, reconsiderã ceea ce este important pentru ei ºi descoperã fericirea în lucrurile simple. Mulþi fac muncã voluntarã sau devini profesori ori oameni de ºtiinþã. Cei care nu-ºi manifestã solicitudinea faþã de oameni, ajutându-i în mod public, adesea îºi schimbã modul de abordare a vieþii ºi devin mult mai plãcuþi, mai înþelegãtori sau empatici.

În anul 2001, revista medicalã Lancet a publicat un raport despre un studiu, realizat timp de 13 ani, asupra experienþelor aproape de moarte survenite în spitalele olandeze. Investigaþia a fost condusã de cardiologul Pim van Lommel care a intervievat 344 de pacienþi, imediat dupã ce au fost resuscitaþi. S-a stabilit cã, în toate cazurile, circulaþia cranianã era inexistentã, aºadar survenise moartea cerebralã. ªi totuºi, 18% dintre cei chestionaþi aveau unele amintiri din timpul în care, practic, erau morþi.

Totodatã, cercetãtorii au descoperit cã 12% dintre subiecþi avuseserã o experienþã profundã , îºi pãrãsiserã corpul, vãzuserã o luminã puternicã sau se întâlniserã cu rude decedate. Remarcabil este faptul cã, dupã ce au fost anchetaþi peste doi sau chiar opt ani au relatat acelaºi gen de experienþã. Totodatã, s-a observat cã cei care trãiserã o experienþã aproape de moarte ºi-au modificat prioritãþile, au devenit mult mai capabili sã se bucure de viaþã, comparativ cu cei care nu trecuserã printr-o astfel de experienþã. De asemenea, teama de moarte s-a redus simþitor în cazul celor implicaþi în experienþele aproape de moarte.

Multe persoane din lumea medicalã considerã cã relatãrile respective sunt rezultatul fanteziei, al unei memorii inexacte sau al unei stãri de conºtienþã confuzã. Acest punct de vedere este infirmat de numãrul impresionant de oameni care simt cã au trãit acele momente. – Trebuie subliniat însã faptul cã mulþi dintre cei care au trecut printr-o astfel de experienþã refuzã sã facã dezvãluiri din teama de a fi ridiculizaþi.

Se poate oare afirma, pe baza acestor experienþe, cã existã cu adevãrat o viaþã dupã moarte? Nu existã dovezi ºtiinþifice, dar, cu toate acestea, când le va suna din nou ceasul, mulþi dintre cei care au trãit o astfel de experienþã vor pãºi în moarte fãrã teamã. Pentru ei, nu este un pas în necunoscut.

70

Planºetele ouija*

Pentru adolescenßii din toatã lumea, planºetele Ouija reprezintã cea mai uºoarã modalitate de a crea experienße terifiante. Majoritatea oamenilor le privesc ca pe niºte jucãrii. Iar faptul cã au fost chiar fabricate în masã de companiile producãtoare de jocuri nu face decât sã confirme faptul cã reprezintã o ‚joacã nevinovatã. Cu toate acestea, marea majoritate a mediumurilor experimentate sunt de pãrere cã planºetele ar trebui privite cu mai multã seriozitate. Ei spun cã nenumãraßi oameni ajung în situaßii limitã pur ºi simplu fiindcã folosesc planºetele de spiritism în necunoºtinßã de cauzã. Unii dintre ei au cãderi psihice sau rup relaßiile cu cei din jur, alßii ajung sã fie posedaßi de spirite ºi unii sunt chiar îndemnaßi sã se sinucidã.

Nu se ºtie cu exactitate când anume a fost fãcutã prima planºetã de spiritism, dar se presupune cã existã de mai bine de un secol. Planºeta în sine cuprinde literele alfabetului, cifrele de la 0 la 9 ºi cuvintele ‚da ºi ‚nu1`. De fapt, numele Ouija provine din cuvintele care semnificã ‚da' în francezã ºi germanã. Oamenii care folosesc planºeta ating uºor un ac indicator care alunecã pe suprafaßa planºetei, formând cuvinte care rãspund întrebãrilor formulate de cei aºezaßi în jurul ei.

Producãtorii planºetelor susßin cã acestea fac apel la subconºtientul colectiv, însã obiectul este în general privit ca o modalitate de a vorbi cu spiritele. Într-adevãr, în timpul celui de-al doilea rãzboi mondial, vânzãrile planºetei au atins cote maxime, întrucât oamenii încercau sã-ºi contacteze persoanele dragi, pierdute pe câmpul de luptã. Apoi, planºeta Ouija a cunoscut o revenire în anii '60, o perioadã caracterizatã printr-un interes sporit pentru spiritualitate. În mod oficial a fost promovatã drept un joc, dar articolele apãrute în presã, care atrãgeau atenßia asupra efectului planºetei asupra echilibrului psihic, spiritual ºi emoßional al oamenilor, au fãcut ca obiectele sã fie retrase de pe piaßã.

Perricolele pe care le au de înfruntat oamenii atunci când folosesc planºeta sunt evidente. Dacã persoanele care sunt aºezate în jurul ei încearcã sã contacteze lumea spiritelor, atunci probabil cã se confruntã cu o problemã

* Planºete de spiritism (n.tr.)

despre care nu ºtiu nimic. Privite doar din punctul de vedere al simþului comun, pericolele similare formelor moderne de comunicare. Nu ºtii niciodatã exact cu cine vorbeºti, indiferent ce îþi spune persoana cu care porþi dialogul. S-a avansat ideea cã spiritele rãuvoitoare sau neascultãtoare sunt cele care încearcã în mod special sã contacteze oamenii care folosesc planºetele Ouija ºi care nu ºtiu prea bine ceea ce fac.

Contact cu spiritele sau un simplu joc de societate ieftin?

Experþii avertizeazã persoanele agitate sã nu se apropie de planºetele Ouija, întrucât pot fi receptivi la sugestii negative. Existã relatări despre influenþe extreme în timpul sesiunilor, pe parcursul cãrora obiectele se miºcã independent, iar luminile se sting ºi se aprind. Totodatã, nu existã o explicaþie ºtiinþificã a mecanismului care exact ce duce la formarea cuvintelor. Dacã oamenii chiar doresc sã contacteze lumea spiritelor, probabil este de dorit sã o facã prin intermediul unui medium recunoscut, care poate controla sesiunile.

Totuºi, existã câteva experienþe efectuate cu planºetele Ouija care s-au dovedit a fi un succes ºi au schimbat vieþi. Multe dintre persoanele care au devenit mediumuri renumite ºi-au început cariera folosind planºetele de spiritism ºi existã opinii ferme potrivit cãrora planºetele ne ajutã sã devenim mult mai receptivi faþã de lumea spiritelor. Un astfel de caz a fost semnalat în anul 1913, reprezentat fiind de Pearl Curran, o casnicã din St. Louis. Curran se juca cu planºeta unei prietene când, un spirit, cu numele de Patience Worth, a contactat-o. Curran ºi aceastã entitate au înregistrat progrese ºi ea a început sã exerseze scrierea automatã, ceea ce a dus la elaborarea a peste un milion de cuvinte din domeniul literaturii ºi teatrului.

Bineînþeles, se poate susþine oricând cã Pearl Curran era o scriitoare cu un talent natural care a pretins doar cã un spirit ar fi iniþiat-o în arta scrierii. Se prea poate ca, fãrã sã ºtie, sã fi fost chiar reîncarnarea acelei Patience Worth. În orice caz, proza a fost de o calitate îndeajuns de bunã pentru a fi publicatã ºi s-a bucurat de aprecierea cititorilor.

Totuºi, nu toate experienþele au acest rezultat. Adevãrul este cã, aºa cum se întâmplã în viaþã în general, când ai de-a face cu lucruri despre care nu ºtii mai nimic, ºi în cazul planºetelor Ouija se recomandã o atitudine circumspectã.

71

Fenomenul poltergeist

În limba germanã, cuvântul ‚poltergeist – înseamnã ‚fantomã zgomotoasã. Este o sintagmã întrucât, dintre toate manifestãrile paranormale, strigoii sunt cei mai aproape de lumea fizicã, mai puternici ºi mai înspãimântãtori. Ei pot miºca obiectele, le pot face sã zboare prin încãperi, sau pot genera sunete puternice ºi ciudate. Adesea sunt periculoºi ºi le pot induce oamenilor starea de ºoc. Cel mai interesant aspect în privinþa fenomenului poltergeist îl constituie faptul cã acesta este, produs de stãrile dificile ºi capacitãþile mentale ale oamenilor. De fapt, fenomenul este atât de temeinic studiat încât ºtiinþa joacã chiar un rol activ în cercetarea sa.

Potrivit conceptului, tradiþional despre o fantomã, sufletul pierdut al unei persoane decedate, se aflã în acelaºi loc unde a trãit sau a murit. E ca ºi cum nu ºi-ar da seama cã le-a trecut vremea ºi nu fac nici o discriminare în privinþa persoanelor cãrora le apar. În general se considerã cã fantomele nici nu sesizeazã cã lumea evoluează în jurul lor. Ele pot veni ºi pleca brusc ºi au o relaþie foarte supãrãtoare ºi realã cu oamenii din preajmã. Totodatã, spre deosebire de fenomenele de bântuire obiºnuite, se crede cã ele chiar au nevoie de un om care sã fie catalizatorul energiei lor.

Poltergeist – în limba germanã ‚spirit agitat– este considerã adesea drept fantoma unui copil.

Acest aspect este esenþial pentru apariþiile strigoilor. Orice gen de individ poate fi un catalizator sau agent, dar se pare cã existã o sensibilitate aparte a tinerelor femei la activitatea strigoilor. Deºi mulþi agenþi sunt indivizi echilibraþi, siguri pe ei, care nu au nici un control asupra strigoilor, este unanim recunoscut faptul cã unii agenþi au dificultãþi mentale. S-a descoperit cã stãri extreme de anxietate, depresie, isterie, furie, schizofrenie sau vid

emotional reprezintã catalizatori puternici pentru activitãþi de genul poltergeist. În mod similar, s-a constatat cã indivizii foarte stresaþi sau epilepticii sunt agenþi. Iar evenimentele rezultate nu fac decât sã amplifice problemele agentului.

Simptomele fenomenului poltergeist constau iniþial în ciocãnitul sau trântitul uºii, mirosuri neplãcute, lumini inexplicabile, obiecte care se miºcã sau zboarã aparate electrice care nu mai funcþionează. Pe mãsurã ce trece timpul, dacã nu este descoperitã cauza, activitatea devine extremã. Experþii nu exagerează deloc când spun cã fenomenul poltergeist este perioculos atât din punct de vedere fizic, cât ºi mental. Potrivit lor, o persoanã nu se poate ascunde ºi nici nu poate fugi de un poltergeist, întrucât agentul este responsabil pentru anomalie, deci fenomenul îl va însoþi orinde se duce. Prezenþa unui fenomen poltergeist este observatã de toþi cei aflaþi în încãpere, iar tulburãrile constau în activitate fizicã realã ºi nu în evenimente imaginate.

Întrucât fenomenul a fost studiat decenii la rând, experþii ºi oamenii de ºtiinþã au ajuns la unele concluzii. Mulþi sunt de pãrere cã aceste evenimente stranii sunt cauzate de agent, care eliberează energie psihokineticã, în încercarea de a scãpa de stres. Psihokinetica reprezintã, energia minþii care acþionează asupra materiei – ºi se crede cã oamenii eliberează o mare cantitate atunci când sunt stresaþi. Activitatea în sine care rezultã este de asemenea semnificativã. Spre exemplu, unii agenþi care simt un sentiment puternic de vinã pot inspira un poltergeist sã îi batã ºi ajung sã aibã vânãtãi pe tot corpul. Dacã un agent este foarte furios pe cineva, atunci bunurile acestuia vor fi aruncate prin camerã ºi distruse de forþa psihokineticã. În aproape toate cazurile, agentul este la fel de speriat ca toþi ceilalþi ºi nu îºi dã seama de faptul cã el este cel care cauzează activitatea poltergeist.

Experþii subscriu ideii cã fenomenul poate fi rezolvat ºi mulþi le recomandã celor care trec printr-o asemenea experienþã sã caute imediat ajutor. Indiferent dacã ajutorul vine de la un preot sau un psiholog, este clar cã, în cadrul fenomenului poltergeist, agenþii au o putere incredibilã, care trebuie domolitã. De îndatã ce cauza este descoperitã, sau pur ºi simplu agentul îºi dã seama cã el este cauza tulburãrilor, adesea activitatea încetează. Aºa cum este cazul ºi cu multe alte fenomene paranormale, fenomenul poltergeist nu este generat de vreo fantomã sau creaturã nevãzutã, ci de inexplicabila putere a minþii umane.

72

Premoniþii

Cercetãtorii au dezvãluit cã majoritatea premoniþiilor anticipeazã evenimente pe cale de a se petrece într-un timp foarte scurt. Ei considerã cã femeile sunt mult mai predispuse la premoniþii, sau cel puþin, mult mai pregãtite sã admitã cã sînt înzestrate cu acest dar, însã premoniþiile pot fi trãite de aproape oricine. Cei care trec prin asemenea experienþe în mod frecvent, adesea pot determina decalajul de timp dintre vis ºi realitate. Spre exemplu, la data de 15 septembrie 1981, Barbra Garwell a avut un vis despre împuºcarea unor importanþi oameni din Orientul Mijlociu, pe un stadion. Ea a ºtiut cã premoniþia avea sã se adevereascã peste 21 de zile ºi, la 6 octombrie, preºedintele Anwar Sadat a fost ucis în cadrul unei comemorãri publice.

Prevederea viitorului cu ajutorul unui pui. Motivul pentru care cãrnii de pasãre i se atribuie asemenea puteri reprezintã, probabil, un mister mai mare decât clarviziunea în sine.

Există ºi alte versiuni ale fenomenului, apărute într-un mod la fel de ciudat. Circulă o teorie potrivit căreia evenimente importante care implică moartea pot declanºa premoniţii în masă, când mulţi dintre cei ce fac parte din comunitatea afectată prevăd un dezastru sau o tragedie iminentă. Probabil unul dintre cele mai uimitoare cazuri de acest gen a fost semnalat la mina de cărbuni Marfa din Port Talbot, Þara Galilor. Într-o zi a anului 1890, mai bine de jumătate din minerii din oraº nu s-au prezentat la muncă din cauza unei stări de nelinişte ºi a unui sentiment rău-prevestitor generale. Unii oameni au relatat chiar că din mină venea un „miros al morţii. În total, 87 de mineri au coborât în acea zi în galerii, însă, un accident major în inima minei a făcut să nu supravieţuiască nici unul. Se spune că o presimţire similară au avut mulţi pasageri, cu puţin timp înainte să urce la bordul vasului Titanic.

Fără îndoială, cea mai importantă sursă contemporană de premoniţii o reprezintă atacul de la World Trade Center din 11 septembrie 2001. Într-adevăr, doar acest eveniment a dus la o revigorare masivă a credinţei în prezicerile de ordin paranormal. Există poveºti remarcabile despre artiºti ºi persoane cu abilităţi creatoare care au inclus dezastrul în lucrările compuse înainte de ziua fatidică.

Charles Burwell al II-lea, pictor farã puteri paranormale potrivit propriei declaraţii a reprodus o imagine extrem de neobişnuită între primăvara ºi luna septembrie a anului 2000. Tabloul înfăţiºa o calamitate petrecută într-un oraº cu stâlpi înalţi, însă i-a produs autorului o stare de disconfort atât de puternică, încât a lăsat compoziţia neterminată. Într-un caz similar, agenţii serviciilor de spionaj au investigat apariţia unui calendar egiptean tipărit în luna mai a anului 2001. Pe pagina rezervată lunii septembrie, imaginea părea să înfăţiºeze un avion de pasageri care se izbeºte de clădiri înalte, având în fundal Manhattan ºi Statuia Libertăţii. Dacă, aºa cum se pare, unii dintre cei ce au deturnat avionul nu ºtiau ce avea să se întâmple, este foarte puţin probabil ca informaţia să fi fost oferită realizatorilor calendarului.

Cazul de la Worls Trade Centre a făcut ca mulţi dintre cercetătorii premoniţiilor să solicite experienţei individuale trăite înainte de dezastru. The British Society for Psychical Research* a realizat un site, unde, păstrându-se confidenţialitatea, oamenii pot relata orice experienţă legată de atacul de la World Trade Centre, sau alte premoniţii, chiar dacă evenimentul s-a produs deja. Ideea unui catalog de predicţii nu este nouă. Un Birou de Premoniţii britanic a fost iniţial format în 1957. În primul an, s-au depus relatări de peste 1.000 de premoniţii ºi, deºi câteva viziuni prevestitoare se adeveriseră, biroul a fost închis în doar câţiva ani. Însă conceptul pune unele probleme logice interesante. Adepţii acestuia spun că, dacă oamenii ºi-ar relata ideile ºi publicul

* Societatea Britanică pentru studiul fenomenelor parapsihice (n.tr.)

ar fi informat, s-ar putea evita unele dezastre îngrozitoare. Dacã am þine seama de toate avertismentele ºi nu ne-am pãrãsi domiciliul, fãrã îndoialã cã nu s-ar mai produce asemenea accidente teribile. Dar, în acelaºi timp, nici nu am ºti cât de exacte au fost, de fapt, premoniþiile.

Multe semne de întrebare referitoare la veridicitatea premoniþiilor au la bazã explicaþii logice. Numeroºi experþi considerã cã o mare proporþie de premoniþii sunt create de cãtre mediu, obiceiuri, natura oamenilor ºi probabilitate. Instinctul, intuiþia ºi simþul comun pot fi la fel de eficiente ca mesajele mistice. Alte teorii susþin cã ºansa dã impresia cã multe visuri realiste se vor adeveri, cel puþin parþial ºi la un anumit moment în timp. Dr. Richard Wiseman a avansat o teorie conform cãreia dacã cineva viseazã despre prãbuºirea unui avion ºi apoi priveºte în jur cu foarte mare atenþie, într-un timp relativ scurt un eveniment similar va fi relatat în presã. Totuºi, experþii în prãbuºirea aparatelor de zbor poartã controverse pe aceastã temã ºi invocã numãrul redus de incidente aviatice cu pasageri petrecute în ansamblu.

Ca în cazul majoritãþii misterelor, oamenii pot interpreta evenimentele cum cred de cuviinþã, dar cu toate acestea existã câteva cazuri impresionanate de premoniþii care nu pot fi contestate. ª i, dacã am putea fi avertizaþi înainte de un asemenea eveniment, atunci mulþi sceptici ar fi cu adevãrat reduºi la tãcere.

73

Reîncarnarea

Cum se face cã unii copii au capacitatea de a vorbi în diverse dialecte ºi de a-ºi aminti detalii despre evenimente petrecute cu mulþi ani înainte de naºterea lor? Reîncarnarea reprezintã acea credinþã potrivit cãreia, dupã moarte, sufletul unei persoane se întoarce pe pãmânt ºi sãlãºluieºte într-un nou corp. Este o credinþã care îºi are rãdãcinile în filosofiile religiilor orientale ºi în legile karmice ale naturii. Credinþa în aceastã idee este atât de puternicã, încât, anumiþi budiºti sfinþi considerã chiar cã uciderea oricãrei fiinþe vii este o crimã, cãci existã posibilitatea sã fie vorba despre o persoanã dragã care s-a reîntors pe pãmânt. Aceste cãi ale Orientului mistic gãsesc din ce în ce mai mulþi aderenþi în societatea noastrã modernã, caracterizatã de scepticism. În prezent, mulþi oameni vor sã afle detalii din trecutul lor prin intermediul regresiei hipnotice.

Creºtinãtatea, ºi în special Biserica Romano-Catolicã, considerã reîncarnarea o erezie, deºi multe religii întrevãd aceastã posibilitate. Tema centralã a religiei budiste, spre exemplu, are la bazã reîncarnarea. Buddha însuºi a propovãduit cã momentul reîncarnãrii depinde de calitatea vieþii anterioare. Aceasta reprezintã ideea de karma ºi credinþa cã omul este rãsplãtit pe mãsura faptelor sale. Budiºtii cred cã reîncarnarea este necesarã pentru înþelegerea lumii ºi atingerea stadiului de iluminare. Dupã obþinerea acesteia, sufletul se va rupe de lanþul reîncarnãrilor, ajungînd în starea nirvana ce semnificã raiul spiritual.

Curentele actuale în terapie ºi consiliere din lumea occidentalã au înregistrat de asemenea o creºtere a interesului faþã de fenomenul reîncarnãrii. Se spune cã probleme de genul fricii iraþionale, al coºmarurilor repetitive sau al unor boli inexplicabile, sunt cauzate de amintiri vagi despre vieþile anterioare. În vederea soluþionãrii acestor dificultãþi, oamenii recurg adesea la hipnozã, pentru ca, prin regresie, sã afle detalii despre vieþile lor anterioare. Experþii sunt de pãrere cã, folosite de persoane neavizate, aceste proceduri se pot dovedi nefolositoare, iar o combinaþie între o imaginaþie latentã ºi întrebãri care sugereazã întrucâtva rãspunsul poate duce la rezultate extrem de fanteziste.

Detalii despre viețile anterioare pot apărea din senin. Experiențe de genul amintirii spontane, unde persoana vede subit un „vis cu ochii deschiși" ultra real, sau al celei provocate, unde un factor extern din lumea fizică funcționează pe post de catalizator pentru memorie, ilustrează în egală măsură această idee. S-a sugerat că oricine este interesat să-și afle propriile amintiri din viețile trecute ar trebui să recurgă în prealabil la un curs îndelungat de meditație sau yoga. Deși procesul nu dă rezultate imediate și se poate derula pe parcursul unor ani întregi, individul capătă autocontrol și totodată atinge un stadiu mult mai înalt de spiritualitate și misticism.

Pe măsură ce subiectul reîncarnării câștigă din ce în ce mai mult teren, un număr crescut de cazuri verificate sunt relatate. Unul dintre cele mai faimoase a fost acela al starului de cinema Glenn Ford. În stare de hipnoză, el a pretins că își amintea cinci vieți anterioare, cea mai impresionantă fiind aceea în care el era un cavaler francez din timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea. În ciuda faptului că Ford știa doar câtva fraze rudimentare în limba franceză, sub hipnoză el a fost capabil să vorbească fluent într-o limbă care, ulterior, s-a descoperit că era un dialect parizian, din secolul al XVII-lea. Aceasta reprezintă o evidență remarcabilă, însă mulți sceptici susțin că asemenea „amintiri" pot fi create pe baza impresiilor subconștientului.

Amintirile copiilor despre viețile anterioare adesea oferă cea mai extraordinară și mai trainică dovadă a reîncarnării, întrucât ei nu cunosc noțiunea de reîncarnare sau de istorii false. Dr. Ian Stevenson, un cercetător renumit în domeniu, a scris despre multe asemenea cazuri fascinante. Unul dintre acestea implica o fată indiancă numită Swarnlata Mishra.

În 1951, când Swarnlata avea 3 ani, a început să dea amănunte despre o femeie numită Biya Pathak care trăise în Katni, aflat la peste 160 de kilometri de locuința familiei ei din Pradesh. Micuța fată a dezvăluit că Pathak avusese doi fii și murise în anul 1939 din cauza „unei dureri în gât `–0+`– . Ea a descris și a determinat locul unde se afla casa acesteia și, pe măsură ce trecea timpul, părea să își amintească din ce în ce mai multe detalii. În cele din urmă, familia femeii a fost contactată și aceștia au venit să o vadă pe Swarnlata pentru a-i verifica cunoștințele. Fata a recunoscut imediat toți membrii familiei și a indicat cu exactitate legătura lor de rudenie cu Biya, spunându-le pe numele de alint și tratându-i întocmai cum ar fi făcut-o Biya. Pe parcursul anilor, ea a dezvoltat o relație strânsă cu familia Pathak și acum, ambele familii acceptă faptul că Swarnlata este Biya revenită pe pământ. Când Sri Mishra, tatăl Swarrnlatei, s-a hotărât să îi aleagă un soț, el s-a sfătuit chiar cu familia Pathak. Asemenea întîmplări care afectează oamenii la un nivel atât de personal sugerează că, reîncarnarea este o realitate.

74

Vederea la distanþã

Vederea la distanþã este una dintre cele mai rãspîndite capacitãþi paranormale umane. Ea conferã ‚vãzãtorilor puterea de a vedea ºi de a trãi situaþii ºi locuri de care sunt separaþi în timp ºi spaþiu. Recurgînd la capacitãþi psihice înnãscute, cunoscute sub numele de ‚psi', persoana transmite apoi detalii legate de ceea ce a vãzut. Mulþi entuziaºti susþin cã este o abilitate care poate fi dobânditã ºi nu un dar divin ºi cã, deºi acum multe dintre aºa-zisele puteri mentale au nefericite conotaþii de genul ºarlataniei ºi înºelãtoriei, vederea la distanþã a început ca un experiment ºtiinþific ºi este folositã de forþele de poliþie, de cele armate ºi de marile companii.

La ora actualã, multe companii susþin cã oricine poate înþelege ºi îºi poate controla această abilitate, cu ajutorul unui profesor bun ºi prin exerciþiu. Spre deosebire de alte puteri ‚psi' cum ar fi clarviziunea, vederea la distanþã este practicatã sub un atent control. Vãzãtorilor nu li se permite sã cunoascã decât detaliul care a dus la necesitatea cãutãrii. El poate fi o fotografie sau coordonatele pe baza cãrora vãzãtorul captează gândurile celui cãutat, urmând un format scris. Acesta lucrează într-o încãpere liniºtitã, adesea intrând într-o stare asemãnãtoarei transei ºi uneori are un partener care îl ajutã, ghidându-l. Spre deosebire de fenomenele de decorporalizare, vãzãtorul ºtie întotdeauna unde se aflã. El „simte" toate aspectele þintei sale.

Creatorul vederii la distanþã a fost un artist ºi student cu abilitãþi paranormale american numit Ingo Swann. Bazându-se pe detalii din experimentele paranormale, el a elaborat o nouã tehnicã, ce a fost testatã de oamenii de ºtiinþã din cadrul American Society for Psychological Research*. În timpul acestor teste, el a reuºit sã descrie cu acurateþe vremea din diferite oraºe din SUA. În anul 1972, Swann a fost prezentat doctorului Hal Puthoff, fizician la Stanford Research Institute din California. Cei doi au realizat alte experimente ºi, ulterior, au fost contactaþi de CIA. Departamentul a luat legãtura cu Puthoff ºi i-a încredinþat anumite sarcini pe care urma sã le cerceteze cu echipa sa. Agenþii CIA au fost impresionaþi de rezultate.

* Societatea Mericanã pentru studii Psihologice (n.tr.)

La acea vreme, experţii americani ai serviciilor de contrainformaţii deveniserã extrem de îngrijoraţi din pricina rapoartelor care veneau din Rusia, conform cãrora Uniunea Sovieticã cheltuia sume impresionante de bani pentru cercetãrile în domeniul activitãţilor paranormale. CIA aflase cã savanţii comuniºti dezvoltau capacitãţi psihice ce urmau a fi folosite în stare de rãzboi, incluzând ‚spioni cu abilitãţi paranormale. Iniţial, programul lui Puthoff a fost folosit la testarea fezabilitãţii acestei idei, dar, pe mãsurã ce vederea la distanţã conducea la rezultate din ce în ce mai exacte ºi detaliate, vãzãtorii au început sã fie tot mai des folosiţi de cãtre serviciile de spionaj pentru strângerea informaţiilor ºi diferite agenţii de spionaj ºi militare îºi dezvoltau propriile ramuri ale programului vederii la distanţã.

Potenţialul cercetãrilor lui Swann a crescut simţitor ºi, în loc sã foloseascã pur ºi simplu persoane a cãror capacitate parapsihicã era deja demonstratã, el a recrutat civili obiºnuiţi, fãrã asemenea abilitãţi. În anul 1991, întregul program din SUA a fost renumit proiectul ‚Star Gate’*. Odatã cu sfârºitul Rãzboiului Rece, vãzãtorii au început sã fie folosiţi pentru strângerea de informaţii legate de o paletã largã de ţinte, incluzând traficanţii de droguri, dictatorii ºi teroriºtii. Swann elaborase totodatã o nouã tehnicã eficientã numitã vederea la distanţã coordonatã sau controlatã, care practic, direcţiona vãzãtorii cãtre ţintele lor. În anul 1995, Congresul SUA a hotãrât ca programul vederii la distanţã sã fie din nou încredinţat serviciului CIA, care ulterior a prezentat un raport nefavorabil. Echipa a fost desfiinţatã ºi mulţi dintre vãzãtorii militari au continuat sã-ºi ofere serviciile în mod privat, iar câţiva au încheiat chiar contracte cu agenţiile de contraspionaj ale SUA prin care puteau sã lucreze ca liber-profesioniºti.

Alte naţiuni nu s-au grãbit atât de tare sã desfiinţeze diviziile de luptã parapsihice. Agenţiile de spionaj din Rusia, Franţa ºi, mai ales, China continuã sã aloce fonduri importante pentru realizarea unor experimente aprofundate. Mulţi dintre experţii agenţiilor de spionaj sunt de pãrere cã China are un grup select de ‚super-parapsihici’ militari. Se spune cã programul lor este foarte bine dezvoltat, ajungând chiar sã recruteze ºi sã formeze copii ce prezintã capacitãţi parapsihice înnãscute, extrem de bine înzestraţi.

Metode mai paºnice de utilizare a vederii la distanţã au fost adoptate de marile corporaţii, iar cercetarea ºtiinţificã, în condiţii controlate, din cadrul universitãţilor civile a dus la unele concluzii remarcabile – se pare cã vãzãtorii extrem de înzestraţi obţin rezultate cu o ºansã de peste 100 de miliarde la unu. Pe mãsurã ce subiectul a devenit cunoscut publicului larg, foºti membri ai armatei SUA implicaţi în proiect au fãcut un pas înainte ºi chiar fostul preºedinte Jimmy Carter a povestit despre câteva cazuti de vedere la distanţã. El relateazã cã la un moment dat a cunoscut o femeie -vãzãtor care cãuta un aparat de zbor dispãrut. ‚A intrat în transã ºi, în timp ce se afla în aceastã stare, ne-a dat unele cifre reprezentând latitudinea ºi longitudinea. Ne-am îndreptat sateliţii în acea direcţie ºi am constatat cã avionul se afla acolo.’ Cu mãrturii ca aceasta, cu greu mai putem pune sub semnul întrebãrii autenticitatea fenomenului de vedere la distanţã.

---

* Poarta Stelarã (n.tr.)

75

ª edinþele de spiritism

ª edinþele de spiritism reprezintã o cale strãveche prin care cei vii comunicã cu cei trecuþi în nefiinþã. Imaginea bine cunoscutã a unui grup de oameni care stau în jurul unei mese, þinându-se de mâini, în timp ce luminile pâlpâie, nu se depãrteazã prea mult de adevãr. Mulþi oameni sunt de pãrere cã energia colectivã a unui numãr de participanþi favorizeazã atragerea spiritelor. În general, este necesarã prezenþa unui medium experimentat, care canalizeazã mesajele ºi controleazã ºedinþa. Deºi ºedinþele de spiritism au proasta reputaþie a înºelãtoriilor ºi practicilor fraudulente din trecut, un medium onest ºi înzestrat le poate transforma într-o modalitate interesantã de explorare a spiritelor contactate.

E cineva acolo? O ºedinþã de spiritism în desfãºurare.

explicatie foto ??????????

Înainte de începerea unei ºedinþe, se impune ca cei prezenþi sã se gândeascã la un anume spirit, pe care vor sã îl contacteze prin puterea minþii. De asemenea, este de dorit ca din grup sã facã parte o rudã sau cineva care a cunoscut spiritul în timpul vieþii pe pãmânt – acesta este unul dintre motivele pentru care încercãrile fãcute de oameni de a contacta fantoma lui Elvis sau a altor celebritãþi nu dau roade. Adesea spiritul contactat va ºti cã ºedinþa va avea loc ºi va dori sã vorbeascã. În camerã este necesar sã domneascã liniºtitã ºi participanþii trebuie sã se simtã confortabil ºi sã nu fie agitaþi. Ar fi de dorit

să se aºeze în cerc, sau în jurul unei mese ºi să se þină eventual de mână, deºi acest lucru nu este esenþial. Împreună, ei cheamă mental spiritul vizat.

Adesea, mediumul intră într-o stare de transă ºi începe să transmită mesaje din lumea spiritelor. Uneori, acest lucru coincide cu unele fenomene fizice bizare, cum ar fi adierea unei brize reci, mirosuri ciudate sau senzaþia că persoana respectivă este străbătută de un fior. Adesea, participanþii simt o uºoară durere care corespunde modului în care a murit spiritul contactat – spre exemplu, o durere în piept este resimþită în cazul unui spirit care a murit de un atac de cord. În cazurile fericite, mediumul găseºte spiritul invocat de participanþi, însă uneori ºi alte spirite sunt dornice să intre în conversaþie. Mediumul conduce conversaþia ºi permite continuarea ei cât timp doresc participanþii.

Cu un medium profesionist, riscurile unei experienþe nefaste sunt minime ºi mulþi oameni consideră că aceste ºedinþe au virtuþi tămăduitoare, atât pentru cei vii, cât ºi pentru cei morþi.

76

Combustia umanã spontanã

Simpla idee cã o fiinţã umanã prezintã potenţialul de a izbucni în flãcãri, fãrã sã recurgã la o sursã de aprindere externã, pare mult prea ridicolã pentru a fi aprofundatã prin studiu. Cu siguranţã nu existã nimic în corpul uman care sã determine o asemenea reacţie? ª i totuºi, de mai bine de 300 de ani, documente ºi mãrturii demne de încredere atestã un fenomen în care oamenii, fãrã vreun avertisment sau vreo expunere anterioarã la flãcãri, pur ºi simplu au produs o combustie intensã. Tot ce rãmâne este o grãmadã de cenuºã ºi, eventual un membru carbonizat. Faptul cã textilele aflate în apropiere nu sunt afectate niciodatã, stîrneºte nedumerirea specialiºtilor. Acest fenomen inexplicabil este numit combustie umanã spontanã.

Mulţi dintre cei supuºi combustiei umane spontane, adesea stau pur ºi simplu pe un scaun în clipa în care sunt afectaţi de acest fenomen. La un moment dat, s-a crezut cã majoritatea subiecţilor erau alcoolici ºi o veche teorie asupra combustiei umane spontane susţinea cã este cauzatã de o reacţie chimicã provocatã de alcool în sânge ºi de o izbucnire de furie la oamenii în vârstã. Aceastã teorie este acum infirmatã, însã existã anumite caracteristici comune în apariţiile combustiei umane spontane. În general, trunchiul corpului este ars cel mai tare ºi, frecvent, tãlpile înnegrite, fumegânde sunt gãsite în locul unde ar fi trebuit sã se afle persoana. În mod similar, braţe, cranii sau chiar coloana vertebralã, sunt adesea singurele rãmãºiţe ce pot fi identificate.

Vãtãmarea corpurilor afectate de combustia umanã spontanã pare sã fie produsã de o temperaturã mult mai crescutã chiar ºi decât cea din crematoriu. O particularitate a cazurilor de combustie umanã spontanã o constituie faptul cã, în ciuda temperaturii extreme – pe care experţii o estimeazã la aproximativ 600ºC –, materialele sau obiectele din jurul persoanei nu sunt distruse, deºi, evident, îmbrãcãmintea lor este arsã ºi, uneori, în locul în care ar fi trebuit sã se afle picioarele lor, se gãseºte o bucatã de covor pîrjolit. Într-un asemenea caz, o femeie a murit în pat în urma unei combustii spontane însã cearºafurile nu prezentau nici o urmã de arsurã. Totuºi, uneori, o pulbere unsuroasã, negricioasã, ca de funingine, poate fi observatã pe tavan ºi pe pereţii din apropiere.

Combustia umanã spontanã a fost înregistratã în anul 1673, de James Dupont, un francez care a fãcut o selecþie de cazuri de acest gen, în cartea sa, De Incendiis Corporis Humani Spontaneis. Interesul lui Dupont pentru acest subiect a fost iniþial stîrnit de procesul Nicolle Millet. În cazul respectiv, un bãrbat a fost gãsit nevinovat de uciderea soþiei deoarece juraþii au hotarât cã ea fusese victima unei combustii spontane umane. De la sfârºitul secolului al XVII-lea, ideea de combustie umanã spontanã a cãºtigat teren ºi a fost acceptatã de oamenii obiºnuiþi. Însuºi Charles Dickens a pus fenomenul pe seama morþii unui personaj numit Krook în romanul sãu din 1852, intitulat Casa Umbrelor.

Cel mai faimos caz de combustie umanã spontanã s-a înregistrat la 2 iulie 1951. Din Mary Reeser, pensionara în vãrstã de 67 de ani din Florida, SUA, nu s-au mai gãsit decât craniul, care se micºorase atingînd dimensiunile unei mingi de baseball, coloana vertebralã, piciorul stâng ºi un morman de cenuºã rãmas în fotoliul ei. Autoritãþile au declarat cã femeia murise într-un incendiu obiºnuit izbucnit în casã, însã nici un obiect din apartamentul ei, incluzând cearºafurile de bumbac ºi un vraf de ziare aflate în apropiere, nu a fost distrusã.

Un eveniment similar a avut loc relativ recent în Franþa. La 17 noiembrie 1998, puþinele rãmãºiþe ale unei femei în vârstã de 67 de ani numitã Giselle, au fost gãsite în ferma ei de lângã Honfleur. Au fost descoperite doar un morman de cenuºã ºi piciorul ei stâng în care avea un papuc. În acest caz, chiar ºi scaunul cu rotile în care stãtea femeia s-a dezintegrat, deºi restul casei a rãmas neatins de foc.

În asemenea cazuri, anchetatorii nu pot decât sã facã presupuneri sau sã opteze pentru cea mai plauzibilã soluþie, având în vedere inconsistenþa faptelor. Cercetãtorii fenomenului de combustie spontanã umanã nu au nici ei o explicaþie satisfãcãtoare. Combinaþia dintre alcoolism ºi starea de nervozitate nu are nici un temei ºtiinþific, iar sugestia potrivit cãreia fenomenul ar fi cauzat de depuneri excesive de grãsime care se aprind la întâmplare este de asemenea respinsã, în timp ce teoria conform cãreia combustia umanã spontanã este cauzatã de o anomalie în câmpul electric al organismului nu poate fi verificatã.

Probabil cã, deocamdatã, cea mai acceptabilã explicaþie este aceea potrivit cãreia fenomenul se produce din voinþa Domnului. Deºi afirmaþia nu are un temei ºtiinþific, pe moment, ea reprezintã rãspunsul cel mai liniºtitor în faþa unui mister care este cu adevãrat inexplicabil.

OAMENI MISTERIO□I
□I
ENTIT□□I
ENIGMATICE

77

Anastasia/ anna anderson

În luna februarie a anului 1920, la doi ani după execuţia ţarului rus şi a familiei sale, o tânără femeie a încercat să se sinucidă, aruncându-se de pe un pod din Berlin. A fost salvată, dar când a ajuns la spital nu avea asupra ei nici un act care să-i dovedească identitatea şi nu a vrut să-şi dezvăluie numele. Spitalul a trimis-o într-un azil de nebuni unde a fosr recunoscută drept fiica ţarului, Marea Ducesă Tatiana. Femeia a negat că ar fi fost Tatiana, dar, în timp, a dezvăluit că, de fapt, ea era cealaltă fiică a ţarului, Ducesa Anastasia. Ea a explicat că baionetele soldaţilor comunişti trimişi să îi ucidă, fuseseră tocite şi că ea supravieţuise tentativei de asasinare. Unul dintre soldaţii care veniseră să ia cadavrele a observat că ea era încă în viaţă şi a ajutat-o să fugă în România. Femeia venise la Berlin ca să îşi găsească mătuşa, Prinţesa Irene, însă teama că nu va fi recunoscută a determinat-o să comită un gest atât de dramatic. Femeia a adoptat numele de Anna Anderson şi a petrecut o mare parte din viaţă încercând să demonstreze că era Anastasia.

Prinţesa Anastasia înainte de asasinare.

Când s-a împrăştiat vestea apariţiei ei, una dintre doamnele de onoare ale Alexandrei au vizitat-o la spital, însă Anderson şi-a acoperi capul cu o pătură, astfel că femeia a declarat-o escroacă. În mod similar, Prinţesa Irene a cunoscut-o pe Anderson şi i-a dezmințit versiunea, deşi se spune că, în particular, nu era

foarte convinsã, iar fiul sãu Sigismund a declarat chiar cã el a crezut cã Anderson era Anastasia. Comunitatea monarhiilor din Europa a fost în genere indecisã. Amanta þarului, Mathilde Kschessinka, a crezut de asemenea cã Anderson era tânãra prinþesã, iar Pierre Guillard, fostul profesor particular al Anastasiei, º i-a declarat iniþial sprijinul, dar ulterior s-a rãzgândit. Familia unul alt angajat al curþii – Eugene Botkin, doctorul monarhului – era absolut convinsã de descendenþa regalã a lui Anderson, mai ales datoritã faptului cã ea a fost capabilã sã discute amãnunþit despre corespondenþa personalã dintre micile prinþese º i copiii lui Botkin.

Familii fericite: totuº i, oamenii obiºnuiþi erau mai puþin fericiþi din pricina stilului de guvernare a þarului.

În privinþa atitudinii, Anderson se comporta ca o adevãratã prinþesã. Se spune cã era pretenþioasã º i arogantã º i avea frecvente izbucniri de furie. Vorbea excelent engleza, franceza º i germana º i înþelegea rusa, deº i refuza sã vorbeascã

în această limbă. Totodată, pe corp prezenta cicatrici care se potriveau cu afirmaţiile despre execuţie, iar experţii în trăsături faciale au susţinut că semăna foarte bine cu Anastasia. Avea diformităţi fizice similare cu cele ale micii prinţese, iar experţii grafologi au afirmat că scrisul ei era identic cu cel al Anastasiei. Totodată, se spune că Anderson avea cunoştinţe uimitoare despre familia regală. Ea a dezvăluit că unchiul Anastasiei, Marele Duce Ernst de Hesse, vizitase în secret Rusia în 1916, pe vremea când cele două familii monarhice se aflau, în război. Acest fapt a fost pe deplin dovedit de-abia în anul 1966, însă Ernst a infirmat întotdeauna această versiune.

explicatie foto ??????????

S-a sugerat că Ernst a pus în circulaţie o altă teorie conform căreia Anderson era, de fapt, o muncitoare poloneză pe numele de Franziska Schanzkowski. Oamenii au afirmat că Schanzkowski a dispărut cu doar o zi înainte de apariţia lui Anderson în Berlin. Se spunea că cicatricile ei datau din perioada când Schanzkowski a lucrat la o fabrică de armament şi a scăpat din mînă o grenadă. Cu toate acestea, Anderson era mică şi fragilă, în timp ce Schanzkowski fusese crescută la o fermă şi se pare că avea o constituţie foarte robustă. Anderson a încercat neîncetat să îşi demonstreze descendenţa, dar nu a reuşit niciodată să fie convingătoare într-o sală de judecată. La sfârşitul lui 1968 s-a căsătorit cu un american bogat numit John Manahan şi a murit de pneumonie în 1984. Corpul i-a fost incinerat, însă progresul înregistrat în testarea ADN-ului a făcut ca moartea ei să nu pună capăt poveştii.

În 1991, în Siberia au fost găsite rămăşiţele a opt oameni. Conform testelor medico-legale, cadavrele lui Nikolai, Alexandra şi a trei dintre copiii lor se aflau printre corpurile descoperite. Cercetătorii britanici au comparat ADN-ul acestora cu mostre din părul lui Anderson şi nu au găsit nici o asemănare. Totuşi, se pare că Anderson avea un ADN extrem de asemănător cu cel prelevat din mostrele de sânge luate de la nepoata Franziskăi Schanzkowski. Aşadar, se pare că misterul Annei Anderson a fost elucidat. Cu excepţia unui amănunt. În 1991, când autorităţile ruseşti au dehumat cadavrele regale, două dintre ele lipseau. Unul era al lui Alexei, fiul ţarului. Celălalt aparţinea celei mai mici fiice a acestuia, Anastasia.

78

Contele de saint-germain

explicatie foto ??????????

Misteriosul personaj pe care noi îl cunoaºtem acum drept Contele de Saint-Germain a fost pentru prima datã identificat în 1970 sub numele de Marquis de Montferrat. Zãrit în Veneþia de un muzician numit Rameau ºi o doamnã din înalta societate parizianã, pe nume Madam de Gergy, avea înfãþiºarea unui bãrbat aflat între 40 ºi 50 de ani. O înfãþiºare pe care ºi-o va pãstra toatã viaþa, oficial decedând în 1784. Cu toate acestea, mulþi oameni sunt de pãrere cã el nu a trecut niciodatã în nefiinþã. Pentru ei, acest personaj enigmatic a devenit cunoscut drept „Saint-Germain Nemuritorul".

Originea lui Saint-Germain nu a fost niciodatã dezvãluitã, nici mãcar de cei cãrora le încredinþase secretul sãu. Pe tot parcursul vieþii, el a arãtat ca un om între douã vârste, cu o constituþie solidã ºi o înãlþime medie. Era un excelent povestitor ºi avea unele abilitãþi impresionante. Astfel putea sã creeze bijuterii superbe, avea cunoºtinþe temeinice în domeniul muzicii ºi artei ºi prepara poþiuni despre care susþinea cã erau elixirul tinereþii. Nu a fost niciodatã vãzut mâncând sau bând, însã se bucura de compania femeilor ºi se învârtea în cercurile aristocraþiei. Pãrea sã nu îmbãtrâneascã niciodatã.

Perioada sa de celebritate este cuprinsã între anii 1750 ºi 1760, petrecuþi la Paris. Rolul sãu principal era acela de spion pentru Regele Ludovic al XV-lea. Totuºi, prietenia sa cu regele i-a adus mulþi duºmani din cadrul guvernãrii

franceze, astfel cã a fost forþat sã fugã din þarã în Anglia. A reapãrut în Rusia sub numele de Generalul Soltikov ºi a jucat un rol important în revoluþia din 1762. La începutul guvernãrii lui Ludovic al XVI-lea, a reapãrut la Paris ºi, prin intermediul unui vechi prieten, Contesa d'Adhemar, a înaintat un avertisment Reginei Marie Antoinette, asupra pericolelor care ameninþau monarhia francezã. Saint-Germain a încercat sã-l vadã personal pe rege, însã poliþia avea ordine din partea preotului regelui sã îl captureze. Din nou, Saint-Germain a dispãrut fãrã urmã.

Se pare cã a cãutat refugiu la castelul Contelui Charles de Hesse-Cassel din Ducatul Schlesing, Austria. Se spune cã a dezvãluit contelui multe dintre secretele sale, dar în 1784, Saint-Germain pur ºi simplu se sãturase de viaþã ºi murise. Cu toate acestea, nu existã nici un document oficial care sã ateste moartea sa ºi nici o piatrã funerarã care sã îi poarte numele. I-a lãsat contelui toate documentele, dintre care multe priveau francmasoneria, dar, asemenea lui Ludovic al XV-lea, Charles nu a dezvãluit niciodatã vreun detaliu despre trecutul adevãrat al lui Saint-Germain. ª i, într-adevãr, deºi pretindea cã era întristat de moartea lui Saint-Germain, nu pãrea chiar atât de afectat dupã cum susþineau o serie de comentatori. Existã chiar o teorie conform cãreia contele ar fi fost implicat în înscenarea morþii acestuia.

Evident, s-au înregistrat relatãri ulterioare despre Saint-Germain. În 1786 a întâlnit-o pe împãrãteasa Rusiei ºi în 1788 se pare cã era reprezentantul oficial al Franþei la Convenþia Mondialã a Francmasonilor. Contesa d `–0+`– Adhemar a afirmat cã ºi-a întâlnit vechiul prieten în 1789, 1815 ºi 1821 ºi cã, de fiecare datã, pãrea sã nu fi îmbãtrânit deloc. Se spune cã a continuat sã influenþeze societãþile secrete ºi se poate sã fi fost chiar un cãlãuzitor al rozicrucienilor.

Aºadar, cine era straniul personaj? Parizienii care nu-l agreau spuneau cã era fiul unui evreu portughez numit Aymar, sau al unui evreu alsactian pe numele de Wolff. Totuºi, la acea vreme, se credea cã Saint-German era fiul natural al vãduvei regelui Charles al II-lea al Spaniei, Marie de Neubourg. Un studiu recent a avansat ideea cã se poate sã fi fost chiar unul dintre fiii Prinþului Racoczi al II-lea al Transilvaniei. Prinþul ºi-a încredinþat copiii Împãratului Austriei pentru a fi creºcuþi de acesta, însã se spune cã unul dintre ei ar fi murit la o vârstã fragedã. Acum se ia în calcul posibilitatea ca, de fapt, acest copil sã fi fost crescut de o familie din micul târg San Germano din Italia. Aºa s-ar explica provenienþa numelui de Contele de Saint-Germain.

Totuºi, unii oameni, în special cei implicaþi în miºcarea teozoficã, cred cã e posibil ca Saint-Germain sã fi fost unul dintre ‚marii maeºtrii `–0+`– ‚ trimis pentru a-i atenþiona pe oamenii evoluaþi cã apucaserã pe o cale greºitã în viaþã. Ei cred cã este posibil ca el sã mai hoinãreascã pe Pãmânt, aºteptând momentul potrivit pentru a reapare ºi a sfãtui Omul aflat la ananghie. Totuºi, pânã atunci, personajul enigmatic cunoscut drept Contele de Saint-Germain va rãmâne un mister.

79

Dracula

Europa de Sud a Evului Mediu a fost un loc agitat. Marea naþiune maghiarã era prima ei linie de apãrare împotriva forþelor otomane, iar statele izolate care întâmplãtor erau amplasate pe „tãrâmul nimãnui" dintre cele douã suportau consecinþele. Nici nu i-a trebuit mai mult lui Bram Stoker pentru a-ºi concepe cel mai celebru roman al sãu, deºi acum, oamenii se întreabã care dintre figurile reprezentative ale acestei perioade instabile a avut cea mai mare influenþã asupra scriitorului. Un singur nume se evidenþiazã – cel al realului, groaznicului bãrbat cunoscut sub numele de Dracula.

Valahia, acum parte a României, era o provincie maghiarã condusã de prinþul Mircea cel Bãtrân pânã în anul 1418. În jurul lui 1390, lui Mircea i s-a nãscut un fiu nelegitim numit Vlad, care a fost trimis spre creºtere la curtea regelui Sigismund al Ungariei. Când Mircea a murit, lui Vlad nu i s-a dat controlul asupra Valahiei, dar a fost fãcut Cavaler al Ordinului Dragonului, o grupare stabilitã pentru apãrarea lumii creºtine de ameninþarea turcã. Curând, lui Vlad i s-a dat numele de ‚Dracul, care înseamnã ‚dragon ºi a fost fãcut guvernator al Transilvaniei.

Dracul a avut trei fii. Primul, botezat Mircea dupã tatãl sãu, s-a nãscut în 1443, iar urmãtorii doi au fost numiþi Vlad ºi Radu. Dracul a strâns o armatã ºi a recâºtigat scaunul tradiþional al familiei, Valahia, deºi el a reuºit doar cu ajutorul unui vechi duºman turc. Drept semn de loialitate, i-a trimis pe Vlad ºi Radu sã trãiascã la Adrianopole, scaunul Imperiului Otoman. În 1447, Dracul ºi Mircea au fost uciºi iar Valahia s-a gãsit din nou sub conducerea maghiarã. Aceastã situaþie a pus Turcia într-o situaþie neplãcutã, astfel cã, în 1448 ei au hotãrât sã punã o armatã la dispoziþia tânãrului Vlad de 17 ani, cunoscut drept ‚Fiul dragonului', sau Dracula.

De-a lungul anilor ºi bãtãliilor, protagoniºtii au continuat sã treacã dintr-o tabãrã în alta, dar, pânã în 1456, Dracula îºi recucerise tronul în Valahia. El a ridicat capitala la Târgoviºte ºi a fost proclamat Prinþul Vlad al II-lea. De la bun început, el a realizat cã, pentru a supravieþui, va trebui sã arate o cruzime totalã. La scurt timp dupã ce a fost încoronat prinþ a invitat suflete nevoiaºe de pe strãzile regatului la un mare festin în castelul sãu. Dupã masã, el a întrebat

adunarea sãracã, fragilã ºi înaintatã în vârstã dacã ,nu ar vrea sã fie fãrã griji ºi sã nu le lipseascã nimic pe aceastã lume? Când au strigat cu toþii ,da, el a ferecat imediat castelul ºi i-a dat foc. A afirmat cã în societatea condusã de el, nu era loc pentru oameni care erau o povarã ºi cã oricine nu contribuia la comunitate primea puþinã înþelegere.

Dacã uciderea infirmilor a fost un semnal pentru oamenii obiºnuiþi, Dracula a înfãptuit o acþiune similarã cu demnitarii Valahiei. I-a tras în þeapã pe cei bãtrâni, iar pe ceilalþi i-a trimis sã ridice un castel la Poenari, o zonã montanã aflatã la 50 mile depãrtare. În locul acestora, Dracula a format propriul sãu grup de nobili, pentru a i se recunoaºte puterea. Diabolismul sãu nu cunoºtea limite ºi în mod special îi plãcea sã vadã oamenii murind dupã ce erau traºi printr-o þeapã ascuþitã. Oamenii aflaþi sub conducerea lui îl numeau ,Vlad Þepeº– ºi turcii îl cunoºteau drept ,Kaziglu Bey' sau ,Prinþul Þepeº. El a omorât soþii infidele, comercianþi necinstiþi, orice persoanã care comitea orice infracþiune. Adesea ordona tragerea în þeapã a mai multor persoane concomitent, dar totodatã îi plãcea sã jupuie ºi sã fiarbã oamenii de vii. A ucis copii ºi bãtrâni ºi le-a aºezat corpurile la vedere, drept avertisment pentru viitorii posibil rãufãcãtori. Se spune cã 20.000 de corpuri atârnau de pe zidurile din Târgoviºte, ºi, pânã la sfârºitul domniei sale, ucisese în jur de 50.000 de oameni.

În 1462, când Valahia a fost atacatã de turci, conduºi de Radu, fratele lui mai mic, Dracula a plecat în exil în Ungaria. În 1476, cu Radu mort de sifilis ºi un alt prinþpe tronul Valahiei, Dracula a încercat sã-ºi recâºtige tronul cãminului sãu de drept. A reuºit, dar în decembrie 1476, a fost omorât în timpul unui alt atac al turcilor. Sultanul otoman a înfipt în þeapã capul lui Dracula ºi l-a expus la Constantinopole, drept dovadã a morþii acestuia. Se spune cã trupul i-a fost înmormântat la o mãnãstire izolatã numitã Snagov, deºi sãpãturile din 1931 nu au scos la ivealã sicriul. Este un ultim mister al poveºtii lui Dracula.

Totuºi, au rãmas dovezi ale domniei sale. Fortãreaþa sa din munþi, de la Poenari, reprezintã astãzi o destinaþie turisticã popularã, ºi de asemenea au rãmas ºi ruinele palatului sãu de la Târgoviºte. Însã mai important decât orice moºtenire fizicã, rãmâne amintirea sa în minþile românilor. Însã nu vom ºtii niciodatã dacã viaþa lui reprezintã singura sursã de inspiraþie aflatã în spatele poveºtii lui Bram Stoker.

Gravurã în lemn cu un vampir hranindu-se cu sângele unei victime.

80

Jack spintecãtorul

În 1888, cel mai renumit uciga° în serie al lumii, stãtea la pândã pe strãzile, întunecate ale cartierului East End din Londra. ‚Jack Spintecãtorul – a reprezentat un model pentru maniacii uciga°i, ale cãror crime par sã se intensifice pe mãsura trecerii anilor. În acest gen de cazuri, impactul crimei este intensificat de misterul ce înconjoarã identitatea realã a uciga°ului. Spre deosebire de imitatorii sãi din perioada contemporanã, Jack Spintecãtorul nu a fost prins °i nici mãcar nu i se cunoa°te numele.

Cartierul Whitechapel al Londrei era cunoscut drept una dintre cele mai sãrace zone ale ora°ului °i, la acea vreme, adãpostea casa a peste 1000 de prostituate. Totodatã, era zona care avea sã devinã þinta atacurilor Spintecãtorului. El a instituit teroarea la primele ore ale zilei de 31august 1888, când un paznic al pieþii a zãrit o femeie ce zãcea la una din intrãrile de pe Buck's Row din Whitechapel. În loc sã se apropie de femeie, paznicul a plecat sã caute un poliþist. Acesta a constatat cã gâtul femeii fusese tãiat în profunzime °i un examen medical a indicat ulterior cã trupul ei fusese mutilat. Totodatã, a fost descoperitã identitatea femeii: era Mary Ann Nichols, cunoscutã ca Polly, o prostituatã în vârstã de 42 de ani.

În mai puþin de o sãptãmânã, la ora 6 dimineaþa, pe 8 septembrie, corpul unei alte femei a fost gãsi pe strada Hanbury, lângâ Buck's Row. Femeia era Annie Chapman, o prostituatã de 45 de ani al cãrei cap fusese aproape în întregime retezat. De asemenea, femeii i se scoseserã mãruntaiele.

Frica pusese stãpînire pe comunitate. Pentru prima datã în istorie, oamenii gãseau sprijin din partea claselor privilegiate °i a presei, care exercitau presiuni asupra poliþiei . Aceasta nu trebuia numai sã protejeze populaþia Londrei, dar °i sã facã faþã noului stres de a-°i demonstra competenþa. Întocmai ca în cazurile mai recente de ucidere în masã, populaþia a fost cuprinsã de nelini°te.

Pânã în momentul când Jack Spintecãtorul a atacat din nou, oamenii din zona Whitechapel nu aveau alt subiect de discuþie. Jack Spintecãtorul le-a at apã la moarã. În primele ore ale zilei de 30 septembrie, un vânzâtor de bijuterii false a sosit acasã pe strada Berners, unde a descoperit corpul lui Elizabeth

Stride, o prostituatã al cãrei gât fusese tãiat. În timp ce poliþia cerceta strãzile din apropiere, Jack Spintecãtorul s-a îndreptat spre Mitre Square, în inima Londrei, ºi a ucis-o pe Catharine Eddowes. Deºi victima precedentã nu fusese mutilatã, mulþi sunt de pãrere cã Jack Spintecãtorul a fost întrerupt în timpul operaþiunii. Eddowes a fost, la rîndul sãu, gãsitã fãrã mãruntaie.

În aceastã ilustraþie contemporanã, Jack Spintecãtorul loveºte din nou. Era el medic la curtea regalã, sau chiar de neam regesc?

Aceastã noapte marcatã de dubla omucidere a fãcut obiectul multor scrisori trimise poliþiei. Deºi majoritatea veneau din partea oamenilor care ofereau sfaturi, unele pãreau sã fi fost scrise de Jack Spintecãtorului însuºi, ºi acestora li s-a acordat mai multã atenþie decât celorlalte. Una dintre ele, datatã 28 septembrie, care lua peste picior poliþia,era semnatã cu numele Jack Spintecãtorul. Cea de-a

doua a fost o carte poºtalã datatã 1 octombrie ºi se referea la „dublul eveniment” – din noaptea anterioarã. Cea de-a treia scrisoare a fost trimisã peste douã sãptãmâni ºi conþinea chiar ºi o parte dintr-un rinichi care se presupune cã i-ar fi aparþinut lui Catharine Eddowes. Deºi poliþia ar fi trebuit sã suspecteze cã aceastã corespondenþã venea din partea unui farsor sau maniac, rinichiul introdus în cea de-a treia scrisoare era încreþit ºi bolnav. De remarcat cã Eddowes nu era doar alcoolicã, dar suferea ºi de maladia Bright, iar acest organ prezenta toate semnele cã ar fi provenit sintr-un corp bolnav.

Annie Chapman, victimã a lui Jack Spintecãtorul.

Poliþia a crezut cã a descoperit un tipar dupa care fuseserã comise crimele din 31 august, 8 septembrie ºi cele douã din 30 septembrie. Au presupus cã urmãtoarea crimã va avea loc pe 8 octombrie, dar, nu s/a produs nici un eveniment pe tot parcursul lunii. Ultima sa crimã recunoscutã oficial a fost comisã la 9 noiembrie în Miller’s Court, o clãdire aflatã în apropierea locaþiilor celorlalte crime. O altã prostituatã, în vârstã de 24 de ani, Mary Jane Kelly, a fost gãsitã de proprietarul cãmãruþei unde locuia, cu corpul complet mutilat. De data aceasta, crima fusese comisã într-o încãpere, iau uciga ºul avusese la dispoziþie toatã noaptea ca sã disece cadavrul.

Deºi aceste cinci crime îi sunt atribuite lui Jack Spintecãtorul, existã posibilitatea ca el sã mai fi ucis alte douã sau trei femei din Londra în acea perioadã. Totuºi, poliþia nu a reuºit sã descopere numele real al omului aflat în spatele acestor crime ºi a sistat informaþiile cãtre public în încercarea de a liniºti oamenii. Londonezii erau însã pe deplin conºtienþi de faptul cã poliþia se dovedea incapabilã sã dezvãluie identitatea lui Jack Spintecãtorul. Însã mulþi dintre medicii poliþiei care au examinat corpurile victimelor au sugerat cã era posibil ca Jack Spintecãtorul sã fie o persoanã cu studii medicale. În 1894, ºeful Metropolitan Police Force, Sir Melville Macnaghten, a întocmit un raport care-l indica drept principal suspect pe Montague John Druitt, un avocat care se sinucisese la scurt timp dupã asasinarea lui Kelly. Cu toate acestea, la vremea aceea, Macnaghten credea cã Druitt avea cunoºtinþe medicale, fapt infirmat de cercetãrile ulterioare.

Macnaghten a mai indicat ºi alþi doi posibili asasini care se ascundeau sub numele de Jack Spintecãtorul. Unul era Aaron Kosminki, un evreu polonez care locuia în zona Whitechapel ºi care a fost internat într-un ospiciu în martie 1889. Deºi unul dintre ofiþerii anchetatori, Robert Anderson, era convins de vinovãþia lui Kosminski, studiul comportamentului sãu din timpul ºederii în ospiciu nu indicau cã ar fi avut înclinaþii spre omucidere. Ultimul suspect al lui Macnaghten, Michael Ostrog, era un alienat mintal rus. În ciuda faptului cã era un criminal condamnat ºi pãrea sã aibã unele cunoºtinþe medicale, studiul comportamentului sãu nu a evidenþiat abilitatea de a comite crime multiple. În ultimii ani, anchetatorii cazului Jack Spintecãtorul au luat în considerare un anume dr. Francis Tumblety, un doctor american care a pãrãsit Londra la scurt timp dupã comiterea crimelor. Deºi l-au considerat un potenþial asasin, Metropolitan Police a decis la acea vreme sã îl scoatã de pe lista de suspecþi.

Ca în cazul multor alte mistere, identitatea lui Jack Spintecãtorul a fãcut obiectul multor speculaþii. Oameni din toate categoriile sociale – membri ai monarhiei, servitori regali, ofiþeri de poliþie cu grad înalt, spioni ruºi ºi chiar evangheliºti fanatici – au fost suspectaþi cã ar cunoaºte identitatea lui Jack Spintecãtorul. În ultimii câþiva ani, autoarea de romane poliþiste Patricia Cornwell a efectuat un amplu studiu. Ea a folosit 4 milioane de dolari ca sã investigheze dacã existã vreo legãturã între Jack Spintecãtorul ºi Walter Sickert, un pictor impresionist care nu era exclus fi avut legãturi cu Whitechapel la vremea când au fost comise crimele. La douãzeci de ani dupã acele crime, el a realizat o serie de picturi care înfãþiºau prostituate moarte ºi mutilate grotesc.Examinând atent lucrãrile sale, cu ajutorul tehnologiei moderne, Cornwell a ajuns sã fie atât de convinsã de vinovãþia lui Sickert încât îºi pune reputaþia în joc afirmînd cã el este Jack Spintecãtorul.

Anchetatorii actuali ai cazului Jack Spintecãtorul, întocmai ca forþele de poliþie londoneze din perioada victorianã, nu reuºesc sã ajungã la un consens. La acea vreme existau atâtea personaje dubioase care cutreierau Londra, încât aproape orice suspect putea fi implicat în crime. Pe mãsurã ce trecerea anilor estompeazã ºansele de a afla adevãrul, creºte ºi probabilitatea incriminãrii mai multor suspecþi, în timp ce dovada necesarã pentru a decide asupra unuia dintre ei dispare în negura timpului.

81

Kaspar Hauser

La 28 mai 1828, un adolescent straniu mergea împleticindu-se spre intrarea în Nuremberg. Avea o constituţie solidă, păr deschis la culoare şi cârlionţat, era palid la faţă şi se mişca de parcă ar fi fost beat. Un cizmar din partea locului, Georg Weickmann, s-a apropiat de el să vadă cine era, dar băiatul a spus doar „Aş vrea să fiu un călăreţ, aşa cum a fost tatăl meu. El i-a înmânat lui Weickman un plic adresat căpitanului celui de-al patrulea escadron al regimentului şase al cavaleriei uşoare. Cizmarul l-a dus la căpitan, care a deschis scrisoarea. Acolo se menţiona că băiatul fusese lăsat în grija unui muncitor necalificat sărac care îl ţinuse închis în casă toată viaţa lui. Dar acum băiatul era pregătit să slujească în armata regelui.

Căpitanul cavaleriei a interogat băiatul, însă singurele cuvinte rostite de la el au fost „nu ştiu „duceti-mă acasă şi „cal. Totodată, acesta ştia să scrie numele „Kaspar Hauser. În cele din urmă, căpitanul a trimis băiatul în temniţa locală, însă temnicerului i s-a făcut milă de el. Copiii acestuia şi-au propus să îl înveţe să vorbească, să scrie şi să deseneze. Băiatul părea să nu ştie a se comporta; nu avea nici o expresie a feţei, nu putea să înţeleagă diferenţa dintre bărbaţi şi femei, obişnuia să doarmă în picioare, se purta ca un nou născut sau copil mic şi era mai ales fericit în întuneric.

În iulie 1828, un magistrat local a sugerat autorităţilor din Nuremberg că ar fi mai bine pentru Hauser să fie scos din închisoare şi lăsat în custodia lui George Friedrich Daumer, psiholog şi profesor universitar. Daumer l-a ajutat pe Hauser să devină un tânăr normal, dar, în acelaşi timp, a păstrat toate actele care atestau comportamentul bizar al băiatului. Daumer şi-a dat seama că simţurile lui Hauser erau extrem de ascuţite. Putea citi în întuneric, auzea şoapte de la distanţe foarte mari şi putea să discearnă cine era într-o cameră întunecată, doar prin miros. Din nefericire, pe măsură ce devenea conştient de lumea înconjurătoare şi îşi îmbogăţea cunoştinţele generale, aceste abilităţi extraordinare se estompau.

Până la începutul anului 1829, Hauser învăţase îndeajuns cât să fie capabil să îşi scrie autobiografia. El a dezvăluit că fusese ţinut într-o celulă lungă de 7

picioare, latã de 4 picioare ºi înaltã de 5 picioare*, de un bãrbat a cãrui faþã nu a vazut-o niciodatã. Dormea pe un pat din paie ºi, când se trezea, gãsea alãturi apã ºi pâine. Uneori, apa avea un gust ciudat ºi leºina pentru a se trezi spãlat ºi îngrijit, îmbrãcat cu un nou rând de haine. Într-o zi, bãrbatul a venit la uºa celulei lui Hauser cu cãrþi ºi l-a învãþat sã citeascã puþin, sã îºi scrie numele ºi l-a pus sã repete frazele rudimentare pe care le-a pronunþat la apariþia sa în public. Ziua urmãtoare, Hauser ºi cel care-l þinea în captivitate au pornit într-o cãlãtorie care a culminat cu apariþia lui la Nuremberg.

Autobiografia lui a declanºat o nouã teroare. În octombrie 1829, un strãin îmbrãcat în negru a venit la casa lui Daumer ºi a încercat sã îl ucidã pe Hauser cu un cuþit. Lord Stanhope, un aristocrat englez, prieten al familiei Baden aflate la cãrmuire, s-a împrietenit cu Hauser ºi a obþinut custodia bãiatului din partea oraºului Nurenberg. Stanhope ºi-a pierdut repede interesul ºi a lãsat bãiatul în grija dr. Meyer, care locuia în oraºul Ansbach. Meyer nu-l agrrea pe bãiat ºi a devenit un turore rãuvoitor ºi dur. La 14 decembrie 1831, Hauser s-a dus într-un parc local sã întâlneascã un bãrbat care îi promisese sã îi dezvãluie detalii despre identitatea mamei lui. S-au întîlnit ºi strãinul a fãcut o miºcare ca ºi cum ar fi vrut sã îi dea lui Hauser un portofel, dar când tânãrul s-a aplecat spre el, a fost înjunghiat. A murit trei zile mai târziu, la doar 21 de ani.

Recent, s-a avansat presupunerea cã Hauser era de fapt prinþal familiei Baden ºi fiu al Stefaniei, Marea Ducesã de Bavaria. Cu siguranþã, multe persoane din aristocraþia bavarezã bãnuiau acest lucru, ºi Regele Ludwig al Bavariei a scris chiar în jurnalul sãu cã Hauser era ‚pe drept, Marele Duce de Baden . Existã o teorie potrivit cãreia Stephanie ºi Karl de Baden l-au avut pe Hauser în 1812, însã mama vitregã a lui Karl, Ducesa de Hochberg, l-a schimbat la naºtere cu un copil de þãrani bolnãvicios. Infantele bolnav a murit la scurtã vreme ºi bãieþii pe care i-a avut ulterior Karl cu Stephanie au murit de asemenea de mici. Karl însuºi ºi-a pierdut viaþa din cauze necunoscute ºi pe patul de moarte a spus cã el credea cã fusese otrãvit, la fel ca fiii lui. Tronul lui Karl i-a revenit apoi fratelui sãu vitreg, Leopold, fiul Ducesei de Hochberg. Aceastã teorie este imposibil de dovedit.

Tot ce ºtim cu siguranþã este cã, în curtea unei biserici de provincie liniºtitã, se aflã o piatrã funerarã pe care scrie:

‚Aici odihneºte Kaspar Hauser, enigmã a timpului sãu. Naºterea ca ºi moartea lui au fost învãluite în mister."

---

* 1 picior = 30,5 cm. (n.tr.)

82

Regele Arthur

Potrivit legendei Regele Arthur s-a nãscut în secolul al V-lea d. Hr. Se spune cã marele magician Merlin i-a schimbat înfãțișarea lui Uther Pendragon, unul dintre cei mai mari rãzboinici ai Angliei, în așa fel încât sã arate ca ducele de Tintagel, soțul lui Igraine de Cornwall. Uther a sedus-o pe Igraine în cãsuța din Tintagel, însã copilul nãscut a fost înstrãinat. I s-a dat numele Arthur și a fost crescut fãrã sã aibã vreo idee asupra descendenței sale speciale. Când a murit Uther, tronul a rãmas gol. Merlin a împlântat într-o rocã o sabie numitã Excalibur, susținând cã doar un bãrbat cu sânge regesc va fi în stare sã miște din loc sabia Excalibur. Când tânãrul Arthur a reușit sã clinteascã sabia, a fost proclamat rege. Unsprezece alți conducãtori britanici s-au ridicat împotriva tânãrului rege, dar Arthur le-a înãbușit rãzmerița și a inaugurat o domnie glorioasã.

Arthur s-a cãsãtorit cu Guinevere și a adunat un grup de cavaleri onești și curajoși la reședința regatului, în Camelot, în Valea Avalon. Tatãl lui Guinevere i-a dãruit lui Arthur legendara Masã Rotundã. Împreunã cavalerii au câștigat victorii mãrețe asupra invadatorilor saxoni și a Imperiului Roman. Se spune cã Arthur însuși ar fi devenit împãrat și ar fi pornit în cãutarea Sfântului Graal. În acest timp, unul dintre cavalerii sãi de încredere, Lancelot, a avut o aventurã cu Guinevere.

Acest lucru a marcat începutul sfârșitului pentru Arthur. Cei doi amanți au fugit pe pãmânturile lui Lancelot din Britttany, Franța. Arthur s-a hotãrât sã îi urmãreascã și sã declare rãzboi fostului sãu prieten, lãsându-și nepotul Mordred sã vegheze asupra Angliei. În timp ce el se afla în luptã în zona Canalului Englez, Mordred s-a rãzvrãtit, așa cã Arthur a fost nevoit sã se întoarcã acasã. O bãtãlie crâncenã a avut loc pe platoul Salisbury. Arthur a reușit sã îl ucidã pe Mordred, dar el însuși a fost rãnit mortal. Cu puțin timp înainte sã moarã, s-a reîntors la Avalon. Se spune cã a aruncat sabia Excalibur într-un lac al regatului și apoi el însuși a dispãrut într-o peșterã, afirmând cã se va întoarce atunci când Anglia se va afla în mare pericol.

Prima atestare documentarã pe care o avem despre un personaj arthurian o gãsim în De Excidio Britanniae, din secolul al VI-lea, a lui Gildas, care

vorbeºte despre soldaþii britanici conduºi de un bărbat numit Ambrosius Aurelianus. Numele ‚Arthur – apare în scrierea lui Nennius din secolul al IX-lea, Historia Brittonium. Totuºi, de-abia în secolul al XII-lea Arthur ca personaj istoric a stîrnit un real interes. William de Malmesbury ºi Geoffrey de Monmouth au elaborat lucrări care au stat la baza conceþiei noastre moderne asupra legendei lui Arthur. Din nefericire, lucrările lor includ ºi multe detalii fictive, care au denaturat adevărul asupra domniei lui Arthur.

Există ºi alte dovezi care atestă prezenþa lui Arthur ca personaj istoric. Mulþi oameni cred că Galstonbury, în Somerset, este amplasamentul real al cetăþii Camelot, ºi în secolul al XII-lea s-a susþinut că mormântul lui Arthur a fost găsit acolo. În mod similar, se spune că Insulele Scilly adăpostesc rămăºiþele marelui rege. Cu siguranþă există o mulþime de locuri asociate cu cele din mitologia arthuriană ºi istoricii au descoperit o serie de figuri istorice care ar putea fi chiar regele însuºi. Ei sunt de părere că numărul mare de personalităþi cărora li s-ar putea atribui identitatea lui Arthur este probabil motivul pentru care cunoaºterea noastră este atât de aproximativă.

Ceea ce ºtim este că, în secolul al VI-lea, multe triburi celtice au avut conducători numiþi Arthur, care ar fi putut fi botezaþi astfel în memoria regelui autentic. Deºi folosirea numelui a estompat legenda autentică a lui Arthur, ea indică zozodată faptul că în urmă cu o generaþie, un conducător cu adevărat măreþ a existat în realitate.

În ultimii ani a ieºit la suprafaþă poate cea mai uimitoare dovadă. În luna iulie a anului 1998, în vârful unui deal stâncos în Tintagel, Cornwall, arheologii au găsit o placă pe care era marcat în latină numele ‚Artagnov – sau ‚Arthnou. Placa a fost datată din secolul al VI-lea ºi dovedeºte că numele era prezent pe pământurile arthuriene legendare la momentul respectiv ºi aparþinea unui om cu o un rang important. Ca în cazul multor alte mistere ale istoriei, deformarea adevărului, determinată de trecerea timpului începe să dispară sub impactul ºtiinþei moderne. S-ar putea să nu aflăm niciodată identitatea Regelui Arthur, însă descoperiri de genul celei menþionate anterior ne vor ajuta să ne apropiem de adevăr.

83

Maitreya

Toate marile religii ale lumii propovãduiesc revenirea pe Pãmînt a unui sfânt suprem. Hinduºii aºteaptã sosirea lui Krishna, evreii aºteaptã apariþia Mesiei, musulmanii cred într-un Imam Mahdi, creºtinii aºteaptã a doua venire a lui Hristos, iar budiºtii îl identificã pe acest sfînt în persoana lui Buddha. Existã o organizaþie impresionantã cu ramificaþii în toatã lumea care susþin cã aceste figuri diferite se referã la aceeaºi fiinþã, anume un învãþãtor trimis pentru a ghida omenirea spre un viitor caracterizat de pace ºi iubire ºi cã el deja se aflã printre noi – de fapt, trãieºte chiar într-o suburbie a Londrei.

Compania Share International Magazine îndeplineºte rolul de purtãtor de cuvânt pentru acest mãreþ conducãtor pe care îl numesc Maitreya. Promotorul organizaþiei este Benjamin Creme, un fost artist din Glasgow, nãscut în 1922. Creme este adept al miºcãrii teozofice, fondatã de Madame Helena Blavatsky, ai cãrei membri cred cã Pãmântul ºi omenirea sunt controlate de un consiliu select de fiinþe superioare.

Creme susþine cã aceste fiinþe superioare sau ‚Maeºtri' i-au vestit în 1975 de apariþia iminentã a lui Maitreya, ºi l-au însãrcinat cu pregãtirea lumii pentru venirea sa. Mulþi sunt de pãrere cã Benjamin Creme se considerã un fel de Ion Botezãtorul modern ºi foloseºte Share International ca sã promoveze cauza lui Maitreya. El scrie cãrþi ºi articole ºi apare în emisiuni televizate ºi sãli, unde discutã despre venirea lui Maitreya, ce va avea loc curând.

Creme spune cã Maitreya a sosit dintr-un centru spiritual din Himalaya, la 19 iulie 1977 ºi a zburat în Europa cu avionul. Apoi a dispãrut într-o comunitate etnicã dintr-o suburbie a Londrei ºi, de atunci, trãieºte în anonimat. Totuºi, Tara Centre, o altã organizaþie apropiatã de Creme, a publicat o serie de reclame în ziarele importante din întreaga lume, anunþând prezenþa ‚Domnului Maitreya. Se spune chiar cã o companie importantã de televiziune din SUA i-a solicitat un intervin lui Maitreya, oricând doreºte el.

Maitreya ºi-a fãcut apariþia de câteva ori. Una dintre cele mai faimoase a avut loc la 11 iunie 1988 la Nairobi, când 6000 de adepþi, adunaþi în satul Kawangware l-au vãzut apãrând sub înfãþiºarea lui Iisus Hristos. Omul cu

barbã, îmbrăcat într-o robã albã, s-a plimbat printre ei ºi a declarat cã lumea ‚se apropie de domnia raiului'. Apoi, Maitreya a plecat într-o maºinã. Share International susþine de asemenea cã Maitreya a fãcut multe minuni. Fenomenul se răspândeºte în toatã Africa ºi multe localitãþi sunt vizitate de bărbatul în alb.

În 1996, s-a înregistrat un număr record de relatări despre bizare ‚cruci de luminã – din anii recenþi. Compania de ºtiri CBS a transmis un reportaj despre cruci strălucitoare înalte de 40 picioare, care apăruserã în ferestrele unei biserici baptiste din Knoxville, Tennessee. Preotul local a afirmat cã 30000 de oameni au venit sã vadã priveliºtea bizarã ºi, de atunci,

N localitatea respectivã s-au petrecut evenimente miraculoase. Cruci de luminã similare au apărut în întreaga lume, ºi Share International pretinde cã acesta este un semn despre existenþa lui Maitreya printre noi.

Share International susþine cã, înainte de apariþiile sale în public, Maitreya energizează sursele locale de apã. Se spune cã apa magicã din micul oraº Tlacote din Mexic, vindecã orice, de la SIDA ºi cancer, la obezitate ºi indici crescuþi ai colecterolului. O altã apã miraculoasã se spune cã a þâºnit la o minã dezafectatã din Nodenau, la 100 de kilometri la est de Dusseldorf, Germania. În august 1994, o imagine stranie a Madonei cu Pruncul a apărut pe peretele unei biserici din orãºelul Yankalilla din Sudul Australiei. Un radiestezist a venit la faþa locului ºi a spus cã sub bisericã curgea o apã. Benjamin Creme i-a informat cã aceasta era opera lui Maitreya ºi a afirmat cã apa avea puteri tãmãduitoare. Creme le-a spus sãtenilor unde sã sape ºi, dupã cum era de aºteptat, a fost descoperit un izvor miraculos.

Share International a fãcut la rândul sãu câteva miracole. În prezent este o organizaþie non-guvernamentalã recunoscutã de Naþiunile Unite ºi a publicat articole semnate de persoane foarte respectate, printre care se numărã Boutros Boutro-Ghali, Kofi Annan, Mary Robinson, Dalai Lama ºi Prinþul Charles. Viitorul lui Maitreya este nesigur, în funcþie de credinþa dumneavoastrã. Dacã sunteþi un adept, acesta poate deveni o voce globalã. În caz contrar, va dispare încet, exact aºa cum au fãcut de-a lungul secolelor zecile de auto-proclamaþi Mesia.

84

Omul cu masca de fier

Dintre toate figurile misterioase ale istoriei, nici una nu a trezit un mai mare interes, furnizînd atât de puţine detalii ca Omul cu Masca de Fier. În ciuda celor 300 de ani de enigme, există câteva indicii preţioase asupra identităţii sale. Bărbatul este un personaj enigmatic care a constituit subiectul unui roman clasic de Alexandre Dumas şi a unui mare număr de filme. În pofida interesului crescând manifestat de public, nu au fost descoperite nici un fel de dovezi cruciale privind existenţa sa. Tot ce ştim este că era un prizonier distins şi, din momentul în care a fost întemniţat, a trebuit să îşi ascundă identitatea sub o mască ciudată.

Omul cu Masca de Fier. După toate probabilităţile, era, nefericitul frate geamăn al Regelui, însă nu dispunem de deovezi concludente care să ateste existenţa sa.

Omul cu Masca de Fier a fost întemniţat mai întâi între anii 1660 şi 1670. Iniţial, a fost închis în fortăreaţa din Pignerol din Alpii Francezi, unde s-a aflat sub paza lui Benigne D'Auvergne de Saint-Mars, care va continua să fie temnicerul lui personal până la moartea misteriosului bărbat. A fost transferat la o temniţă din apropiere din Exiles în 1681, şi apoi în castelul de pe insula Sainte Marguerite în 1687. În timpul acestui al doilea transfer în închisoare, un martor a raportat pentru prima dată că a văzut un prizonier cu o mască de fier. În 1698, Saint-Mars a devenit guvernatorul Bastiliei, renumita închisoare pariziană. Ulterior, omul mascat a fost mutat în capitala franceză s-au înregistrat noi relatări, de data aceasta despre un om cu o mască de catifea neagră. Se spune că a murit în Bastilia în 1703.

Detaliile pe care le avem despre viaţa lui sunt extrem de puţine. Un certificat de deces menţionează că numele prizonierului era Marchioly şi că avea în jur de 45 de ani când a murit. Acest lucru pare puţin probabil, avînd în vedere faptul că el a fost ţinut în captivitate timp de aproape 40 de ani. Un bărbat care a elaborat multe teorii despre misteriosul locatar din Bastilia a fost un alt locuitor al temniţei – filosoful şi scriitorul Voltaire, care vorbise cu cei care îl ţinuseră în captivitate ăe acel om. El a dezvăluit că acesta fusese în închisoare din 1661, şi că era tânăr, înalt şi frumos când a fost prins. Se spunea că se îmbrăca în straie deosebite, avea gusturi rafinate şi, element crucial, semăna foarte mult cu un membru al familiei regale franceze.

Deşi Voltaire era un adversat recunoscut al regalităţii franceze, această sugestie potrivit căreia prizonierul putea fi fratele geamăn al Regelui Ludovic al XIV-lea, s-a perpetuat în timp şi a fost adoptată de Dumas pentru romanul său. Deşi trăsăturile fizice identice cu cele ale regelui ar explica faptul că bărbatul purta o mască, pare totuşi puţin probabil că o asemenea situaţie să fi putut fi ţinută în secret... Totuşi, naşterea regelui a prezentat unele detalii neobişnuite şi există posibilitatea ca prizonierul să fi fost un frate vitreg al lui Ludovic al XIV-lea.

Alte teorii referitoare la identitatea omului mascat susţin chiar că el era de fapt, dramaturgul Moliere, care fusese întemniţat pentru a nu corupe regele. Însă această teorie poate fi cu uşurinţă respinsă, întrucât Moliere ar fi fost prea bătrân ca să se potrivească datelor existente. De asemenea, s-a sugerat că ar fi fost Nicolas Fouquet, un invidiat nobil francez bogat, sau chiar un copil nelegitim al lui Charles al II-lea al Angliei.

Ceea ce nu poate fi pus sub semnul îndoielii este respectul cu care era tratat. Se ştie că Saint-Mars îl numea „prinţul meu", iar gardienii săi îi spuneau „Turnul". S-a afirmat chiar că soldaţii îşi scoteau adesea pălăria când intrau în încăperea lui şi stăteau nemişcaţi până când le făcea el semn să se aşeze. În 1711, prinţesa Palatine, cumnata regelui, a relatat într-o scrisoare că bărbatul era flancat tot timpul de doi muşchetari care aveau ordine să îl ucidă imediat

dacã îºi scotea masca. De asemenea, din corespondenþa purtatã de rege cu Saint-Mars reiese cã prizonierul trebuia executat imediat dacã încerca sã vorbeascã sau sã comunice cu cineva.

Fãrã îndoialã, prizonierul a beneficiat de o atenþie specialã, oricine ar fi fost el. Mulþi experþi s-au întrebat de ce nu a fost pur ºi simplu executat, dacã reprezenta un asemenea pericol pentru familia regalã francezã. Faptul cã i s-a cruþat viaþa, cu condiþia sã poarte în permanenþã o mascã poate reprezenta un indiciu al legãturii sale cu monarhia. Identitatea Omului cu Masca de Fier este în prezent o chestiune neelucidatã ºi povestea adevãratã a vieþii lui va rãmîne probabil pentru totdeauna învãluitã în mister.

85

Nostradamus

Michel de Nostradamus, probabil cel mai celebru clarvãzãtor al lumii.

În epoca modernã, numele lui Michel de Nostradamus este asociat exclusiv cu profeţiile despre apocalipsã. Concludentã în acest sens este monumentala sa lucrare Secolele, o colecţie în jur de 1.000 de strofe sau catrene. Nostradamus credea cã, prin intermediul studiului astrologiei, combinat cu o cãlãuzire divinã, era capabil sã vadã viitorul. Folosea meditaţia, ºi halucinogenele pentru a-ºi stimula imaginaţia. Prima parte a Secolelor a fost publicatã în 1555 – autorul folosea un limbaj vag ºi bizar pentru a scãpa de acuzele de vrãjitorie. Versurile au fost scrise într-o francezã combinatã ocazional cu latina, greaca ºi italiana, iar în prezent multe persoane pretind cã le pot descifra, Nostradamus fiind ridicat la rangul de profet al celor ce vor veni. Aceºti entuziaºti au fost avantajaţi de cunoaºterea ulterioarã a evenimentelor ºi de posibilitatea asocierii acestora cu textul sãu. Câteva dintre predicţiile fãcute la sfârºitul secolului XX , referitoare la începutul noului mileniu pot fi verificate. Aºadar, cât de bine a prevãzut el evenimentele?

Probabil cel mai celebru exemplu invocat de entuziaºti îl constituie anticiparea celui de-al Doilea Rãzboi Mondial. Textul în sine, luat din Secolul 2, Catrenul 24, are urmãtoarea traducere:

Bestii feroce avide vor trece râurile,
Marea parte a regiunii va fi impotriva lui Hister.
Intr-o cusca de fier îl va atrage maretul,
In timp ce copilul Germaniei nu observã nimic.

Adepții lui Nostradamus sugerează că „Hister – este Hitler, „bestiile feroce – sunt trupele naziste invadatoare „avide – de putere, dar națiunea germană, care îi urmează orbește, fără să înțeleagă pe deplin evenimentele, va fi îngenunchează. Există ceva adevăr în această interpetare. Însă scepticii subliniază că nu se face referire la nici o dată, iar termeni ca „bestii feroce – și „mărețul – sunt în mod special ambigue, iar Hister este, de fapt, o regiune de lângă Dunăre și nu Hitler. Totuși, alte catrene din text apropiate de acesta menționează alte detalii importante despre războiul și documentele personale ale lui Hitler atestă că s-a născut lângă Dunăre. Așa că, poate, privită în ansamblu, scrierea lui Nostradamus.

Lucrând în biroul său, Nostradamus se oprește pentru a cântări înțelesul tuturor lucrurilor.

În ultimii ani, noul mileniu și atacul de la World Trade Center au sporit interesul față de opera lui Nostradamus. Probabil cea mai memorabilă figură menționată în versurile despre care se pune că sunt legate de această perioadă este aceea a lui „Mabus – sau „Maddas. Se spune că această persoană este următorul „mare rău. În anii ’90, mulți dintre cei ce l-au citit pe Nostradamus au susținut că era, fără îndoială, numit „Maddas, care se întâmplă să fie chiar „Saddam scris invers, așadar, era clar pe cine vizau ei. Totuși, după 11 septembrie, numele a fost ortografiat spre Mabus, care reprezintă o anagramă pentru Usam B. În timp ce eu scriu aceste rânduri, entuziaștii care-i interpretează opera nu sunt foarte siguri care răufăcător din Orientul Mijlociu este cel vizat de profet.

După atacul de la World Trade Center, au apărut numeroase așa-zise versuri ale lui Nostradamus în mass media, ceea ce a stîrnit nedumerire și a dus la creșterea scepticismului față de opera lui, printre cei care puneau sub semnul întrebării spiritul vizionar al lui Nostradamus. Păcat i este, mai ales că există argumenent solide în sprijinul afirmației că Nostradamus a prevăzut moartea lui John F. Kennedy, prăbușirea comunismului, Revoluția Franceză și

dezastrul navetei spaţiale Challenger. Însã scepticii vor invoca întotdeauna limbajul vag, lipsa datelor clare şi avantajul de a cataloga evenimentele din prezent raportîndu-se la trecut. Pentru cei interesaţi, facem precizarea cã el a prezis sfârşitul lumii în anul 3797.

Bineînţeles cã şi în vremea sa au existat oameni care credeau în abilitãţile lui, medicale sau de altã naturã. Regina Franţei, Catherine de Medici, i-a cerut sã-i realizeze horoscopul soţului ei Regele Henric al II-lea şi, în anul 1564, el a fost numit medicul de curte al Regelui Charles al IX-lea al Franţei. Ultima sa predicţie s-a adeverit la 2 iulie 1556. Cu o zi înainte, când pleca de la o întrevedere cu preotul sãu, se crede cã faţa bisericeascã ar fi spus ,pe mâine , la care Nostradamus a rãspuns ,nu mã vei gãsi viu la rãsãritul soarelui. Dupã cum era de aşteptat, predicţia i s-a adeverit. Se spune cã trupul i-a fost îngropat alãturi de un document care traduce profeţiile sale în predicţii mult mai clar definite. Poate cã acesta ar putea sã punã capãt controversei asupra calitãţii viziunilor sale.

86

Regina din Saba

Personajul mistic cunoscut drept Regina din Saba este menţionat în Prima Carte a Regilor din Vechiul Testament. Acolo se spune cã, în jurul secolului al X-lea î. Hr., o reginã a uneia dintre popoarele bogate care fãceau comerţ cunoscutã sub numele de Saba, s-a hotãrât sã îl cunoascã pe marele Rege Solomon în persoanã. Nu credea în poveºtile pe care le auzise despre înţelepciunea lui Solomon ºi i-a adresat foarte multe întrebãri dificile pentru a-l testa. Satisfãcutã de rãspunsurile acestuia, ea i-a oferit nenumãrate daruri în aur, mirodenii ºi pietre preţioase. În schimb, Solomon i-a dãruit reginei „toate dorinţele ei ºi, dupã întrevedere, Saba s-a întors în ţara sa. Povestea este repetatã în A Doua Carte a Cronicilor ºi însuºi Hristos a vorbit de o reginã din sud care a venit sã se convingã de înţelepciunea lui Solomon. În rest, câteva piese preţioase, atestate documentar, au supravieţuit, însã acest aspect nu a împiedicat proliferarea nenumãratelor mituri ºi poveºti. Aºadar, cine era Regina din Saba?

Regina din Saba.

Probabil cã cel mai important element secundar, legat de povestea ei, este cel referitor la Etiopia. În anul 1320, un cãlugãr etiopian numit Yetshak a scris un compendiu de legende intitulat „Kebra Negast” sau „Gloria Regilor”. În aceastã lucrare afirma cã atunci când Regina din Saba, Makeda în etiopianã, l-a vizitat pe Solomon, a fost

sedusã de mãreþul rege. Solomon a spus cã regina va beneficia de ospitalitatea lui, dar nu trebuia sã ia nimic fãrã sã întrebe mai întâi. În timpul nopþii, reginei i s-a fãcut o sete teribilã, cauzatã de mîncãrurile condimentatã cu care o servise Solomon ºi a bãut din apa pusã lângã patul ei. Regele i-a spus cã a încãlcat regulile ºi cã, în consecinþã, trebuia sã se culce cu el. Nouã luni mai târziu, ea a dat naºtere unui bãiat pe care l-a numit Menelik. Etiopienii cred cã Regina ºi fiul ei au adoptat religia evreiascã ºi cã Menelik a fondat dinastia evreiascã ºi apoi creºtinã la Aksum, Etiopia.

Cine a fost, de fapt, Regina din Saba?

Cam la aceeaºi perioadã în care Yatshak îºi elabora lucrarea, alte legende luau naºtere în Europa. Potrivit unei poveºti din secolul al XIII-lea, relatatã în Legenda Aurea, regina era o profetã care avea legãturã cu crucificarea lui Hristos. În timp, ea a inspirat arta ºi decoraþiunile religioase. Adesea era

înfãțișatã ca o vrãjitoare, sau ca o seducãtoare. În mod bizar, totodatã este prezentatã ca având o diformitate secretã – sculpturile gotice franceze adesea o înfãțișeazã cu un picior beteag. De asemenea, Ispitirea Sfântului Anton a lui Gustave Flaubert o prezintã pe reginã ca pe o seducãtoare dornicã de plãceri carnale, ce are un membru uscat.

Probabil cã această imperfecțiune provine din referințele anterioare islamice și evreiești legate de ea. În Coran și cartea evreiascã numitã Targum Sheni, regina îl întâlnește pe Solomon și îi mãrturisește cã are un picior acoperit cu pãr. Tradiția evreiascã, o prezintã ulterior ca un demon sau seducãtoare, în timp ce legenda islamicã susține cã Solomon și-a folosit puterile de magician ca sã îi îndepãrteze pãrul în exces și s-a cãsãtorit cu ea. Musulmanii o numesc pe reginã Sheba Balkis și cred cã poporul ei numeros se afla în Yemen. Coranul descrie Saba ca două grãdini, irigate de un mare baraj. Un nivel avansat de agriculturã și un bun acces la canalele de navigație de pe Marea Roșie și caravanele trase de cãmile din Arabia, reprezentau un indiciu al prosperității națiunii.

Au fost descoperite dovezi arheologice care atestã cã acestea s-au întâmplat în Arabia de Sud. Rãmãșițele unui mare baraj pot fi vãzute în regiunea Mareb din Yemen, acum consideratã capitala anticei națiuni a Sabei. Acest baraj s-a prãbușit în anul 543 d. Hr., însã cercetãtorii au fost capabili sã deducã faptul cã a fost folosit pentru irigarea a peste 500 de acri de teren arabil. În ultimii ani, arheologii au terminat de restaurat un templu antic cunoscut ca ‚Tronul lui Balkis', din regiunea Mareb. Structura datează din secolul al X-lea î. Hr., deci tocmai din acea perioadã, prin urmare putem face o legãturã cu ceea ce știm despre reginã. La distanța de două mile spre este față de regiunea Mareb, o altã construcție anticã, numitã ‚Templul Zeiței Lunii, este de asemenea studiatã. Folosind echipamente radar, oamenii de știință au ajuns la concluzia cã este o structurã extrem de mare și foarte elaboratã care ar putea conține rãspunsuri la multe mistere legate de Saba. Din nefericire, aceste investigații au fost privite cu indiferențã de cãtre politicieni și, pânã când zonele respective vor prezenta mai multã siguranțã pentru a putea fi cercetate, adevãrata poveste a Reginei din Saba continuã sã fie învãluitã în mister.

87

Uri Geller

Fără îndoială, la ora actuală,Uri Geller este cel mai celebru exemplu de manifestare a puterilor parapsihice din lume. Spre deosebire de oameni din trecut care pretindeau că au talente misterioase, Geller a trebuit să-şi dovedească abilităţile în faţa unei prese din ce în ce mai evoluate şi a unui public avizat. Totuşi, mulţi sceptici au îndoieli în privinţa prestaţiei lui şi sunt de părere că el nu este nimic altceva decât un simplu iluzionist. Acestea fiind spuse, publicul din întreaga lume continuă să îl privească pe Geller cu un anumit grad de respect şi uimire şi chiar oamenii de ştiinţă încep să se întrebe dacă nu este vorba de o putere naturală necunoscută. Aşadar, este Uri Geller un fenomen sau un farsor?

Lumea întreagă l-a cunoscut pentru prima dată pe Uri Geller în anii ’70, când tânărul israelit a venit în Europa. Născut la 20 decembrie 1946 din părinţi de origine maghiară şi austriacă, Geller devenise deja un fel de celebritate în ţara sa natală, fiindcă făcuse dovada unor abilităţi neobişnuite. Realizase deja numere uluitoare de telepatie şi psihokinezie în faţa unui public restrâns, în diferite părţi ale ţării, demonstraţii care au fascinat populaţia Israelului. Geller susţine că a reuşit să-şi dezvolte aceste puteri după ce a întâlnit o minge de lumină la vârsta de 4 ani, şi că, în copilărie, a descoperit că putea să îndoaie tacâmurile prin simpla lor atingere. Totuşi, doar după ce şi-a încheiat serviciul militar în armata israeliană şi a lucrat apoi ca model, s-a hotărât să îşi manifeste abilităţile.

În 1972, Geler a părăsit Israelul şi o apariţie la emisiunea Talk-In din Marea Britanie l-a transformat pe loc într-o celebritate. A realizat alte demonstraţii de-a lungul Europei şi, folosindu-se doar de puterea minţii, a reuşit să oprească funcţionarea unei cabine de funicular din Germania. Celebritatea lui a cresut în întreaga lume şi a fost invitat să viziteze Statele Unite ca să îşi demonstreze abilităţile şi acolo. Mulţi dintre cei ce făceau parte din comunitatea ştiinţifică americană erau nerăbdători să vadă acest fenomen uman şi Geller a fost supus la tot felul de teste în nenumăratele institute de vază ale ţării. Una dintre personalităţile eminente pe care le-a întâlnit a fost dr.

Wernher von Braun, creierul principal din spatele programului spaþial al NASA, omul poreclit ‚Tatãl Erei Spaþiale. Von Braun a fost printre primii care au constatat efectele abilitãþilor lui Geller, când tânãrul invitat a reuºit sã îi îndoaie acestuia verigheta fãrã vreun contact fizic.

Uri Geller demonstreazã incredibila capacitate de a îndoi metalele în faþa camerelor de luat vederi. Indiferent dacã el deþine abilitãþile psihice pe care ºi le arogã, capacitatea sa de a îndoi metalul pare indubitabilã.

La Stanford Research Institute, în condiţii de laborator, Geller a demonstrat cã are înzestrãri predictive foarte bine dezvoltate şi a reuşit sã determine fluctuatia unui cintar de precizie concentrindu-se asupra greutatii masurate, performanţã realizatã doar prin puterea minţii. La Birkbeck College din Londra a dereglat un contor Geiger, fãcindu-l sa arate un nivel de radiatie mult mai mare decit cel real şi a deformat cristale prin puteri parapsihice. Una dintre cele mai impresionante performanţe a fost realizatã la baza de înaltã securitate US Navy Weapons de la Silver Springs, în Maryland. Aici, Geller şi-a folosit abilitãţile psihice pentru a modifica în esenţã structura unui nou metal creat, numit Nitinol. Şi totuşi, el este renumit pentru cã a îndoit tacâmurile şi a oprit ceasurile şi Geller susţine cã el a fost cel care a oprit de trei ori Big Ben-ul, în anii ’90..

Relevanţa sa pentru comunitatea ştiinţificã a fost înlocuitã de statutul sãu de celebritate. A apãrut pe coperta celor mai importante ziare şi reviste din toatã lumea. A participat la emisiune radiofonice şi televizate de pe întreg globul şi s-a realizat chiar şi un film, ‚Mindbender (‘– , care îi prezintã viaţa. Au fost scrise în jur de 15 cãrţi despre el în care este prezentat drept o celebritate de talie mondialã.

Geller însuşi pare sã se fi acomodat cu noul sãu statut şi considerã cã oameni ca Michael Jackson şi David Blaine se numãrã printre prietenii lui apropiaţi. A jucat în numeroase filme şi a fost unul dintre primii participanţi la a programul TV vritanic I’m a Celebrity – Get Me Out of Here. Totodatã, a produs artã şi ceramicã şi chiar a înregistrat o selecţie de cântece. În ultimii ani, şi-a îndreptat atenţia spre piaţa invenţiilor tehnologice şi a creat un echipament care poate deosebi diamantele şi bancnotele reale de cele false.

Toate acestea pot spori celebritatea lui Uri Geller, însã nu fac obiectul unui studiu serios asupra puterilor lui. Şi e regretabil, întrucât mulţi experţi eminenţi par sã fie convinşi cã e înzestrat cu abilitãţi care depãşesc cu mult capacitãţile majoritãţii oamenilor din ziua de astãzi.

SOCIET□□I SECRETE □I COMORI ASCUNSE

88

Cavalerii templieri

În anul 1118, la Ierusalim, un grup de nouã cavaleri francezi au fondat un ordin numit „Cavalerii Sãraci ai lui Hristos”. Rãzboinicii împãrtãºeau vederi monahale ºi ºi-au dedicat viaþile protejãrii cãlãtorilor creºtini ºi Pãmântului Sfânt. Ei au fost gãzduiþi la palatul Regelui Baldwin al II-lea, regele francez al Ierusalimului, situat pe locul Templului lui Solomon, de unde ºi titlul de „Cavalerii Templieri”. În anul 1128 au fost recunoscuþi oficial de Papa Honorius al II-lea ºi li s-a oferit o „cartã din partea lui Saint Bernard de Clairvaux. Cavalerii ºi-au câºtigat o reputaþie binemeritatã, fiind neînvinºi în bãtãlie, curajoºi ºi onorabili. Au luptat în cruciade alãturi de Richard Inimã-de-Leu ºi au strâns repede, bogãþii ºi pãmânturi oferite de monarhii europeni, drept recunoºtinþã.

În 200 de ani, Templierii pãrãsiserã Pãmântul Sfânt ºi se stabiliserã la Paris, însã influenþa lor era atât de mare, încât li se cerea sã rãspundã pentru faptele lor doar în faþa Papei. Deþineau averi fabuloase, ceea ce le-a permis sã punã bazele primei forme de sistem bancar ulterior au devenit cunoscuþi pentru a fi împrumutat bani monarhiilor europene. Însã acest lucru, la care se adãuga obiºnuinþa lor de a þine întruniri în secret, a dus la cãderea lor. Regele Filip Cel Frumos al Franþei era îndatorat cu sume imense ordinului. La 13 octombrie 1307, el i-a acuzat de erezie pe Templieri, a arestat toþi membrii ordinului din Franþa ºi le-a sechestrat bunurile. Templierii i-au acceptat decizia fãrã sã scoatã un cuvânt, însã apoi mulþi dintre ei au fost torturaþi ca sã depunã mãrturii false despre practici pãgâne. Dar numai un papã putea condamna ordinul ºi, noul, Papã Clement al V-lea s-a grãbit sã se supunã deciziei lui Filip.

Ordinul a fost desfiinþat iar monarhiilor europene li s-a cerut sã ia mãsurile necesare pentru suprimarea miºcãrii. La 19 martie 1314, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, Jacques de Molay, a fost ars pe rug pe o insulã din mijlocul râului Sena din Paris. Se spune cã, în timp ce se ridicau flãcãrile, de Molay i-ar fi blestemat pe Filip ºi Papã sã îl urmeze în mai puþin de un an. Blestemul i s-a împlinit Clement a murit la o lunã dupã aceea ºi Filip dupã ºapte luni. Totuºi, se spune cã membrii ordinului au continuat sã se întruneascã în secret, ºi, înainte de moartea sa, de Molay desemnase un succesor. Se crede

cã unii dintre Templieri au gãsit refugiu în Scoþia în timpul anilor urmãtori, însã miºcarea nu a mai ieºit la suprafaþã decât în anul 1705.

Cavalerii Templieri. Au ascuns ei o comoarã imensã de lãcomia Regelui Filip al Franþei?

De atunci, ordinul a avut legãturi cu francmasoneria ºi alte societãþi secrete, însã miºcarea s-a dezvoltat, atrãgînd mulþi membri influenþi din înalta societate. Dupã Al Doilea Rãzboi Mondial, coeziunea întregului ordin internaþional a avut de suferit. Întrunirile se þin încã în secret.

Dincolo de pãstrarea cu stricteþe a ritualurilor ºi tradiþiilor, s-ar pãrea cã existã câteva mistere care înconjoarã ordinul. Însã rãmâne o întrebare – de ce nu au luptat Templierii parizieni atunci când Filip a ordonat sã fie arestaþi? În zilele premergãtoare capturãrii lor, se pare cã o cãruþã încãrcatã a fost scoasã din clãdirea unde se aflau. Filip nu a gãsit niciodatã în birourile lor averile pe care voia sã ºi le însuºeascã ºi se pare cã Templierii n-au opus nici o rezistenþã, pentru a permite ascunderea comorii. Aºadar, în ce consta aceastã comoarã? Dupã toate probabilitãþile era vorba de aur ºi bijuterii aduse din sfintele temple din Ierusalim ºi din lumea biblicã din timpul Cruciadelor. Totuºi, sunt multe speculaþii conform cãrora reacþia Templierior exclude orice conotaþie materialã ºi cã putea sã aibã o valoare spiritualã imensã, de genul Chivotului Legãmântului sau Sfântul Graal. Alþii au luat în calcul ideea unei informaþii secrete de importanþã creºtinã, cum ar fi ‚descendenþa lui Iisus Hristos'.

explicatie foto ??????????

Comoara, indiferent de natura ei, nu a fost niciodatã gãsitã, ºi rãmâne un mister locul unde au aduns-o Templierii. Mulþi experþi în Ordinul Cavalerilor Templieri considerã cã ea putea fi cauza îmbogãþirii misterioase a lui Berenger Sauniere ºi cred cã a fost îngropatã în biserica Rennes-le-Chateau. Totuºi, una dintre cele mai vehiculate teorii este aceea cã templierii supravieþuitori au ascuns-o la Rosslyn Chapel din Scoþia. Dacã ordinul a reuºit sã supravieþuiascã în timpul acelor ani cât a fost interzis, existã motive întemeiate sã credem cã secretul comorii este ºtiut doar de câþiva aleºi. Pentru noi, ceilalþi, Cavalerii Templieri sunt doar descendenþii contemporani ai unui mister al istoriei.

89

Rennes-le-chateau

Legenda Rennes-le-Chateau este una dintre cele mai complicate poveºti despre cãutarea de comori din toate timpurile. Ea datează de pe vremea dinastiilor europene pre-medievale ºi include o mulţime de mistere neelucidate ale istoriei. Entuziaºtii cred cã secretul Rennes-le-Chateau ar putea dezvãlui locaţia Sfântului Graal, al Chivotului Legãmântului, sau, al oricãrei alte comori ascunse. Povestea implicã societãţi misterioase ca Ordinul Cavalerilor Templieri, Francmasonieria ºi Stãreţia Sionului. Cercetãtorii afirmã cã mulţi dintre cei cãrora le-au fost dezvãluite detalii au murit în condiţii suspecte. Soarta lor ºi povestea enigmaticã a satului sînt asociate cu sosirea unui bãrbat.

La 1 iunie 1885, un preot recent hirotonisit a intrat în Rennes-le-Chateau, satul toropit de cãldurã, prãfuit, de pe culmea unui deal din Pirineii Francezi. Berenger Sauniere era un tânãr cleric ambiţios ºi nu a fost deloc încântat de biserica dãrãpãnatã de secol IX ºi de casa parohialã nelocuibilã, dar nu a dat bir cu fugiţii. În luna octombrie a aceluiaºi an, Sauniere a fost izgonit din regiune sub învinuirea de a fi comis o ofensã publicã atunci când a fãcut campanie împotriva Partidului Republican, aflat la putere. În timpul exilului, el s-a împrietenit cu bogata ºi respectata contesã de Chambord, care i-a împrumutat o sumã mare de bani pentru reconstrucţia bisericii satului. A început restaurarea cinci ani mai târziu, pornind de la altar. Când a dat la o parte pragul greu de piatrã, ºi stâlpul vechi care stãtea într-o rânã, Sauniere a gãsit trei tuburi de lemn care conţineau pergamente. Dupã ce a descoperit o altã bucatã de hârtie într-un pilon ce susţinea amvonul, Sauniere a început imediat sã sape sub bisericã ºi în grãdinã.

În timpul operaţiunii a fost ajutat de menajera lui, Marie Denarnaud Sauniere a scris în jurnalul sãu personal la 21 septembrie 1891: ‚Am excavat un mormânt. Am gãsit un cavou. Nu se ºtie ce se afla în cavou, însã în anii ce au urmat, Sauniere a dus un trai foarte bizar. El a construti o proprietate elaboratã, care avea grãdini pline cu florã ºi faunã exoticã. Se spune cã întreaga structurã era o reconstruire a drumului Mariei Magdalena de la Magdala la Bethania. Sauniere ducea o viaţã îndestulatã ºi se pare cã avea conturi în diferite bãnci importante. Era cunoscut pentru vizitele sale fãcute la Paris ºi legãturile

cu cei din înalta societate, însã autoritãţile regionale bisericeşti excedate de comportamentul lui straniu, şi au încercat sã îl disciplineze. Sauniere a afirmat cã el nu rãspundea decât în faţa Pontifului şi a demisionat. Locuitorii Rennes-le-Chateau au preferat sã asiste la slujbele ţinute de Sauniere în capela sa privatã şi nu sã participe la cea oficialã de noul preot numit de autoritãţile bisericeşti.

Statuia unui demon, cel mai probabil a lui Lucifer.

La 17 ianuarie 1917, Sauniere a avut un atac de apoplexie grav şi, cu puţin timp înainte sã moarã, a explicat cum se îmbogãţise. Preotul care a auzit detaliile a fost atât de dezgustat, încât i-a refuzat lui Sauniere iertarea pãcatelor şi ultimul ritual. Însã Denarnaud ştia la rândul sãu secretul şi a promis cã îl va dezvãlui pe patul de moarte. Din nefericire, a suferit o congestie cerebralã şi nu a putut vorbi, înainte sã moarã, în 1953. Alte persoane care au aflat unele aspecte legate de mister au avut parte de un sfârşit îngrozitor. Mulţi oameni cred cã cel care a avut grijã de Denarnaud, Noel Corbu, s-ar putea sã fi aflat ceva de la ea înainte sã moarã, dar a decedat într-un accident de maşinã în acelaşi an. Un alt preot local, Jean-Antoine-Maurice Gelis, se pare cã ştia anumite detalii chiar din timpul vieţii lui Sauniere, dar a devenit atât de paranoic, încât în casa sa parohialã avea voie sã intre doar nepoata lui. În Ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor din anul 1897, a fost gãsit ucis de patru lovituri de topor. În timpul unei anchete din 1956, s-au descoperit în grãdina lui Sauniere cadavrele a trei bãrbaţi care fuseserã împuşcaţi, iar în 1967, Fakhur el Islam, un curier care transporta documentele secrete ale lui Sauniere, a fost gãsit mort pe şinele de tren de lângã Melun, în Germania.

Se crede cã o societate secretã intitulatã Stãreţia Sionului se aflã în spatele majoritãţii ciudãţeniilor legate de Rennes-le-Chateau. Se spune cã gruparea are legãturi puternice cu Francmasoneria şi legendele Sfântului Graal. Ea are statul de organizaţie, înregistratã în Franţa din 1956 şi numãrã peste 1000 de membri, dintre care unii sunt personalitãţi marcante. Pânã în 1963, Marele Maestru a fost Jean Cocteau şi, printre foştii lideri s-au numãrat Claude Debussy,

Leonardo da Vinci ºi Isaac Newton. ªi totuºi, în ciuda acestui aer de onorabilitate, se spune cã organizaþiei încã nu i se poate da de urmã. Sauniere însuºi nu a fost însã atât de secretos în privinþa comorii ºi se crede cã a lãsat multe indicii în clãdirile ºi monumentele pe care le-a ridicat. Designul bisericii din Rennes-le-Chateau se presupune cã, la randul sãu, ar fi un indiciu despre comoarã. Existã o teorie potrivit cãreia averea lui Sauniere a apãrut odatã cu descoperirea unor detalii legate de un vechi secret creºtin, pe care l-a folosit apoi pentru a ºantaja Biserica Romano-Catolicã.

Unul dintre vitraliile pe care le-a comandat pentru reconstruirea bisericii îi înfãþiºeazã pe Maria ºi Iosif þinând fiecare în braþe un copil, ceea ce a alimentat speculaþiile cu privire la dovezile deþinute de Sauniere conform cãror Gristos ar fi avut un frate geamãn. În mod similar, s-a luat în calcul ideea cã preotul ar fi descoperit dovezi menite sã ateste cã Hristos nu a murit pe cruce, ci a plecat în Europa ºi a întemeiat o familie cu Maria Magdalena. Multe dintre aceste idei ce puteau fi folosite ca ºantaj par sã se învârteascã în jurul unei teorii conspiraþioniste elaborate, dar existã totodatã legende despre o comoarã misticã, strãlucitoare ºi realã. Se crede cã Rennes-le-Chateau a fost cel de-al treilea centru important din regatul vizigoþilor, pe atunci cunoscut sub numele de Rheddae. Se spune cã, în 410 d. Hr, vizigoþii au prãdat Roma de toate bogãþiile sale. ªi, de asemenea, se pare cã au furat mari avuþii din Grecia ºi Ierusalim. Nu s-a dezvãluit niciodatã cu exactitate unde ºi-au îngropat ei în cele din urmã aceste comori, deºi fortãreaþa de la Rheddae a fost întotdeauna consideratã una dintre cele mai probabile locaþii.

O altã teorie combinã aspecte legate deopotrivã de secrete religioase ºi de comoarã. Existã opinii conform cãrora Catharii, un grup creºtin considerat o ameninþare de cãtre Biserica Romano-Catolicã, au îngropat ceva de o semnificaþie religioasã enormã, lângã Rennes-le-Chateau, înainte sã fie distruºi. Unii au sugerat cã aceastã mãreaþã comoarã spiritualã putea sã fie Sfântul Graal sau Chivotul Legãmântului. Despre marele artist clasic francez, Nicolas Poussin, se spune cã ar fi ºtiut secretele de la Rennes-le-Chateau. Aparent, el a inclus indicii în câteva dintre picturile sale, în special în cea numitã Les Berges D'Arcadie ce înfãþiºeazã o criptã care se aseamãnã foarte bine cu una gãsitã lângã Rennes-le-Chateau.

Mulþi factori care dezvãluie adevãrul din spatele averii lui Sauniere urmeazã sã fie studiaþi. Dar, în ciuda strãdaniilor experþilor, aceste mistere rãmân neelucidate. A descoperit Sauniere un artefact religios legendar, o comoarã anticã, sau vreun teribil secret creºtin? Poate cã, într-o bunã zi, se va gãsi rãspunsul, dar, deocamdatã, Sauniere ºi banii lui continuã sã fie o enigmã dintre cele mai bizare.

90

Chivotul legãmântului

Biblia spune cã Dumnezeu a inscripționat Cele Zece Porunci pe două plãcuțe din piatrã, pe care i le-a dat lui Moise. Pentru a proteja plãcuțele și pentru a permite transportarea lor, a fost construit un scrin decorat cu ornamente de aur. Acesta avea o lungime de aproximativ 3 picioare și jumãtate, cu puțin peste 2 picioare lãțime și doi drugi atașați prin cercuri de aur pe cele două laturi. Deasupra fuseserã sculptați doi heruvimi, iar capacul cufãrului a fost numit acoperãmântul cãinței sau ‚scaunul îndurãrii'. Cutia i-a însoțit pe Moise și israeliți în cãutarea Pãmântului Fãgãduinței și le-a adus victorii oriunde au mers. Când, în cele din urmã, au întemeiat Ierusalimul, Regele Solomon a construit ‚Sfânta Sfintelor' sau Primul Templu și au depus cutia acolo. Acest cufãr sfânt se numește Chivotul Legãmântului.

Cu excepția mãrețului echivot, nici un alt obiect nu este implicat în atâtea legende despre comori, bogãții inexplicabile și intrigi internaționale. Unii spun cã el a fost distrus sau capturat de forțele invadatoare egiptene în jurul anului 925 î. Hr, alții cã babilonienii l-au furat în 586 î. Ch. Secta evreiascã de numele cãreia sînt legate Manuscrisele de la Marea Moartã s-ar putea sã fi îngropat chivotul în deșertul iordanian, înainte sã fie invadați. De asemenea, s-a sugerat cã un grup creștin timpuriu numit Catharii l-ar fi ascuns într-o bisericã veche la Rennes-le-Chateau, în Franța, înainte sã fie dizolvat de Biserica Catolicã.

De asemenea s-au fãcut asocieri între Regele Arthur și chivot, în timp ce mulți cercetãtori susțin cã a fost luat de pe Pãmântul Sfânt de Cavalerii Templieri. Se spune cã aceștia l-ar fi ascuns într-o grotã din Insula Stejarului, sau chiar într-o capelã scoțianã din Rosslyn. Conspiraționiștii cred cã descendenții Cavalerilor Templieri sunt Francmasonii, care dețin acum controlul asupra chivotului. De fapt, multe povești misterioase au cuprins referiri la Chivotul Legãmântului. În cele ce urmeazã vom examina două dintre cele mai plauzibile teorii.

Leen Ritmeyer este un arheolog care a realizat teste pe Muntele Templului din Ierusalim și care susține cã a stabilit poziția realã a Primului Templu. El pretinde cã a descoperit o secțiune, tãiatã în roca muntelui, care se potrivește exact cu dimensiunile chivotului. Pornind de la aceastã descoperire, Ritmeyer

afirmã cã se poate sã fi fost îngropat în adâncul Muntelui Templului, dar ideea excavãrilor în zonã pare imposibilã, mai ales în contextul tulburãrilor politice violente. Din acel loc Mulþi alþi experþi sunt de asemenea de pãrere cã chivotul a rãmas pe Pãmântul Sfânt ºi unul dintre ei, un american pe nume de Ron Wyatt, pretinde chiar cã a gãsit chivotul sacru în Mormântul din Grãdinã, în partea de nord a vechiului Ierusalim.

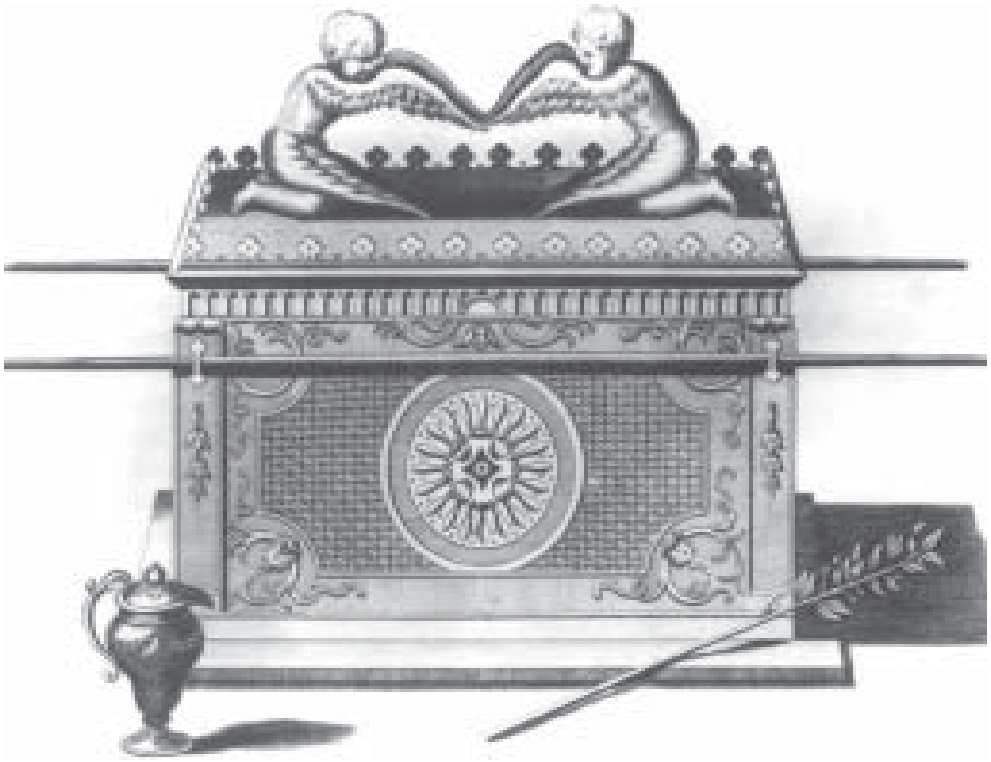

O reprezentare fantezistã a Chivotului Legãmântului, despre care se crede cã ar conþine Decalogul autentic.

Probabil cã cea mai faimoasã teorie care asociazã chivotul cu un obiect real este legatã de Africa de Vest. Etiopienii au o legendã potrivit cãreia Regina din Saba a rãmas însãrcinatã cu Regele Solomon. Copilul, cunoscut sub numele de Menelik, care înseamnã ‚fiul înþeleptului, a cãlãtorit la Ierusalim când avea 20 de ani pentru a studia la curtea tatãlui sãu. În mai puþin de un an, preotul lui Solomon devenise gelos pe fiul regelui ºi a spus cã acesta trebuia sã se întoarcã la Saba. Solomon a fost de acord, însã a pus condiþia ca primul nãscut al tuturor înþelepþilor curþi sã îl însoþeascã pe Menelik. Unul dintre aceºtia, Azarius, era fiul lui Zadok, Marele Preot. Azarius a fost acela care a furat chivotul ºi l-a dus în Africa. Menelik a considerat cã sucesul lor se datora voinþei divine, aºa cã a

fondat „Al Doilea Ierusalim/0 la Aksum, în Etiopia. Astãzi, se spune cã antica bisericã Sf. Maria din Sion, este lãcaºul chivotului, care, conform tradiþiei, era scos în fiecare an, în luna ianuarie, pentru sãrbãtoarea cunoscutã sub numele de Timkat.

În ultimii ani, din cauza instabilitãþii din þarã, chivotul a fost ascuns ºi este îngrijit de un protector devotat, de altfel singurul om cãruia îi este permis sã cunoascã adevãrata naturã a cutiei. Cu siguranþã existã câteva aspecte care ar putea fi invocate în sprijinul acestei teorii – spre exemplu, etiopienii reprezintã unul dintre puþinele popoare africane practicante ale creºtinismului, iar constituþia þãrii prevede cã împãratul Etiopiei este un descendent direct al lui Solomon. Etiopienii sunt conºtienþi de rolul jucat de ei în moºtenirea chivotului, însã, având în vedere prezenþa atâtor legende care rivalizează în privinþa locului final în care a fost depus chivotul, este imposibil sã ne decidem asupra uneia. Probabil cã, aºa cum cred multe grupãri religioase, prezenþa acestuia ne va fi dezvãluitã la momentul potrivit.

91

Sfântul Graal

Aproape tot ceea ce ºtim despre Sfântul Graal provine din legendele romantice despre Regele Arthur din secolele al XII-lea ºi al XIII-lea. Totuºi, sunt câteva aspecte unanim acceptate. Se crede cã Graalul este potirul Euharistiei sau vasul mielului pascal folosit de Hristos la Cina Cea de Tainã. Acest vas a fost luat de Iosif din Arimateea, care l-a folosit pentru a strânge sângele din corpul crucificat al lui Hristos. O teorie alternativã susþine cã este un potir dãruit lui Iosif, într-o viziune, de Hristos. Puterile sfinte ale acestui vas l-au þinut pe Iosif în viaþã timp de 42 de ani, cât a fost încarcerat de evrei. Oricum, Iosif a adus sfântul potir în Britania, de unde a început adevãrata legendã.

Unii oameni cred cã potirul a fost transmis din generaþie în generaþie, urmaºilor lui Iosif. Alþii cred cã este îngropat în ‚Chalice Well' în Glastonbury, cel mai vechi oraº sfânt al Marii Britanii, care ar indica o legãturã cu legenda Regelui Arthur. Povestirile romantice cuprind referiri la pelerinajul lui Arthur ºi ai sãi Cavaleri ai Mesei Rotunde pentru a gãsi Graalul. Potrivit unei legende pe care ne putem baza, Catharii au fi deþinut Sfântul Graal ºi l-ar fi ascuns în Pirinei, înainte sã fie invadaþi.

S-a avansat ideeea cã s-ar putea sã îl fi þinut în fortãreaþa lor din Montsegur, care, a fost chiar scotocitã de naziºti, în cãutarea Sfântului Graal, în Al Doilea Rãzboi Mondial. Existã ºi alte opinii conform cãrora Catharii l-ar fi ascuns la Rennes-de Chateau, sau ar fi dat potirul Cavalerilor Templieri, pentru ca aceºtia sã-l pãstreze în siguranþã. Unii cercetãtori sunt de pãrere cã sub suprafaþa unei câmpii din Shropshire ar fi fost ascuns Sfântul Graal. De asemenea, mai circulã o teorie potrivit cãreia o cupã de lemn dintr-o casã de þarã galezã ar fi artefactul real. Biserica nu creditează nici una dintre aceste legende, deºi acest lucru nu trebuie privit ca un semn clar cã este vorba doar de un mit. Indiferent dacã se va gãsi vreodatã o dovadã a existenþei mitice a potirului, povestea Sfântului Graal va continua sã reprezinte o enigmã pentru mulþi ani de aici înainte.

Cunoaºterea noastrã despre Sfântul Graal derivã din legendele romantice arthuriene din secolele XII ºi XIII.

92

Alchimia

În general, se consideră că descoperirea oxigenului, din secolul al XVIII-lea, a marcat apariţia chimiei, aşa cum o cunoaştem noi. Înainte, multe naţii au examinat proprietăţile diferitelor substanţe, fără a elabora însă o teorie coerentă prin care să le asocieze calităţile. Aceste studii antice erau cunoscute sub numele de alchimie sau transmutaţie. Savanţii credeau că, pe măsură ce metalele se oxidau, ele căpătau un adaos important. Ei nutreau convingerea că procesul de transmutaţie absolut va preschimba substanţele în argint sau aur. Astăzi, alchimia este în mare măsură considerată a fi această teorie a producerii aurului. Chimia modernă a demonstrat că o asemenea teorie este absolut imposibilă, însă, timp de mii de ani, oamenii au crezut altceva.

Cu siguranţă că multe dintre minţile strălucite ale lumii au crezut în posibilitatea producerii aurului din ingrediente de bază. De fapt, aceasta era o credinţă atât de larg răspândită încât, Regele Henric al IV-lea al Angliei a încurajat toate minţile luminate ale ţării să studieze subiectul, astfel încât marile datorii ale naţiunii să poată fi plătite. În mod similar, în anii care au urmat, mulţi conducători au susţinut alchimiştii şi experimentele lor. Alte rase s-au temut de repercusiunile succesului procesului de transmutaţie, şi, în secolul al II-lea î. Hr., China a declarat chiar că producerea aurului prin alchimie reprezintă un delict care avea să fie pedepsit cu moartea. Împăratul roman Diocletian a ordonat chiar distrugerea tuturor textelor egiptene care cuprindeau referiri la procedurile alchimice.

Diocleţian şi autorităţile chineze au dat dovadă de înţelepciune, căci Egiptul antic şi popoarele orientale erau cunoscute ca maestre în domeniul alchimiei. Practicile orientale mistice sunt răspândite pe alocuri şi în zilele noastre. Se spune că egiptenii au transmis mai departe altor rase această cunoaştere. Lumea arabă a fost imitată în aceste taine şi se spune că regele Khalid care a dominat în secolul al VII-lea era un adevrat maestru în domeniu. Se presupune că termenul ‚alchimie' derivă din cel arab care descria arta egipteană, ‚al-khem. S-a mai avansat ideea că în secolele ulterioare, mişcarea islamică Sufi a folosit alchimia ca parte componentă a credinţelor sale religioase.

Fãrã îndoialã, alchimia a avut întotdeauna conotaţii religioase. Albertus Magnus şi Sf. Toma d'Aquino erau ambii experţi în acest domeniu. Aquino a scris chiar şi un text în care se întreba dacã era corect sã considerãm aurul obţinut prin alchimie drept aur adevãrat. Unui alt om al bisericii, Papa Ioan al XXII-lea, din secolul al XIV-lea, i se atribuie o lucrare importantã inspiratã de acest subiect, ca şi un extraordinar text în care condamna alchimiştii escroci. Când a murit, în anul 1334, el a lãsat Bisericii 18 milioane de florini în lingouri de aur, despre care nu ştiuse nimeni cã îi dobândise. Se crede cã însuşi Martin Luther ar fi spus cã alchimia este benefică pentru afirmarea doctrinelor Bisericii, în timp ce marile personalitãţi ale comunitãţii ştiinţifice, Newton şi Boyle, au fost la rândul lor partizani ai alchimiei.

Alchimişti lucrând. Fascinaţia ideii transformării metalelor de bazã în aur a dãinuit secole întregi.

Deşi chimia modernã a demonstrat cã acel ceva spre care nãzuiau alchimiştii este imposibil de atins, chiar şi astãzi cunoştinţele noastre se dezvoltã pe cãi ciudate. Tãrâmul materialelor radioactive instabile şi teoria potrivit cãreia construcţia fizicã a obiecteleor poate fi modificatã, au deschis noi perspective. De asemenea, alchimia avea şi scopul de a gãsi elixirul vieţii, care sã vindece

toate bolile ºi sã menþinã oamenii veºnic tineri. Din nou, deºi ºtiinþa modernã a respins metodele alchimiºtilor, experimentele realizate în domeniul ADN-ului ºi clonãrii au sugerat cã acest concept are o oarecare bazã realã ºi, chiar un alchimist, Paracelsus, a fost acela care, în secolul al XVI-lea, a stabilit cã boala este cauzatã de agenþi strãini ce atacã organismul.

Alte vlãstare ale acestei ramuri medicale a alchimiei sunt de asemenea considerate valide în epoca noastrã. Homeopatia ºi aromoterapia sunt descendenþi direcþi ai vechilor studii alchimice, iar acupunctura ºi hipnoza sunt de asemenea corelate cu aceasta. Totuºi, unii alchimiºti moderni încã mai considerã cã boala este provocatã de lipsa echilibrului în organism; ca atare, majoritatea medicilor îi eticheteazã drept ‚vraci'. În mod similar, subiectul a fost asociat cu multe teorii ºi idei New Age, lucru care i-a împiedicat pe oameni sã accepte ideea cã este vorba de un autentic domeniu de interes. Mulþi oameni continuã sã practice alchimia, pe care o considerã un domeniu viabil. ª tiinþa tinde sã infirme acest punct de vedere, însã dezvoltarea concepþiei noastre asupra lumi datorează încã foarte mult acestei arte strãvechi.

93

Rozicrucienii

În anul 1614 a fost publicat un pamflet intitulat Fama Fraternitas Rosae Crucis, în care era prezentat un ordin secret format din fraţi creºtini ne-catolici care nãzuiau sã se iniţieze în tainele alchimiei ºi magiei. Se spune cã aceastã grupare, cunoscutã ca ‚Frãţia Rozicrucienilor, a fost fondatã în anul 1408 de Christian Rosenkreutz, un fost cãlugãr ºi nobil. Dupã toate probabilitãţile Rosenkreutz cãlãtorise prin Damasc, Ierusalim ºi Fez ºi dobândise cunoºtinţe despre învãţãturile arabe magice ºi spiritismul egiptean. Se pare cã miºcarea deţinea secretul producerii aurului ºi era preocupatã de studiul proprietãţilor mistice ale naturii. Rozicrucienii militar pentru iluminarea Omenirii ºi aºteptau ziua când se va elibera de încãtuºarea Bisericii.

Se spune cã în ordin, iniţierea reprezenta un proces secret ºi doar persoanele, alese, erau admise. Orientarea frãţiei a fost imprimatã în anul 1615, odatã cu publicarea lucrãrilor „Confessio Fraternitatis" sau ‚Confesiunea Frãţiei ºi ‚A Treia Nuntã Chimicã a lui Christian Rosenkreutz.' Aceste scrieri au marcat creºterea interesului pentru miºcare, astfel cã diviziuni ale ordinului au apãrut în întreaga Europã. În general, se considerã cã Rozicrucienii ar fi putut fi unii dintre precursorii fraternitãţii francmasone, dar nu se ºtie cît adevãr se ascunde în spatele moºtenirii lor mitice.

Potrivit anumitor surse, se pare cã în Europa ºi Asia ar fi existat grupãri similare rozicrucienilor, care datau din jurul secolului al XII-lea d. Hr. Totuºi, frãţia descrisã în textele din 1610 nu era nimic altceva decât rodul ficţiunii a lui John Valentin Andrea, un filosof ºi teolog lutherian. Andrea a recunoscut cã a scris pamfletele pentru a satiriza interesul manifestat la acea vreme pentru misticism si ocultism. S-a susţinut cã, îmbinând idei contemporane despre cavaleri, tãrâmuri îndepãrtate ºi cencepte romantice, Andrea încerca sã promoveze ideile protestante anti-papale. Evident, el a considerat chestiunea Rozicrucienilor o simplã nebunie. Totuºi, simbolul sacru al ordinului cu un trandafir în centrul unei cruci a fost împrumutat de pe blazonul familiei lui Andrea.

Însã lucrãrile lui Andrea au marcat începutul unei miºcãri pe care el nu o avusese în vedere ºi textele lui satirice originale au ajuns sã fie luate în serios.

La sfârºitul secolului al XVII-lea, noi grupãri rozicruciene care se considerau descendente din cele menþionate în textele lui Andrea s-au rãspândit de-a lungul Europei. La mijlocul secolului al XVIII-lea se pare cã Rozicrucienii au contribuit la fondarea miºcãrii francmasonice. Se spune cã Saint-Germain Nemuritorul a avut un rol vital în ambele miºcãri ºi, cu siguranþã, pretinsele lui abilitãþi în domeniile alchimiei, medicinã ºi transmutaþii au prezentat un interes enorm pentru adepþii acestora. Miºcarea Masoneriei Scoþiene este consideratã a fi pãstratoarea multor influenþe rozicruciene, iar în 1886 au fost create centre ale Rozicrucianismului Mason în Marea Britanie ºi America.

Aceste grupãri rozicruciene au continuat sã existe pânã în ziua de astãzi drept ramurã selectã a comunitãþii francmasonice ºi, în jurul anului 1910, Harvey Spencer Louis a fondat ‚Ancient Mystical Order Rosae Crucis'*, sau AMORC, în California. La ora actualã, ordinul în genere acceptat drept cea mai rãspânditã diviziune a miºcãrii, are adepþi ºi membri în toatã lumea. Sediul AMORC din San Jose se pare cã este un complex care gãzduieºte un muzeu, un templu, un auditoriu, un planetariu, o galerie de artã ºi o bibliotecã. Majoritatea practicilor lor se desfãºoarã în cel mai mare secret ºi se spune cã intrarea în Ordin este permisã doar francmasonilor selecþi, cu realizãri deosebite. Mulþi conspiraþioniºti susþin cã alte grupãri Rozicruciene încearcã sã atragã oamenii prin publicitate ambiguã.

Scopul declarat al AMORC este acela de a încuraja eliberarea spiritualã a oamenilor, astfel încât indivizii sã îºi poatã descoperi propriile concepþii despre Dumnezeu. Ideea originalã, de diminuare a nevoii de religie privitã ca o organizaþie bisericeascã, încã persistã. Despre adepþii rozicrucianimului se mai crede cã se strãduiesc sã obþinã cunoaºterea secretelor naturii, ascunse în proprietãþile simbolice ale artei, literaturii ºi istoriei antice. Totodatã, ei militează pentru dezvoltarea abilitãþilor paranormale ale omenirii. Criticii miºcãrii susþin cã aceºtia promovează doctrine anti-creºtine. Ca în cazul multor altor organizaþii secrete, imaginaþia celor curioºi poate da naºtere unor teorii mult mai bizare decît adevărul. ª i în această privinþã rozicrucienii sunt unici, întrucât se pare cã imaginaþia creatoare a lui John Andrea a inspirat această miºcare de la bun început.

* Strãvechiul Ordin Mistic Rosae Crucis (n.tr.)

94

Insula Stejarului

În vara anului 1795, Daniel McGinnis, un tânăr locuitor al provinciei Nova Scotia*, a ajuns pe una dintre numeroasele mici insule din Golful Mahone. Acolo a găsit urme care indicau că spaþiul fusese locuit ºi a văzut un scripete de palanc vechi al unei nave, care atârna dintr-un stejar bătrân. Sub copac, o mică scobitură sugera că locul fusese săpat ºi reumplut cu pământ. McGinnis s-a bucurat, crezând că a dat peste o comoară îngropată. S-a grăbit spre casă pentru a cere ajutorul celor doi prieteni ai săi, John Smith ºi Anthony Vaughan, ºi, în ziua următoare, au început să sape în acel loc. Au descoperit un puþlat de 13 picioare, iar cu 4 picioare mai jos, au găsit o platformă de lespezi de piatră. 10 picioare mai jos, au descoperit un strat de buºteni ºi la 20 si 30 de picioare, alte platforme de stejari. Cei trei prieteni ºi-au dat seama că aveau nevoie de ajutoare ºi echipamente mai bune ºi s-au întors acasă, nerăbdători să strângă fondurile necesare pentru a-ºi relua încercarea.

Iniþial au eºuat, dar în anul 1803, un medic local numit Simeon Lynds a auzit de descoperirea lui Smith pe Insula Stejarului ºi a fost îndeajuns de interesat încât să strângă fonduri de la prietenii săi. Noua echipă a făcut de îndată săpături ºi a descoperit platforme de buºteni ºi lut la intervale de 10 picioare. Când au ajuns la 90 de picioare adâncime, echipa scotea deja o găleată de apă la două de pământ. Târziu, într-o seară, au găsit ceea ce li s-a părut a fi ultimul strat dinaintea comorii. Următoarea zi ºi-au luat liber ºi ºi-au petrecut timpul gândindu-se cum vor împărþi averea pe care se aºteptau s-o descopere. Însă luni dimineaþa, cu excepþia celor 30 de picioare dinspre suprafaþă, tot puþul era plin cu apă mâloasă. Oamenii au încercat să scoată apa, însă nivelul acesteia rămânea constant. Au încercat să pompeze apa afară din puþ dar fără rezultat, aºa că au renunþat. În 1805, grupul s-a decis să sape un alt puþde 110 picioare, paralel cu acela, ºi apoi să facă un tunel spre râvnitele cufere cu averi. Însă au săpat prea aproape de puþul iniþial ºi zidul dintre cele două s-a prăbuºit, umplând noul tunel cu sute de galoane** de apă. Rămaºi fără fonduri, au sistat lucrările.

---

* Provincie în Canada (n.tr.)

** Măsura de capacitate egală cu 3,34 l sau 3,34 l (n.tr.)

Nici o altă încercare ulterioară nu s-a apropiat atât de mult de descoperirea comorii, însă s-au aflat mai multe amănunte despre puț. S-a constatat că exista un canal subteran bine construit. El venea dinspre plajă, de la o distanță de 500 de picioare și intra în centrul puțului. Aceasta însemna că grinzile și lutul acționau eficient ca un dop, care, odată îndepărtat, permitea apei să pătrundă în încăpere. Încercările ulterioare de forare în puț au dus la descoperirea unor bucăți de lemn din cufere, metale împrăștiate, cum ar fi monedele, lanțuri de metal decorative și un strat de metal ușor asemenea lingourilor și chiar o bucată dintr-un pergament inscripționat. Aceste dovezi, tangibile asupra existenței comorii și străduințele evidente ale celor care au ascuns-o, au contribuit la încurajarea eforturilor continue de a strânge fonduri.

Cei interesați au început să-și pună întrebări și în privința proprietarului comorii. Sugestia potrivit căreia ar fi fost vorba de aur incaș, ascuns înainte ca localnicii să fugă de coloniștii spanioli, a fost adusă în discuție. Se mai vehiculează și ideea că ar fi o ascunzătoare pentru lăzile armatei britanice, ascunse atunci când forțele lor s-au retras în timpul Războiului American de Independență. Oricum, în anul 1937, Gilbert D. Heddon, un om de afaceri din Noua Anglie, a luat în calcul posibilitatea ca vânata comoară să fi aparținut binecunoscutului pirat Căpitanul William Kidd. Heddon a sperat că, citind despre trecutul lui Kidd, va găsi indicii despre conținutul comorii. Ca în multe alte cazuri similare, eforturile lui s-au dovedit zadarnice.

Până în anul 1965, Insula Stejarului se transformase într-o galerie de puțuri și tunele, așa că geologul american Bob Dunfield a încercat să găsească comoara folosind o metodă brutală. El a adus o macara de 70 de tone și a săpat o gaură de 140 de picioare adâncime și 100 de picioare lățime, dar nu a găsit decât urme ale excavațiilor anterioare. În 1970, un nou grup de investitori, numit Triton Alliance, a comandat un studiu geologic complet al insulei. Descoperirile acestora nu au fost nicodată făcute publice, însă au entuziasmat îndeajuns grupul Triton încât să excaveze în acea locație. Ei au elaborat un proiect numit Borehole 10-X, care s-a soldat cu descoperirea unor piese de alamă, porțelan și grinzi de lemn la 200 de picioare adâncime, însă s-au confruntat cu nenumărate dificultăți.

Mulți localnici afirmă că secole la rând de forări la întâmplare au lăsat insula într-o asemenea stare, încât comoara ascunsă nu va fi niciodată găsită. Alții încă mai cred în posibilitatea recuperării ei. Dar, cel puțin deocamdată, se pare că misterioasa comoară de pe Insula Stejarului rămâne bine îngropată.

95

Blestemul lui Tutankamon

Masca mortuarã a lui Tutankamon, Regele Copil al Egiptului.

La sfârºitul secolului al XIX-lea un tânãr arheolog englez, pe numele sãu Howard Carter, era convins cã rãmãiþele „Regelui Copil", Faraonul Tutankamon, sunt nedescoperite, pe undeva prin Egipt. Carter a ajuns pentru prima datã în Egipt în 1891, dar a obþinut fondurile necesare pentru sãpãturile arheologice abia în 1917, de la bogatul Lord Carnavon. Dupã cinci ani de cercetãri încununate cu succese mãrunte Carnavon i-a dat un ultimatum lui Carter în ceea ce priveºte sprijinul financiar pe care i-l acorda. Iatã însã cã pe 4 noiembrie 1922, echipa lui Carter descoperã o treaptã tãiatã în roca din Valea Regilor. Sãpãturile au scos la ivealã un set de trepte care i-a cundus cãtre o uºã inscripþionatã cu numele „Tutankamon". Carter a hotãrât sã nu mai sape în continuare pânã ce nu va fi prezent ºi Lordul Carnavon, drept pentru care i-a telegrafiat imediat în Marea Britanie. Dupã sosirea acestuia în Egipt, Carnavon ºi Carter au intrat împreunã în mormânt. Ei au descoperit o camerã falsã, un depozit ºi abia dupã aceea camera mortuarã. Spre deosebire de mormintele celorlalþi faraoni, cel al lui Tutankamon nu fusese profanat pânã atunci, aºa cã atunci când Carter a intrat cu fãclia ºi a strãpuns întunericul a descoperit o comoarã inestimabilã. Echipa a catalogat ºi înregistrat absolut toate obiectele gãsite, cel mai impresionant fiind chiar sarcofagul regelui. Trupul îmbãlsãmat al celui care fusese Regele Copil al Egiptului a fost gãsit într-un sarcofag alcãtuit din trei coºciuge intermediare, dintre care

ultimul este realizat din aur, care pare a fi lucrat manual ºi redã în detaliu forma unui trup omenos îmbrãcat, acela al marelui faraon.

Poate fi blestemul faraonilor un virus, sau un spor otrãvitor, special închis în morminte pentru a-i infecta pe intruºi.

Faptul cã au reuºit sã gãseascã mormântul, ºi mai ales nejefuit, a fost un motiv de bucurie pentru fiecare dintre membri echipei, care în sfârºit s-a simþit rãsplãtitã pentru toþi anii de cãutãri. Se pare cã în timpul inventarierii obiectelor din mormânt Carter a distrus inscripþia de deasupra uºii mormântului, în care se spunea cã „Moartea îl va ajunge pe cel care se va atinge de mormântul Faraonului".

În primãvara anului 1923 Lordul Carnavon a fost piºcat de gât de un þânþar. Accidental, s-a tãiat în acelaºi loc, în timp ce se bãrbierea ºi rana s-a infectat. La scurt timp a început sã facã febrã ºi ulterior a murit, într-un spital din Cairo. Se spune cã atunci cînd ºi-a dat duhul toate luminile din spitalul unde se afla s-au stins, ºi cã, tocmai în Anglia, câinele favorit a urlat ºi a cãzut mort exact în acelaºi moment. Toatã presa a vuit, pretinzând cã este vorba de de blestemul faraonului, mai ales cã, în mod surprinzãtor, atunci când a fost deschis mormîntul mai erau de faþã ºi alte persoane ce aveau sã fie piºcate în aproximativ acelaºi loc ca ºi Lordul Carnavon. În decursul anilor urmãtori douã din rudele lordului, secretarul personal al lui Carter ºi alte câteva persoane care au luat parte la descoperire au murit în circumstanþe stranii. De fiecare datã presa a pus nefericitele evenimente pe seama blestemului faraonului.

Unii istorici afirmã cã egiptenii din antichitate au pus otravã în interiorul mormântului pentru a se rãzbuna pe profanatorii de morminte. La rîndul lor, ºi oamenii de ºtiinþã formulează o serie de teorii. Astfel, una dintre acestea sugerează cã mâncarea pusã în interiorul mormântului - ca ofrandã ºi hranã pentru spiritul care trebuia sã-ºi întreprindã cãlãtoria cãtre nemurire – a dezvoltat spori microscopici care au ajuns în plãmânii exploratorilor, fiind inspiraþi în momentul deschiderii uºii. Nederanjate timp de 3000 de ani, ciupercile ºi microorganismele din mormântul Faraonului Tutankamon au provocat exploratorilor febrã ºi obosealã. Trebuie spus totuºi cã Lordul Carnavon nu s-a aflat într-o stare de sãnãtate prea bunã atunci când a ajuns în Egipt, organismul fiindu-i slãbit dupã lunga cãlãtorie pe care o fãcuse, ceea ce îl fãcea mult mai susceptibil la infecþii. Dar această teorie nu explicã în totalitate presupusul blestem pentru cã foarte puþine persoane au murit la scurt timp dupã aceea. Din cele 26 de persoane care au fost prezente la deschiderea camerei mortuare, doar ºase au murit în urmãtorii zece ani. De asemenea, la deschiderea sarcofagului au fost de faþã 22 de persoane, din care doar ºase au murit într-un deceniu, în timp ce nici una dintre persoanele care a atins trupul mumificat nu a murit în condiii stranii. Însuºi Carter, care a participat la toate etapele descoperirii, a murit din cauze naturale la vârsta de 66 de ani.

S-ar putea spune totuºi cã Lordul Carnavon, în calitate de unic finanþator al expediþiei ºi primul care a deschis uºa mormântului, a fost þinta blestemului marelui faraon. ª i, de asemenea, mai trebuie fãcutã precizarea cã, într-adevãr luminile spitalului din Cairo s-au stins atunci când a murit lordul ºi nici nu a fost infirmatã povestea despre moartea câinelui. Potrivit unui ultim zvon, Carnavon i-a dat lui Carter un canar într-o colivie, ca sã-i poarte noroc în timpul cãutãreii mormântului. Se spune cã pasãrea a fost mâncatã de o cobrã – animal simbolic pentru faraoni – exact în ziua în care s-a descoperit mormântul. În realitate, a fost vorba de un alt fel de ºarpe pe care Carter l-a avut în acea perioadã, ºi pe care ulterior l-a dat unui director de bancã.

DIVERSE

96

Posesiunile demonice

Teologii considerã cã teoria posesiunilor a apãrut o datã cu religia Zoroastrã din Persia ºi cã s-a impus ca fenomen spiritual major în învãþãturile lui Hristos ca urmare a deselor ºi constantelor referiri la astfel de situaþii. Un sondaj de opinie, realizat în 2002, a scos la ivealã faptul cã 54% dintre americani cred în existenþa unor forþe spirituale demonice care pot pune stãpînire pe o persoanã. Mulþi oameni considerã cã aspectul religios al posesiunilor se referã doar la natura instinctelor noastre, la dorinþe ºi tentaþii. Putem fi siguri cã celelalte forþe lumeºti sunt realmente inofensive pentru mintea umanã?

Gravurã medievalã în care este prezentat un sfânt care pedepseºte un demon.

Credinþa în puterea demonilor de a poseda oameni persistã în multe pãrþi ale lumii, chiar ºi astãzi. Membrii acestui trib îºi pedepsesc propriii demoni.

Se pare cã trec prin situaţii bizare îndeosebi persoanele care fac o fixaţie pentru lucrurile oculte. Se crede cã stãrile de posesiune demonicã se manifestã la persoanele cu o spiritualitate excesivã, care cochetează cu forţe ciudate. Se poate spune cã este o pedeapsã a unui spirit rãu care a fost contactat cu ajutorul tabelului Ouija, sau o prezenţã incontrolabilã, sau rezultatul unei întâlniri cu o fantomã puternicã ºi rãzbunãtoare. Cu timpul, persoana posedatã îºi pierde treptat autocontrolul asupra acţiunilor sale. Dacã la început reacţia „gazdei" la forţa care îi invadează mintea poate fi chiar una plãcutã, imediat ce i se cere sã pãrãseascã trupul posedat aceasta devine agresivã. Persoana posedatã iniţial doar parţial, pânã la urmã îºi pierde total autocontrolul ºi devine solitarã ºi violentã, cu un comportament din ce în ce mai imprevizibil, are coºmaruri, insomnii ºi dureri teribile de cap. În cele din urmã persoanele posedate pot ajunge în pragul sinuciderii, fiind cuprinse de teamã faţã de puterea incontrolabilã a spiritului. Multe dintre aceste victime sfârºesc prin a fi internate în spitale de psihiatrie. Dacã însã se detectează la timp adevãrata cauzã a ciudatelor manifestãri, persoana posedatã poate fi exorcizatã de cãtre un preot. Se ºtie însã cã efortul la care sunt supuse victimele în timpul acestor ritualuri le poate chiar ucide.

Pretinzând cã este posedatã de diavol, americanca Andrea Yates ºi-a ucis în iunie 2001, prin înecare, toţi cei cinci copii cu vârste cuprinse între ºase luni ºi ºapte ani. La procesul care a avut loc un an mai târziu ea a pledat ca fiind nevinovatã, invocînd nebunia.

Mulţi experţi sunt de pãrere cã aceste posedãri nu au nimic misterios, cã sunt simple debuºee pentru dezechilibre mentale severe. Dacã în vremurile biblice se spunea despre posesiuni cã reprezintã în fapt dorinţe murdare, acum, în viaţa realã ele sunt considerate psihoze. În ambele cazuri situaţiile de posedãri reprezintã stãri foarte periculoase pentru sãnãtatea mentalã, iar pentru restabilirea echilibrului este necesarã intervenţia imediatã a specialistului.

97

Perpetuum mobile

De când s-a inventat roata, omul este într-o permanentã cãutare a energiei nelimitate, reprezentate de ideea de perpetuum mobile, noþiune care defineºte acea miºcare o datã începutã ºi care nu se mai opreºte. Potrivit legilor fizicii, spun oamenii de ºtiinþã moderni, ideea de perpetuum mobile este imposibilã, însã inginerii timpurilor trecute nu s-au lãsat învinºi de asemenea idei inhibatoare. Între 1607 ºi 1903 Oficiul Britanic de Mãrci ºi Invenþii a primit peste 600 de aplicaþii pe tema perpetuum mobile. Dintre toþi inventatorii, doar unul singur a îndrãznit sã afirme cã a reuºit cu adevãrat sã rezolve problema.

Johnatan Ernst Elias Bessler s-a nãscut în 1680, în Zittau, Saxonia. În 1712 el a venit în oraºul Gera cu o roatã despre care pretindea cã se miºcã singurã. Roata, care avea 90 de centimetri în diametru ºi 10 centimetri grosime, avea nevoie de un mic impuls la pornire ºi ajungea singurã la o vitezã constantã. Spunea cã poate sã ridice o geantã grea, sã urce o pantã, ºi sã se rotascã la nesfârºit. Se pare însã cã Bessler îºi atrãsese mulþi duºmani, aºa cã s-a dat foarte puþinã atenþie invenþiei lui.

În 1716 Bessler s-a angajat la Landgrave, în Hesse-Cassel, unde era ºi în 1717, când a creat marea lui roatã. Având 3,5 metri în diametru ºi 35 centimetri grosime, roate se putea roti constant cu 25, sau 26 de rotaþii pe minut. Pe data de 12 noiembrie 1717 roata a fost închisã ºi sigilatã în camera lui, douã sãptãmâni mai târziu, când s-a redeschis uºa, roata încã se învârtea cu o vitezã constantã de 25 de rotaþii pe minut. Uºa a fost resigilatã pentru încã ºase sãptãmâni, ºi încã o datã, când a fost redeschisã uºa roata continua sã se miºte cu 25 de rotaþii pe minut.

Bessler a cerut 20000£ ca sã dezvãluie secretul roþii sale, dar nimeni nu s-a arãtat dispus sã dea pentru o astfel de informaþie o sumã atât de mare. În acelaºi timp, adversarii lui Bessler încercau sã punã sub semnul întrebãrii invenþia, însã fãrã succes pentru cã destule oficialitãþi confirmaserã deja faptul cã nu este vorba de nici un truc. Bessler a ajuns în pragul disperãrii ºi, pânã la urmã, a luat cu el în mormânt secretul descoperirii sale. Se spune cã a lãsat totuºi câteva indicii, care atunci când vor fi descifrate vor duce la dezvãluirea

modului în care a funcţionat senzaţionala sa maºinã. Însã, pânã atunci perpetuum mobile va rãmâne, cel puţin în viziunea oamenilor de ºtiinţã, o realizare imposibil de pus în practicã.

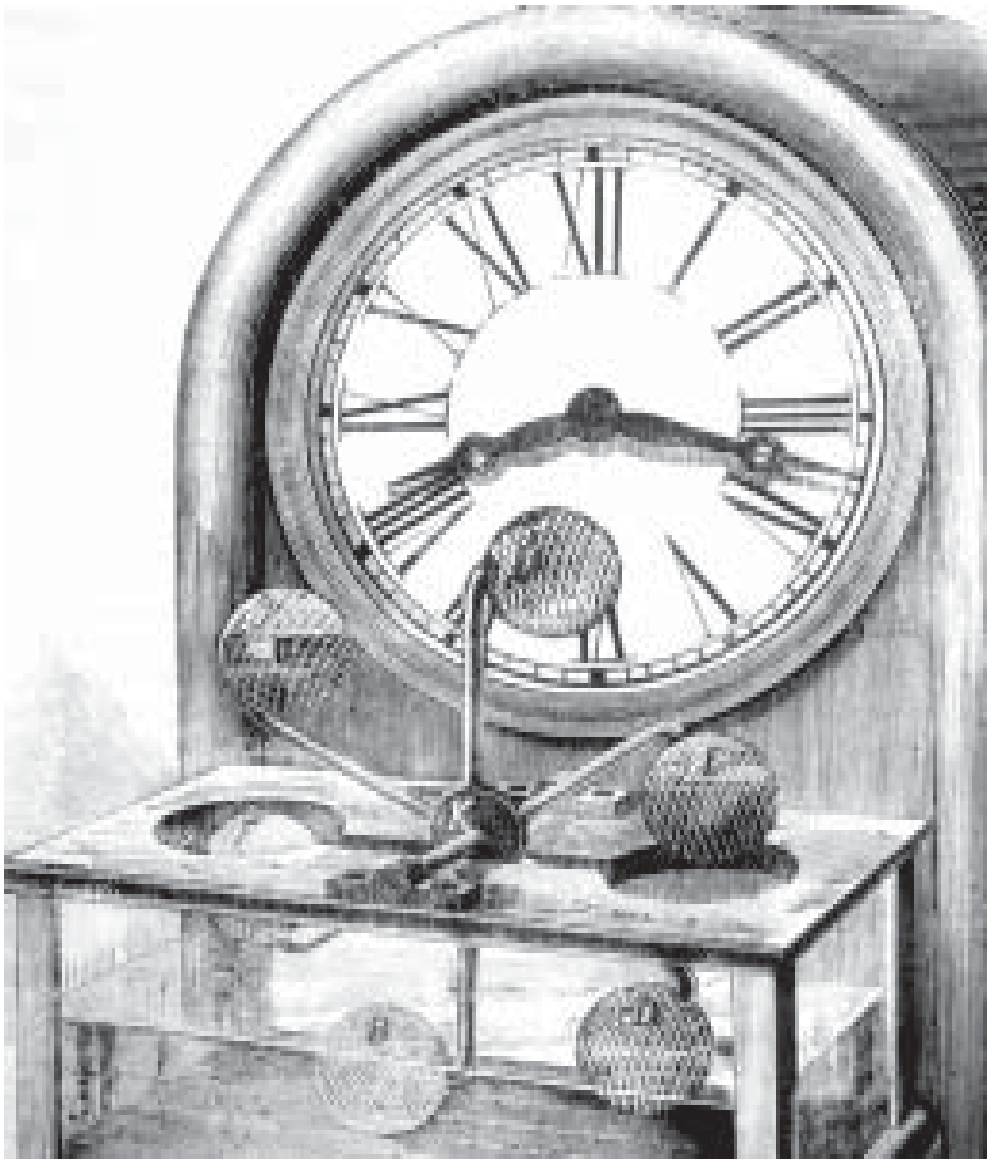

Teoria unui perpetuum mobile a captat, atenţia oamenilor de ºtiinţã pentru mai multe secole.

98

Fenomenul Rods

Fenomenul Rods s-a declanºat în martie 1994, când Jose Escamilla, un editor de film din New Mexico, a înregistrat câteva imagini interesante ale unui ciudat obiect zburător. În momentul în care a studiat pelicula, cadru cu cadru, Escamilla a descoperit un obiect bizar, lung ºi subþire care a sãgetat ecranul. Iniþial a crezut cã este vorba de o pasãre, sau o insectã care s-a apropiat foarte mult de lentila camerei de luat vederi, dar dupã prelucrarea imaginii s-a putut vedea destul de clar un corp alungit ºi cilindric. De la aceastã formã, asemãnãtoare cu o vãrguþã, s-a dat ºi numele acestor apariþii, care în anii urmãtori au devenit frecvente, fiind înregistrate pe peliculã în toate colþurile lumii.

Rods par sã fie organisme vii pe care ochiul uman nu le poate observa din cauza vitezei cu care se miºcã. Au o formã alungitã, foarte subþire ºi o pereche de aripi, sau doar uºoare protuberanþe pe corp. Miºcãrile rapide ºi haotice sugereazã faptul cã sunt fiinþe vii, dar o analizã detaliatã este foarte dificilã, dat fiind cã acestea nu pot fi depistate decât în imagini înregistrate cu camere foarte rapide ºi perfomante. Într-o oarecare mãsurã aceste fiinþe aratã ca niºte insecte filiforme, fãrã membre reale, însã nu s-a putut demonstra cã cã sunt organisme cunoscute. Imaginile înregistrate cu rods pun în luminã faptul cã forma ºi particularitãþile acestor fiinþe nu seamãnã deloc cu ale nici unei alte creaturi cunoscute de oameni pânã acum.

Existã o cantitate enormã de înregistrãri fãcute de diverºi amatori, însã foarte puþine au calitatea ºi claritatea necesare. Imaginile înregistrate de Mark Lichtle reprezintã unul dintre cele mai bune exemple de înregistrãri video ale acestor fiinþe, rods. Marks Lichtle filma în Mexic, mai precis înt-un loc numit Cheile Rândunicii (Cave of Swallows), salturile unor paraºutiºti. Timp de 45 de minute, în imagini, alãturi de alte insecte, pãsãri ºi oameni, apar nenumãrate rods. Cheile Rândunicii din Mexic reprezintã cel mai bun loc din lume unde se pot obþine imagini cu rods. Aceste fiinþe au fost semnalate peste tot pe glob; chiar ºi Marina Statelor Unite ale Americii a raportat cã are cunoºtinþã de existenþa unor înregistrãri ale acestui fenomen.

Cu o asemenea abundenþã a dovezilor în sprijinul existenþei acestor fiinþe, rods, se pare cã teoria trebuie luatã în serios, însã nimeni nu are încã idee ce sunt ele cu adevãrat.

99

Voodoo

Noţiuni ca blesteme, magie neagrã, pãpuºi înţepate ºi schelete pictate de preoţi sunt indiscutabil legate de ceea ce tradiţia popularã numeºte Voodoo.

Un gen de pãianjen folosit în cadrul ceremonialurilor voodoo.

O combinaţie de filme hollywoodiene, romane de ficţiune ºi cãrţi umoristice au contribuit la statuarea ideii cã Voodoo este o formã misteriaosã de religie satanicã originarã din Africa cea întunecatã. Sunt destul de mulţi cei care cred cã aceastã practicã a fost utilizatã de cãtre cercetãtori neaveniţi, pentru a-i resuscita pe cei recent decedaţi ºi pentru a reînvia trupurile celor transformaţi în zombie.

Cei care practicã Voodoo spun cã toate aceste legende s-au nãscut din ignoranţã ºi din teamã iraţionalã. Ei susţin cã Vodoo este o religie mai degrabã pacifistã, chiar foarte asemãnãtoare în unele privinţe cu credinţa catolicã. De asemenea, dupã pãrerea lor, aceastã practicã n-ar trebui sã trezeascã fiori de teamã nimãnui.

Practica Voodoo, cunoscutã ºi ca Vodum, Vodoun, Voudou sau Sevi Lua, este originarã din ţãrile din Africa de vest, respectiv Nigeria, Benin ºi Togo. „Voodoo” este un cuvânt african strãvechi care desemneazã „Marele Spirit", iar religia în sine este veche de cîteva milenii. Acest cuvânt a fost descoperit iniţial în secolul al XVI-lea, când vasele comerciale care foloseau sclavi au început sã captureze muncitori africani, pe care îi deportau apoi în India de Vest. La destinaţie sclavii erau convertiţi forţat la credinţa catolicã, dar pentru cã aveau foarte puţine ocazii sã practice aceastã nouã religie, mulţi dintre ei ºi-au reluat vechile obiceiuri.

Pãpuºã folositã în practica voodoo din Africa

Aceºtia credeau într-un singur ºi suprem zeu, o forþã nevãzutã, dar atotputernicã, sub puterea cãruia se aflau o mulþime de „Loa", sau spirite. Trebuie sã recunoaºtem cã în foarte mare mãsurã credinþa lor se aseamãnã cu ideea de creºtinism. În viziunea Voodoo, fiecare Loa controleazã o zonã distinctã a vieþii ºi are anumite calitãþi. Spre exemplu: dacã un fermier era îngrijorat din cauza recoltelor lui, el îºi concentra rugãciunile cãtre Loa numit „Zaca", spiritul agriculturii. În ciuda similitudinilor dintre cele douã credinþe, stãpânii francezi ºi spanioli nu le-au permis acestor sclavi sãlbatici sã-ºi practice propria credinþã tradiþionalã. Închipuindu-ºi cã religia Voodoo îl venereazã în fapt pe diavol, ei au interzis-o, iar pe liderii sclavilor ºi pe preoþii acestora i-au bãtut pânã când au mãrturisit cã ritualurile lor sunt satanice.

Cu toate acestea, credinþa Voodoo a fost practicatã în continuare, în secret, în special în Haiti. Practicanþii acestei religii au ajuns chiar sã împrumute câteva aspecte ale credinþei catolice, pentru cã descendenþii primilor sclavi s-au împrãºtiat în tot arhipelagul Caraibian. Credinþa muncitorilor din India de Vest s-a amestecat cu practicile Voodoo ºi a ajuns pe pãmântul sud-american, unde

foarte curând au apărut centre ale acetsi credinţe. Cel mai propice loc, din acest punct de vedere, s-a dovedit a fi New Orleans, pentru cã acolo coexistau deja trei culturi, francezã, spaniolã şi africanã. Astãzi 15% din cetãţenii acestui oraş, şi 60 de milioane de oameni de pe întregul glob, practicã religia Voodoo. Mai mult decât atât, în Benin religia, Vodoo a fost declaratã oficialã, în 1996. Cu toate acestea, ritualurile Voodoo continuã sã fie învãluite în mister şi sã stîrnească teamã.

Templele Voodoo sunt cunoscute sub denumirea „Hounfour", iar cel care oficiazã ceremonia este un bãrbat – numit „Houngan", sau o femeie – cãreia i se spune „Mambo". În centrul acestor temple sunt altare bogat împodobite, locuri speciale, folosite numai pentru contactul cu spiritele. Întotdeauna, înainte de ceremonialuri are loc un festin şi pe podeaua templului se desenează un model specific pentru relaţionarea cu spiritul care este invocat. Dansurile şi cântecele sunt acompaniate de pocnituri, zbârnâituri şi tobe, numite „Tamboulas". Şi ceremonialul începe. Unul dintre dansatori, despre care se spune cã este posedat de cãtre spirit, începe sã danseze şi sã se poarte precum spiritul. Un animal, de regulã o gãinã, o caprã, o oaie, sau un câine este sacrificat şi sângele este strâns şi oferit spiritului pentru a-şi potoli foamea. Deşi sunt mai puţin obişnuite, toate aceste practici sunt destinate unor scopuri nobile – solicitã îndrumare şi ajutor din partea spiritelor invocate.

Magia neagrã Voodoo este practicatã de cãtre „Caplatas", sau „Bokors" – vrãjitori, care aruncã blesteme şi înfig ace în pãpuşi Voodoo pentru a cauza dureri şi suferinţã. Aceste practici sunt însã foarte rare, iar cei care promovează această credinţã Voodoo considerã cã este o cale minunatã pentru a cunoaşte şi înţelege natura umanã. Şi chiar dacã ne gândim numai la practicile care sunt puţin mai ciudate, se deosebesc de fundamental de ritualurile evanghelice sau de cele de la începutul catolicismului? Ca şi în cazul altor mistere ale umanitãţii puţinã toleranţã şi înţelegere deschide calea cãtre descoperirea adevãrului.

100

Zombii

Cea mai mare comunitate, dacã putem sã-i spunem aºa, de zombii din lume se aflã în Insula Haiti din arhipelagul Caraibe. Aici mulþi þãrani localnici sunt convinºi cã vrãjitori malefici, numiþi „bokors”, au puterea de a readuce morþii la viaþã, transformîndu-i într-un fel de pãpuºi fãrã minte. Ulterior, aceºti vrãjitori îi folosesc pe bieþii nefericiþi pe post de sclavi. Printre caraibieni aceastã idee persistã, de multã vreme, mai mult chiar, te poþi întâlni frecvent cu zombii care se plimbã pe strãzile insulei. Mulþi localnici cunosc membri ai propriilor familii, sau chiar prieteni care au fost transformaþi în zombi. De regulã, pentru a-i împiedica pe vrãjitori sã ajungã la trupurile celor morþi, þãranii sãraci pun pe coºciuge ºi pe morminte pietre foarte mari ºi grele.

Realitatea este cu adevãrat cutremurãtoare, mai ales cã nu este vorba de amestecul unor puteri de pe altã lume. Experþii psihiatrici au ajuns la concluzia cã cei identificaþi în folclorul haitian drept zombi suferã de grave tulburãri psihice. Unii comentatori încearcã sã explice existenþa acestor zombi prin faptul cã ei nu sunt altceva decât persoane cu afecþiuni în special mentale naturale, denumite astfel numai in cultura haitianã. Alþii considerã cã acei vrãjitori, „bokors”, folosind resurse ºi substanþe naturale sunt practic în mãsurã sã inducã boli nervoase.

Utilizând o substanþã chimicã numitã tetrodoxinã - care acþioneazã asupra nervilor ºi care poate fi gãsit în peºti – vrãjitoriile induc victimelor lor o stare de paralizie profundã. Familiile acestora considerã cã sunt morþi ºi îi îngroapã. Vrãjitorii dezgroapã morþii respectivi, îi furã ºi îi readuc la viaþã cu ajutorul unei substanþe numitã „datura stramonium”, sau „castravetele zombi”, care este, de asemenea, un foarte puternic drog care acþioneazã la nivelul creierului. Totodatã, lipsa de oxigen din coºciug contribuie la apariþia unor afecþiuni cerebrale ale creierului. Mai existã ºi alte otrãvuri care pot fi gãsite ºi extrase din carapacea de broascã þestoasã ºi care acþioneazã ca un puternic halucinogen ºi anestezic asupra nefericitelor victime. Cei asupra cãrora se acþioneazã cu astfel de substanþe sunt într-o permanentã stare de transã, aparent insensibili la orice durere fizicã ºi, spre deosebire de ceilalþi oameni, se comportã ca ºi cum ar fi sub influenþa maleficilor „bokors".